

Giới thiệu Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh

Thể loại: Lãng mạn

Nhân vật chính: Tề Tuấn - Kiều Tiểu Ân

Một câu chuyện tình lãng mạn Tiểu Ân và vị giám đốc trẻ tuổi tài cao của tập đoàn Cao thị.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bước vào cuộc đời anh

Kiều Tiểu Ân còn chưa kịp phản ứng đã bị hấn đè ở phía dưới, cơ thể cường tráng thủ phục áp chế khiến cho đáng người nhỏ nhắn của cô càng thêm yếu ớt, dưới ánh đèn mờ nhạt của khách sạn, da thịt nam tính hiện lên càng mê đắm lòng người, những giọt mồ hôi hòa quyện theo những chuyển động nhịp nhàng đều đặn, đưa đẩy cô chìm vào cảm dỗ.

“Tuấn... em yêu anh...”

“Anh cũng yêu em...”

Kiều Tiểu Ân chói với té ngã khỏi ghế ngồi trong phòng làm việc của mình, cái trán đỏ au do cú tiếp đất hoành tráng, cũng may mới sáng sớm không có người qua lại, bằng không cô đã bị nhục mặt rồi. Tối qua tăng ca cả đêm không về nổi nhà nên đã ngủ bù ngủ bụi luôn ở công ty, không ngờ một chết được vẫn có thể nằm mơ được xuân mộng trắng lẹ, tỉnh dậy một hồi Tiểu Ân mới hoàn hồn được, cô tiếc nuối liếm nhẹ viền môi của mình vẫn còn ướt một chút nước bọt chảy ra trong quá trình mơ màng ban nãy, vươn vai đứng dậy cầm lấy chai nước tu một ngụm lớn.

PHỤT.

Số nước chưa kịp nuốt xuống đã tống ngược theo cổ họng bay ra ngoài khi con người phản chiếu hình ảnh của chàng trai vừa trải qua “xuân mộng” với cô vừa rồi. Chính xác là giám đốc của tập đoàn Cao thị, Tề Tuấn. Sao có thể để anh ấy nhìn thấy bộ dạng này của cô được chứ, vừa rồi cô còn phun nước ra trước mặt của anh nữa. Xấu hổ chết mất thôi.

Lay hoay ngó ngang ngó dọc nhất quyết vờ không nhìn thấy ông chủ lớn của mình, nhưng xuôi khiến làm sao Tề Tuấn lại đang đứng trước mặt của cô, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú không hề chỗ nào được đang đè bẹp chút kiêu hãnh cuối cùng của Tiểu Ân, cô gượng cười đưa tay lên chào anh.

“Chào giám đốc.”

“Tối qua ngủ ở đây luôn sao?”-Anh trầm giọng hỏi, ánh mắt quét một lượt đánh giá cô.

“Dạ...”

“Thay đồ rồi đi theo tôi.”

“Sao cơ?”-chớp chớp mắt không hiểu.

Tề Tuấn xoay gót không nhìn lại Tiểu Ân ra lệnh: “Mau lên, cho cô 10 phút.”

Ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng của giám đốc, Tiểu Ân như khúc gỗ ngây ra, ngay cả buồn ngủ cách mấy cũng ráng gồng mình không dám ngáp, ánh mắt hơi đỏ lên vì chịu đựng, thế nhưng chốc chốc cô vẫn đánh mắt lén lút nhìn sếp của mình đang lái xe bên cạnh, phải nói là đẹp đến không có góc chết đi.

“Sao lại có người đẹp đến thế được nhỉ?”-Tiểu Ân lẩm bẩm trong miệng.

“Gi?”

“Dạ không.”-thót tim vội giả là.

“Ăn gì chưa?”

“Dạ chưa.”

Tề Tuấn tấp xe vào lề đường, lấy ví ra đưa một tờ tiền cho Tiểu Ân: “Mua dùm tôi một phần cà phê, cô thích ăn gì cứ mua.”

“...”

“Lúc này chưa rửa mặt sao? Tôi không thích lặp lại quá nhiều lần đâu.”

“Dạ.”-Tiểu Ân bối rối nhận lấy tiền lon ton chạy đi, người ta không biết chứ bộ, làm thấy ghê. Nể tình anh đẹp trai nên cô cho qua đó, nghĩ kỹ mình cũng đại trai ghê nơi.

Làm việc chung công ty nhưng cô và anh chạm mặt nhau không nhiều, có thể ngồi chung một xe cũng là do tình cờ hai người hợp tác làm chung một dự án thôi, cho nên cô nhất thời không thể nắm bắt được tâm trạng của anh. Nhưng được cùng thân tượng ở chung một chỗ thế này, có chết cũng miễn nguyện mà.

Á, có cần linh nghiệm vậy không?

Tiểu Ân mím môi mếu máo khi bị vấp chân té ngã, giày cao gót của cô vì thế cũng bị gãy mất rồi. Hix.

Tề Tuấn ngồi trong xe nhìn thấy khề chau mày, anh gõ nhẹ ngón tay trên vô lăng mấy cái, sau đó mới bước ra đi về phía nhân viên hậu đậu của mình.

“Có sao không?”

Lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong đầu vẽ ra biết bao nhiêu kịch bản lãng mạn vị giám đốc trẻ lịch lãm sẽ đối xử với mình, khoe môi Tiểu Ân giết nhẹ, ánh mắt hơi mọng nước ngược lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh chờ đợi khi bàn tay to lớn từ từ tiến tới bàn chân của cô.

RẮC

Mi mắt chớp nhẹ, Kiều Tiểu Ân vẫn chưa tiếp thu nổi tình huống hiện tại, đôi giày hàng hiệu cô đã phải nhịn ăn gần nửa tháng mới mua về vừa bị vị giám đốc đáng kính bẻ đôi sao? Ừ thì chắc anh ấy sẽ cho cô một đôi tương xứng khác phải không.

“Cô dùng tạm đi!”

Biết ngay mà.

“Lát nữa qua cửa tiệm đổi diện một đôi dép lê vừa chân khác.”

Ai đó suy sụp. Bụng cô hết cảm giác đói rồi, nó đang sôi trào lên thì có a. Dép lê cái nổi gì chứ, hức~

Tề Tuấn hướng mắt ra hiệu cho Tiểu Ân quay trở về với mục đích ban đầu của cô ấy, sau đó cài lại cúc áo khoác vest bước vào trong xe ngồi chờ.

“Sai rồi, mình quá sai rồi. Sau này con sẽ không mơ mộng viễn vông nữa đâu, cảm ơn ngài đã thức tỉnh con kịp lúc.”-Tiểu Ân làm bầm khi đang chờ nhân viên lấy thức ăn nhanh cho mình, sắc mặt thất thiểu như bị ai đó rút hết năng lượng dù mặt trời chỉ vừa mới ló dạng.

Đưa cho giám đốc ly cà phê, Tiểu Ân cũng ăn qua loa bữa sáng của mình khi được sắp chờ đi: “Chúng ta đi đâu vậy giám đốc?”

Tề Tuấn mắt vẫn không nhìn sang cô, điềm nhiên đáp: “Đến khách sạn.”

“Khụ khụ...”

Nhìn thấy sắc mặt khó coi bị ghen của Tiểu Ân, Tề Tuấn đưa luôn ly cà phê của mình qua cho cô nhưng đã bị cô khua tay từ chối: “Tôi không uống được cà phê...”

Tề Tuấn khề chau mày, anh nhớ trong hộp xe còn một chai nước suối liền lấy ra đưa cho cô, nhanh tay mở luôn nắp. Một lúc sau người ngồi kế bên sắc diện mới hồng hào trở lại, nhìn anh bối rối và xấu hổ.

“Cảm ơn...”

“...”

“Lúc này giám đốc nói đi đâu ạ?”-Tiểu Ân muốn hỏi kỹ lạ, dù thế thì trong đầu cô cũng đang tua đi tua lại hình ảnh của đêm xuân mộng hôm qua. Thật là hư hỏng mà, nhưng vì sao lại đến khách sạn chứ.

“Giám đốc Lê của khách sạn muốn cảm ơn chúng ta vì đã giúp bà ấy tổ chức buổi tiệc thành công, bà ấy muốn tôi đưa cô đến gặp thôi.”

“À, thì ra là vậy...”-đôi mắt vừa mới an ổn chợt mở to lên lần nữa, chuyện quan trọng như thế sao không cho cô chuẩn bị, bắt cô đến đó với bộ dạng này mà coi được sao?

“Không sao đâu, tôi có chuẩn bị cho cô rồi.”-đoán được suy nghĩ của Tiểu Ân, Tề Tuấn lên tiếng nói: “Lần trước lúc chọn trang phục cho buổi biểu diễn tôi có chọn luôn cho cô một bộ cánh xem như là quà thưởng cho nỗ lực của cô. Lát nữa hãy mặc thử luôn đi!”

“A...”-thượng đế ơi, con rút lại lời nói vừa rồi nhé, trái tim của con lại bị rung động lần nữa rồi.

Khoác trên người bộ cánh màu trắng được thiết kế tinh tế, không cầu kỳ nhưng lại toát lên vẻ đẹp kiều sa và quý phái, Tiểu Kiều e thẹn hướng mắt nhìn xuống đôi giày cao gót lấp lánh, những bước cô đi đều trở nên lung linh hơn. Nếu như đây là một giấc mộng khác, xin người đừng đánh thức con quá sớm, con muốn được mơ thêm một chút nữa.

“Trông tôi thế nào?”-Tiểu Ân hỏi hộp nhìn Tề Tuấn hỏi.

“Cũng tạm, đi thôi!”

Trước thái độ hồ hững của anh, cô không khỏi bị “tổn thương”, dù thế thì tâm tình cô đang rất tốt nên coi như không chấp nhặt với anh đi.

Đó là khoảnh khắc ngọt ngào và hạnh phúc ngắn ngủi của Tiểu Ân cho đến khi điều tồi tệ nhất sắp kéo đến với cô. Cũng chính người đàn ông này, người cô từng si mê ngây ngốc chỉ dám đứng nhìn từ xa, người đã cho cô chút háo huyền mơ mộng khi có thể được cận kề anh như vậy. Nhưng vì sao lại tàn nhẫn để cô vô tình biết được anh chỉ đang lợi dụng cô vì sự ích kỷ mù quáng của mình.

Dùng bữa trong khách sạn của giám đốc Lê, người phụ nữ tài giỏi cũng là mẹ của bạn Tề Tuấn, Tiểu Ân cảm thấy rất ganh tỵ và ngưỡng mộ trước sắc đẹp và khuôn mặt của một người phụ nữ trung niên như bà, càng vui hơn khi vô tình nghe những lời ghép đôi tế nhị của giám đốc Lê dành cho mình và Tề Tuấn. Nhưng khi từ toilet trở ra, những lời cô vô tình nghe được lại khiến mọi thứ hoàn toàn sụp đổ.

Tề Tuấn đang ôm hôn giám đốc Lê, tuy bà ấy ban đầu có chút phản kháng nhưng về sau lại rất nhiệt tình hưởng ứng với những động chạm thân mật của anh. Hai người bọn họ...

Quá sốc với hình ảnh vừa chứng kiến, Tiểu Ân thất thần chôn chân tại chỗ không thể bỏ đi nổi, đây là nam thần của cô sao?

“Chị đừng gán ghép em với ai khác, em tìm cô ấy chỉ là muốn chộc cho chị ghen thôi, nhiệm vụ của cô ta đã hoàn thành rồi.”

Từng lời nói rõ ràng như nhát dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Kiều Tiểu Ân, người đàn ông này từ giờ phút này chính là người mà cô căm hận nhiều nhất. Tề Tuấn...

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thay đôi giày cao gót kiều sa thay bằng đôi dép lê cô đã mua ban sáng, Tiểu Ân như người mất hồn bước khỏi khách sạn, cô không còn thiết quay trở lại vào trong chào hỏi một tiếng nữa.

Rõ ràng không phải là thất tình, càng không phải bắt đầu tình yêu sâu đậm, dẫu vậy thì nghe chính miệng người cô thích nói rằng chỉ lợi dụng mình để thử lòng người phụ nữ khác, còn là một người đàn bà luống tuổi đã có một đứa con trai trạc tuổi anh, nghĩ thôi đã thấy thật châm biếm rồi.

“Không sao đâu, mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp lên thôi.”-Tiểu Ân gượng cười, cảm hứng nhẹ ngẩng lên bầu trời trên cao, không ngờ vừa mới chớp mắt một cái cơn mưa từ đâu như trút nước đổ ập xuống người cô.

“Không phải chứ, sao cả người cũng đối xử với con như vậy?”

Kiều Tiểu Ân vừa mới lên gót tâm trạng đã bị trận mưa cản quét cuốn trôi đi hết, cô chán nản nặng nề bước tiếp.

Tề Tuấn nhìn túi xách cùng điện thoại trên xe buông tiếng thở nhẹ, khi này ở trong phòng cùng Lê tổng đây mắt anh có thoáng thấy bóng dáng của Tiểu

Ân rời khỏi khách sạn, bởi vì đang nói chuyện cùng bà ấy nên Tề Tuấn không tiện gọi lại.

“Xem ra cô ấy đã nghe hết cả rồi.”

Chiếc xe hơi màu đen chạy với tốc độ vào bên đường khi nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn đang ngồi gục đầu rũ rượi trên băng ghế đá công viên, Tề Tuấn không bước ra vội, chỉ lẳng lặng ngồi trong xe nhìn cô một hồi lâu, sau đó mới cầm lấy túi xách lẫn điện thoại của cô đem ra ngoài.

“Đói không?”

Tiểu Ân cảm nhận bóng râm tỏa ra từ dáng người cao lớn đang chắn trước mặt che đi những tia nắng len lõi xuyên qua tán cây rộng lớn chiếu xuống người mình, đôi mắt thất thần ngẩng lên, nhìn thấy khuôn mặt thân thuộc, lòng cô tự dưng chua xót càng cảm thấy bức bối hơn, hốc mắt vì thế không tự chủ đỏ hoe lên.

“Giảm tốc...”

Tề Tuấn quét mắt nhìn bộ cánh tinh tế ban sáng đã lấm lem nước mưa vẫn chưa khô hoàn toàn, mái tóc xõa ngang vai cũng còn chưa ráo dính bệch vào nhau càng tăng thêm vẻ thâm trầm, anh đưa túi xách đặt lên đùi cô rồi cởi đi áo khoác của mình đắp lên đôi vai gầy, giọng nói trầm khàn khẽ thốt: “Đi thôi!”

Dù rất ám ức khi nhớ lại những lời anh đã nói nhưng không hiểu sao Tiểu Ân lại ngoan ngoãn như con rối, nghe lời anh đứng dậy. Chắc có lẽ vì cô đã hành hạ cơ thể này đủ nhiều vì lý do quá vô lý rồi, hận cái nỗi gì chứ, lo cho cái bụng đói meo của mình vẫn hơn.

“Anh không ăn thật sao?”- Tiểu Ân không giữ gìn hình tượng của mình cắn nguyên miếng đùi gà to vào miệng nhai, đôi mắt đen to tròn nhìn anh vẫn ngồi yên không động đến món nào hỏi có lẽ.

Tề Tuấn lắc đầu: “Cô ăn đi!”

“Tôi vẫn đang ăn đây.”

“Sao lúc nãy lại tự ý bỏ đi?”

Tiểu Ân bị câu hỏi bất ngờ làm khựng lại, cảm giác ngon miệng sớm cũng tiêu tan đi mất: “Ồ thì...”

“Đã nghe thấy hết rồi phải không?”

Gật gật.

“Nếu tôi nói đó không phải là toàn bộ sự thật em có tin không?”

Ừc.

Miếng thịt gà khô khốc cổ được chủ nhân của nó nuốt trôi giữa lưng chừng cổ họng, Tiểu Ân trân trân nhìn người đàn ông trước mặt cố tiếp thu lời anh ấy nói, có phải Tề Tuấn đang cố giải thích với cô hay không?

“Thôi bỏ đi.”- ngay cả anh cũng không hiểu mình đang làm gì, có một lý do thôi thúc anh không muốn cô tiếp tục hiểu lầm, nhưng giải thích với một người là việc trước nay anh chưa từng làm qua.

“Tôi muốn nghe, có phải vừa rồi tôi đã bỏ lỡ điều gì đó.”- Một sự tình ý, Tiểu Ân cố gán kết lại câu chuyện Tề Tuấn đang bỏ dở giữa chừng, cô có cảm giác nếu mình cho qua luôn, sau này sẽ hối hận, cực kỳ hối hận cho xem.

Bàn tay cầm lấy ly nước lọc uống một ngụm lớn, phong thái khoan thai không có vẻ gì là lúng túng trái ngược hoàn toàn với tâm trạng của anh hiện tại: “Lệ tổng thích tôi, tôi chỉ cố đả kích lên niềm kiêu hãnh của bà ta, việc cô nghe và nhìn thấy chỉ là một phần thôi.”

“Tôi... không hiểu lắm...”

Đoạn hồi tưởng lại

“Chị đừng gán ghép em với ai khác, em tìm cô ấy chỉ là muốn chọc cho chị ghen thôi, nhiệm vụ của cô ta đã hoàn thành rồi.”

Lệ tổng đang mê đắm trước cử chỉ dịu dàng cùng lời nói dụ hoặc của Tề Tuấn, đột nhiên cơ mặt chợt hóa đá với lời nói tiếp theo: “Đó là những gì Lệ tổng muốn tôi sẽ nói và làm với bà sao?”

“Tuấn?!”

“Đây là lần cuối cùng tôi còn nói chuyện đàng hoàng với bà vì giao tình của tôi và Trọng, mong Lệ Tổng sau này đừng làm những chuyện vượt quá giới hạn, cô gái đó cũng đừng động đến, cô ấy chỉ là một cô gái đơn giản bên cạnh tôi thôi.”

Đôi mắt chớp chớp liên tục, Kiều Tiểu Ân thái độ sốc không thua kém gì lúc nhìn thấy Tề Tuấn và Lệ Tổng trong khách sạn, có khác chăng nét mặt bây

giờ của cô có phần ngầy ngốc hơn, nói trắng ra là quê. Là cô đã quá nóng vội sao? Cũng phải thôi, làm gì có chuyện người ưu tú như Tề Tuấn lại đi.

Hahaha

Tiểu Ân khựng lại mím chặt môi khi nhận ra biểu cảm thái quá của mình trước mặt Tề Tuấn, mi mắt vội sụp xuống nhìn vào thức ăn trên bàn một cách vô cùng chuyên tâm.

“Tôi ăn tiếp đây.”

“Hôm nay khiến cô phải khó xử rồi, ăn nhiều một chút.”

Thình Thịch, Thình Thịch.

Trái tim của Tiểu Ân đột ngột gia tăng tốc độ, anh là đang quan tâm đến cảm nhận của cô sao? Ông trời ơi, người lại cho con hy vọng nữa rồi đó có biết không vậy?

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Anh bắt đầu chú ý đến cô trong một lần tình cờ trên đường. Kiều Tiểu Ân, cô nhân viên không quá nổi bật trong công ty, dáng người nhỏ nhắn cân đối với khuôn mặt dễ nhìn, cô ấy vừa mới giúp một người phụ nữ trung niên thoát khỏi tay lái xe mô tô cầu thả xuống vào bà khi đang băng qua đường. Tề Tuấn cũng bị chuyện này dọa một trận thót tim vì người phụ nữ ấy chính là mẹ của anh. Còn chưa kịp bước tới hỏi thăm, điện thoại trong túi của Tề Tuấn reo lên làm anh khựng lại, là cuộc gọi cấp cao quan trọng, đáy mắt thoáng thu hình ảnh của mẹ và cô nhân viên lần cuối, cảm thấy họ hoàn toàn không sao anh mới an tâm bắt máy.

Đó là ấn tượng đầu tiên của anh về cô gái này, từ hôm đó, anh dần quan tâm hơn tới thói quen cũng như cách sinh hoạt hàng ngày của Kiều Tiểu Ân, phát hiện ra dường như cô ấy cũng giống như đa số nhân viên nữ khác trong công ty, đều dành cho mình một tình cảm thần tượng, nhưng anh đối với loại tình cảm này của cô lại lấy làm thoải mái.

Không biết từ lúc nào đó, Tề Tuấn hình thành thói quen thích nhìn ngắm cô gái này từ phía sau, mỗi lúc có cơ hội nhìn thấy, anh đều đứng vào một góc khuất say sưa nhìn cô gái hậu đậu này, lúc thì làm việc, lúc ngồi trò chuyện và ăn cùng đồng nghiệp, hay chỉ đôi khi vô tình bước ngang qua trên lối đi hành lang, đối với anh, đây là một niềm vui nhỏ bé thời gian gần đây.

Rồi cơ hội cũng đến khi chị thư ký của anh kết hôn đã nộp đơn từ chức bàn giao công việc, anh lập tức nghĩ đến cô. Nhưng không phải kiểu người làm việc theo suy nghĩ, Tề Tuấn cũng không muốn ai biết được dụng ý của mình, cho nên mới từng bước tạo sự tình cờ muốn cô giúp mình hoàn thành sự kiện trong thời gian ngắn, sau đó sẽ nhân cơ hội để cô trở thành thư ký của anh. Cho tới thời điểm này, mọi chuyện đều diễn ra vô cùng thuận lợi đúng với sự tính của Tề Tuấn.

Chiếc xe chạy trên con đường về nhà Tiểu Ân cuối cùng cũng đậu trước cổng vào chỗ ở trước nhà cô, đôi mắt đen thâm trầm nhìn lại dáng vẻ lấm lem của Kiều Tiểu Ân, trong lòng nổi lên một cổ chua xót, dù vậy thì nhìn thấy khuôn mặt vui mừng sau khi hóa giải được hiểu lầm của cô nàng, anh cũng có chút buồn cười nhưng không thể hiện ra ngoài mặt: “Chiều nay cho cô nghỉ sớm, vào nhà đi!”

“Dạ... em cảm ơn sếp.”

Tiểu Ân cởi dây an toàn, định bước xuống xe nhưng đã bị anh giữ lại.

“Ngày mai đi làm đến thẳng phòng làm việc của tôi.”

“Dạ?”- Tiểu Ân kêu thẳm trong tâm trí, có phải cô sẽ bị phạt vì tội tự ý bỏ về trái lời giám đốc không?

“Giám đốc, anh muốn trách phạt gì hôm nay cứ nói luôn một lần đi ạ, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý hết rồi.”

Nhìn khuôn mặt khản trương gồng mình cố tỏ vẻ không sao của Kiều Tiểu Ân, khóe môi Tề Tuấn khẽ giựt nhẹ, cô gái này nghĩ anh sẽ phạt gì cô ấy đây?

“...”

Không nghe câu trả lời của Tề Tuấn, Tiểu Ân càng hoang mang hơn, bất giác lời vụt ra luôn khỏi miệng: “Tăng ca hay làm thêm ngày nghỉ cũng được ạ, sếp đừng trừ lương của em, tháng này em đã quét sạch túi rồi.”-đôi mắt long lanh ầng lên tầng nước chớp chớp nhẹ như cún con chờ đợi sự giảm án của cấp trên, hai tay Tiểu Ân cũng chắp vào nhau xoa xoa trước mặt khoa trương cho lời nói của mình, cô không biết rằng Tề Tuấn đã bị bộ dạng này làm

cho ngẩng người ra một lúc.

Không được rồi, em còn làm thế này tôi sẽ không thể ngăn được cảm xúc của mình mất.

“E hèm, cô lên phòng tắm rửa đi, ngày mai vào công ty sẽ biết thôi.”

Tề Tuấn thấy luôn túi xách cho Tiểu Ân, gì chứ cô nàng hậu đậu này dám lại bỏ quên trên xe của anh nữa lắm. Nhìn đáng vẻ lúi thúi buồn bã chào anh rồi khỏi xe bỏ đi, Tề Tuấn mới dám thả lỏng người cười nhẹ một cái. Ngồi chờ trên xe cho đến khi nhìn thấy ánh sáng thấp thoáng từ cửa sổ phòng Tiểu Ân sáng lên, Tề Tuấn mới an tâm khởi động xe chạy đi.

“Bảo bối của mẹ, con tính khi nào mới ra mắt con dâu cho mẹ đây?”-bà Lâm, mẹ của Tề Tuấn đặt đĩa trái cây lên bàn làm việc của con trai mình, mở lời nhắc khéo.

Lớn lên trong một gia đình trung lưu, từ nhỏ chỉ được sự nuôi dưỡng của mẹ cho nên Tề Tuấn coi trọng nhất chính là người mẹ này, anh đã dốc hết toàn tâm toàn trí vào công việc để có được vị trí như ngày hôm nay cốt cũng chỉ để cho mẹ mình được sung sướng và hưởng thụ khoảng thời gian vất vả trước đây. Bây giờ bà ấy cái gì cũng toại nguyện, càng được nước lấn tới muốn có thêm một cô con dâu đây mà.

“Từ từ con sẽ kiếm cho mẹ thôi.”

“Cô gái lần trước cứu mẹ cũng được đó, mẹ không cần một cô con dâu tài giỏi hay giàu có đâu, chỉ cần nhân phẩm tốt là được rồi.”

Hàng chân mày Tề Tuấn khẽ chau lại, anh gấp luôn cuốn sách mình đang xem dở lại, nhìn lên khuôn mặt thâm thuy của mẹ Lâm hỏi: “Mẹ đã điều tra cô ấy sao?”

“Mẹ của con không cần điều tra, cặp mắt của mẹ vẫn còn rất tinh đấy, lần đó khi cô gái cứu mẹ, mẹ đã vô tình nhìn thấy logo tập đoàn trên tay áo của cô gái, rõ ràng là nhân viên của con mà.”

Tề Tuấn lắc nhẹ đầu mỉm cười, vẫn là không thể qua mắt được mẹ anh: “Cùng công ty thì đã sao? Cái này là phải đôi bên tự nguyện, con vẫn còn trẻ mà.”

“Hon 30 rồi mà trẻ gì nữa, mẹ nhìn ra được cô gái đó nhân phẩm rất được, con nếu cũng cảm thấy ưng ý thì đừng bỏ lỡ đó.”

“Con biết rồi, mẹ nghỉ sớm đi, con còn phải xem tài liệu nữa.”

Tề Tuấn lên tiếng đuổi khéo mẹ rời khỏi phòng, bà Lâm còn ở đây lâu hơn anh sợ sẽ không chống đỡ nổi mắt.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Kiều Tiểu Ân rón rén bước vào phòng của giám đốc, cô thở phào một cái khi không thấy bóng dáng người cần gặp ở đâu, nhưng vốn dĩ cũng không thể tránh được suốt đời, không biết anh gọi cô đến là có dụng ý gì.

“Giật cả mình!”- Tiểu Ân thót tim khi vừa xoay người lại đã nhìn thấy khuôn mặt khô ngô của Tề Tuấn ở khoảng cách khá gần mình, anh ấy là mèo hay sao mà đi vào mà không có tiếng động gì hết vậy.

Tề Tuấn bỏ qua biểu cảm thái quá của Tiểu Ân, đi đến ghế ngồi xuống: “Cô ngồi đi!”

“Dạ!”- Tiểu Ân rụt rè nghe theo.

“Công việc hiện tại của cô thế nào?”

“Rất tốt ạ.”- nét mặt hơi tái, tự dưng hỏi đến công việc, chẳng lẽ định giáng chức cô xuống cấp bậc thấp hơn nữa sao? Hay là làm những việc trái với sở trường để trừng phạt cô đây?

Tề Tuấn dán mắt vào sấp tài liệu trên tay không nhìn lên Tiểu Ân, tiếp tục hỏi: “Nếu làm ở vị trí khác cô cảm thấy thế nào, Tiểu Ân?”

“Sao ạ?”-thầm nuốt khan, thôi nguy rồi, soái ca này cũng lãnh đạm quá đi, cứ ngỡ rằng anh sẽ như vậy mà buông tha cho cô, không ngờ lại truy cùng đuổi tận đến thế.

Ánh mắt đen cuốn hút lúc này cũng chịu nhìn lên nét mặt khản trương của Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn chậm rãi lên tiếng: “Thư ký của tôi sắp nghỉ việc rồi, tôi và em cũng đã từng hợp tác qua với nhau, nếu như em cảm thấy thích hợp hãy làm thư ký bên cạnh tôi. Tôi chỉ đề nghị thôi, không hề có ý áp đặt em.”

Thình Thịch, Thình Thịch.

Trời ạ, tim của cô, trái tim của cô đang đánh trống kịch liệt bên trong lồng ngực đây này. Thư ký cho Tề Tuấn á, ai đó đánh cô một cái thật đau đi.

“Dạ... cái này quá đột ngột...”

“Ba ngày, em cứ suy nghĩ thêm, nếu đồng ý thì cứ nói với tôi, còn lại tôi sẽ lo liệu và nói chuyện với quản lý của em.”

Kiều Tiểu Ân bối rối đến nỗi tay chân bủn rủn, mồ hôi nhót nhót trong lòng bàn tay, phải rất cố gắng để cơ mặt của cô không quá cứng đờ trước mặt của anh: “Vâng, vậy không còn gì nữa tôi đi làm việc đây, chào giám đốc.”

CÁCH

Cánh cửa vừa khép lại cũng là lúc cả người Tiểu Ân như quả bóng xì hơi, cô thiếu điều muốn nhảy cẫng lên vui sướng, như cún con giậm giậm chân tại chỗ một hồi mới chỉnh lại quần áo bước về chỗ làm việc của mình. Hôm nay đúng là quá bất ngờ đi.

Bên trong căn phòng, Tề Tuấn khẽ cong khóe môi khi nhớ lại bộ dạng bối rối lúc nãy của Kiều Tiểu Ân, đúng là rất đáng yêu: “Mong em sẽ vẫn như thế này.”

“Cái gì cơ, cậu được làm thư ký cho Tề Tuấn sao?”-Thiên Lam, bạn của Tiểu Ân thét to lên sau khi vừa nghe câu chuyện của bạn mình, con bé này để bọc điều hay sao mà may mắn như vậy chứ.

Tiểu Ân ngượng chín mặt lấy tay che miệng đưa bạn của mình lại: “Be bé cái mồm cậu lại đi, đừng gây sự chú ý của người khác, tớ vẫn chưa nhận lời mà.”

“Còn gì nữa mà không nhận lời. Xét từ nhân tướng học hay phẩm vị thì quá tốt cho cậu rồi, người như cậu lại được làm thư ký cho giám đốc Tề Tuấn.”

Tiểu Ân phồng má, có chút quê độ trả treo lại, bọn họ đang ngồi ăn trong căn tin nên cũng coi như thoải mái đi, cô hất cằm lên chảnh chẻ: “Tớ có gì không tốt, sắc vóc cũng thuộc loại khá, làm việc chăm chỉ, lại vô cùng tốt bụng, có điểm nào không tốt chứ hả?”

“Rồi rồi, cậu rất tốt nên số mới đỏ như vậy, nói xem, khi được làm thư ký sẽ đãi tớ một châu ra trò thế nào đây?”-Thiên Lam ngậm luôn chiếc đũa trong miệng, được dịp kỳ kèo ăn uống với đứa bạn thân, dầu sao cũng mừng cho bạn cô đi, có thể cùng làm việc sớm tối với người thương của mình, coi như cũng may mắn lắm rồi.

Tiểu Ân cười khoe hàm răng trắng muốt của mình ra, móng tay đưa lên môi thổi thổi mấy cái: “Được thôi, nhưng khi nào tớ lãnh lương đã.”

“Bạn tốt!”

Cuối ngày hôm đó, Kiều Tiểu Ân chờ cho đến hết giờ làm việc mới cầm điện thoại lên gọi cho Tề Tuấn: “Giám đốc, việc làm thư ký của anh, tôi đồng ý.”

“Được, vậy ngày mai em sẽ bắt đầu làm việc cùng tôi.”

Tề Tuấn tắt máy, anh gấp luôn laptop lại đi đến cửa sổ nhìn xuống lầu, vừa hay trông thấy bóng dáng quen thuộc của Kiều Tiểu Ân bước ra về, khóe môi như cũ lại cong nhẹ lên một đường vô thức.

Từ lúc nào đó, mỗi lần nhìn thấy cô, anh lại như một con người hoàn toàn khác, đến khi nhận ra, trái tim đúng là đã có chút khác biệt rồi.

“Em và tôi, một bắt đầu mới.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ôn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Không vội chạy thẳng về nhà, Kiều Tiểu Ân trong lòng vui vẻ bước vào trung tâm mua sắm, định bụng sẽ mua vài bộ quần áo công sở chào đón công việc mới, nhưng suy đi nghĩ lại chực lần vẫn cảm thấy không nên đột ngột thay đổi quá nhiều, giám đốc chọn mình vì cảm thấy năng lực của mình tốt, bản thân cũng không đến mức không có phẩm vị, hà tất gì phải biến đổi nhiều như vậy.

Hôn tạm biệt lên bảng giá treo trên quần áo, Kiều Tiểu Ân trung đôi mắt long lanh nước tạm biệt nó: “Chị nhất định sẽ tìm đến mấy em, bây giờ chị phải sống thực tế hơn thôi, tạm biệt nhé!”

Nhân viên bán hàng từ đầu đã xem thường Kiều Tiểu Ân khi nhìn thấy biểu hiện thái quá lúc xem giá đồ nên cũng không mấy niềm nở chào đón, lúc ra về chỉ hờ hững chào khách cho có lệ, kiểu người xem bảng giá trước khi chọn đồ này không thích hợp đến những nơi sang trọng thế này a.

Kiều Tiểu Ân hất mặt rời khỏi, sẽ có một ngày những người này phải nhìn cô với con mắt khác, chắc chắn là vậy, nhưng ít nhất không phải bây giờ rồi.

“Đói bụng quá!”-Kiều Tiểu Ân xoa xoa cái bụng rỗng của mình, không thể mua đồ mới, ít ra cũng nên thưởng cho bản thân một bữa ăn ra trò với công việc mới, Kiều Tiểu Ân đi luôn vào quán thịt nướng trước mắt gọi cho mình những món cô thích rồi ngồi ăn ngon lành.

“Đại tỷ... đúng là đại tỷ rồi!”-một thanh niên trẻ tuổi trông thấy Kiều Tiểu Ân đang ngồi ăn nhận ra người quen liền chạy tới chào hỏi, bên cạnh còn có một cậu thanh niên khác.

Kiều Tiểu Ân nheo mắt nhìn hai người trước mặt, vì cách ăn mặc vào kiểu tóc thay đổi nên mắt một lúc cô mới nhận ra: “Lý Trọng, Kim Siêu... trùng hợp thế?”

Lý Trọng và Kim Siêu tự nhiên ngồi luôn xuống bàn, mừng rỡ bắt chuyện.

“Đại tỷ dạo này thay đổi nhiều quá, khi nãy tụi em còn tưởng mình nhìn nhầm.”

Tiểu Ân xua xua tay: “Đừng gọi tôi là đại tỷ nữa, chuyện qua lâu rồi. Mà các cậu giờ đang làm gì thế?”

Kim Siêu gãi đầu cười trừ: “Tụi em không giỏi như đại... như chị, chỉ ở nhà phụ giúp gia đình bán đồ, chị thì tốt rồi, càng ngày càng xinh đẹp ra nữa.”

Lý Trọng thoải mái ăn xâu thịt nướng trên đĩa, hô to gọi: “Sao lại không uống rượu vào ngày vui như thế, chủ quán cho vài chai rượu đi!”

Kiều Tiểu Ân cười trừ, bọn họ đang hưng phấn như vậy bản thân cũng không nỡ làm tụt hứng: “Ngày mai tôi còn phải đi làm, hôm nay chỉ uống một chút thôi nha.”

Ba người đã ngà ngà say vẫn còn sức huyền thoại nhắc lại chuyện xưa, Kiều Tiểu Ân hai mắt đã không còn nhắc nổi nữa, nhìn lại bọn họ đã uống gần 5 chai rượu rồi.

“Khuya rồi, về thôi mấy nhóc...”

Lý Trọng và Kim Siêu đã nằm bất động trên bàn, Kiều Tiểu Ân cười khinh gọi cho chủ quán tính tiền.

Kiều Tiểu Ân mò mẫm cái ví tiền, nhưng đếm sao cũng không đủ số tiền chủ quán báo, cô cười cười tìm đến điện thoại gọi cho Thiên Lam nhưng mãi vẫn không bắt máy, nhìn lên vẻ mặt khó chịu của chủ quán, cô cố lay lay bọn họ nhưng vẫn thất bại.

“Thật là, ngủ say như chết rồi.”

“Cô mau thanh toán đi, chúng tôi còn phải đóng cửa nữa!”

Kiều Tiểu Ân nhăn mặt, con say làm cô cũng không thực tình tào: “Ông quát cái gì, tôi gọi cho sếp của tôi đến đây, anh ấy có rất nhiều tiền...”

Kiều Tiểu Ân nhìn thấy tên của Tề Tuấn không do dự ấn số gọi, chỉ sau hai hồi chuông bên kia đã bắt máy, có lẽ chủ nhân vẫn chưa ngủ: “Alo, có chuyện gì vậy?”

“Tôi bị chủ quán bắt lại... ông chủ giúp tôi với...”

“Cô đang ở đâu?”

“Ở đâu vậy ta?”

Tề Tuấn nghe giọng đã biết Kiều Tiểu Ân uống rất nhiều rượu, anh trầm giọng thốt: “Cô đưa điện thoại chủ chủ quán đi!”

Nhìn bãi chiến trường bày ra trước mặt với ba người nằm gục trên bàn nhậu, khuôn mặt Tề Tuấn càng lúc càng tối đi, anh bước tới chỗ Kiều Tiểu Ân không còn hay biết gì lấy ví tiền ra đưa cho chủ quán, lạnh lùng thốt: “Hai tên này ông cho ngủ lại hay ném ra ngoài đường thì tùy.”

Tề Tuấn cúi xuống bế Kiều Tiểu Ân rời khỏi quán, vì đã đưa cô về nhà một lần nên không khó để anh tìm ra nhà cô. Chiếc xe đậu trước lối vào, Tề Tuấn thờ dãi nhìn người đang nằm bất động ở hàng ghế sau, hết cách bế cô lần nữa lên phòng.

Bảo vệ trước lối vào nhìn anh với ánh mắt cảnh giác, nhưng thấy bộ dạng say khướt của Tiểu Ân cùng với dáng vẻ đáng hoàng của Tề Tuấn, hần chỉ gật gù: “Anh là gì của cô ấy?”

“Bạn trai!”-Tề Tuấn trả lời cụt ngủn, anh xúc người Tiểu Ân lên, lãnh đạm hỏi: “Cô ấy ở phòng số mấy?”

Trước vẻ mặt uy nghiêm đạo mạo của anh, tên bảo vệ bất giác tin ngay lời nói ấy, máy móc đáp: “Phòng 1902, tầng 19.”

Tề Tuấn gật nhẹ đầu, không mất nhiều thời gian lên phòng. Anh vỗ nhẹ lên mặt Kiều Tiểu Ân hỏi mặt khẩu mở cửa nhưng mãi cũng không tỉnh, hết cách, Tề Tuấn cố nhớ lại một lần đã từng thấy qua cô bấm mặt khẩu điện thoại nên bấm thử, đúng là cửa đã mở ra..

Nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống nệm, dù đáng người nhỏ nhắn nhưng bé lâu như vậy anh cũng có chút mệt. Ngồi bên cạnh giường nhìn một lượt căn phòng nhỏ của cô, cũng không có gì đặc biệt nhưng lại có rất nhiều đồ màu hồng, cả căn phòng cũng được dán giấy màu hồng nốt, grap giường cũng không ngoại lệ. Không nhìn ra Kiều Tiểu ân lại cuồng màu hồng như vậy..

Ánh mắt đen chột sắc lại khi chú mục lên tấm poster chàng diễn viên đẹp trai Hyun Bin với nụ cười mê hoặc, bên cạnh khuôn mặt anh còn có vài trái tim được vẽ bằng viết hồng, Tề Tuấn đoán chắc là cô nàng này đã vẽ vào, khuôn mặt liên cau có hướng về người đang ngủ trên giường, đôi mắt rực lửa như muốn đốt cháy cô.

“Em cũng háo sắc thật đấy!”

Tề Tuấn cảm giác khó chịu len lỏi trong tim, dù biết đó chỉ là thần tượng của cô nhưng vẫn khiến anh cực kỳ không vui, định giường chân bỏ ra về, nào ngờ lời nói thì thầm của Tiểu Ân làm cho anh khựng lại.

“Sếp ơi..... anh đẹp trai quá...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tề Tuấn quay đầu nhìn lại đã thấy Kiều Tiểu Ân ngồi dậy từ bao giờ, dù vậy thì đôi mắt mơ màng cùng khuôn mặt ửng đỏ do men rượu đủ cho anh biết cô không còn tỉnh táo nữa.

“Em ngủ đi, ngày em đi làm trễ tôi sẽ trừ lương đấy!”

Tiểu Ân lắc lắc đầu, phụng phịu nói: “Không ngủ được.”

Tề Tuấn nheo mắt nhìn cô nghi hoặc, song cũng từng bước đi đến đứng trước mặt cô.

Kiều Tiểu Ân đưa tay nắm lấy cổ tay Tề Tuấn kéo mạnh xuống, bởi vì bất ngờ với hành động đột ngột của cô, suýt nữa anh đã ngã ập lên người Kiều Tiểu Ân nếu như không kịp giữ thăng bằng, đôi lại sự căng thẳng của Tề Tuấn, nét mặt Kiều Tiểu Ân vẫn rất vô tư, nụ cười nhàn nhạt thấp thoáng trên môi qua từng lời thốt ra: “Anh cao quá làm em mỏi cổ chết được, như vậy nhìn rõ hơn rồi...”

“Đã nhìn rõ rồi thì mau ngủ đi!”-Tề Tuấn khựng luôn người ngồi xuống sàn nhà, bây giờ chính anh mới là người ngẩng đầu lên nhìn cô.

Kiều Tiểu Ân vẫn không nghe theo lời sếp, lần đầu tiên cô mới được nhìn rõ chân dung của anh ở khoảng cách gần như vậy, cộng hưởng thêm tâm trí không thực sự rõ ràng khiến cho người đối diện trở nên lung linh hơn bao giờ hết. Anh có một khuôn mặt trái xoan thanh tú mà các cô gái hằng mơ ước, hàng chân mày rậm hài hòa với đôi mắt sắc sảo, chiếc mũi cao thẳng tắp đầy ma mị cùng bạc môi mỏng quyến rũ, anh rất ít khi cười, nhưng mỗi lần cười lại hiện rõ má lúm đồng tiền làm cho cô phát ngiên.

Những ngón tay Kiều Tiểu Ân chơi đùa trượt vào lọn tóc đen sau đầu anh vuốt nhẹ, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu đều nói hết ra ngoài: “Sao anh lại có khuôn mặt giống con gái như vậy, trừ đôi chân mày này ra, nhìn anh sẽ rất đẹp nếu như là một cô gái...”

Tề Tuấn cau mày, cô nói anh giống con gái sao? Lần đầu tiên có người dám nói anh như thế, nhưng lạ thay anh lại không hề thấy tức giận, chỉ cảm thấy lạ lẫm và buồn cười.

“Anh nên cười nhiều hơn, anh có biết mẹ anh buồn như thế nào không?”

“Liên quan gì đến mẹ tôi?”-Tề Tuấn nắm lấy cổ tay Kiều Tiểu Ân ngăn lại khi cô như muốn vò rối mái tóc của mình.

Cô đưa ngón tay trên bàn tay còn lại chọt chọt vào má anh, cười tươi nói: “Anh có đồng tiền nè, phải cười lên mới thấy được, em ước mình có đủ chỉ một cái thôi, thật ghen tỵ quá đi!”

Lần này Tề Tuấn gần như bật cười với lời nói ngây ngô của Kiều Tiểu Ân, cô gái này thật sự...

Đôi mắt mơ màng dừng lại nơi khóe môi mỏng đỏ thắm tự nhiên của anh, Kiều Tiểu Ân chu chu môi ra: “Em muốn hôn...”

Tề Tuấn bị lời nói thẳng thắn hoàn toàn hóa đá, đôi mắt đen đặc thoảng mở to lên khi khuôn mặt Kiều Tiểu Ân càng lúc càng gần mình, nơi ngực trái của anh giống như ai đó đang dùng búa đập mạnh vào, làm anh nồn nao một trận.

“A...”-Tề Tuấn khẽ nhăn mặt vì bị cô véo mạnh vào bên má, sau đó người phá phách kia lại thỏ thẻ một câu rất “tĩnh”

“Chắc chắn là ảo giác rồi, sếp không thể nào vào nhà mình được...”

Anh rất muốn nói cái gì đó với cô, nhưng nhìn cô gái nhỏ lẩn lại giường ngủ ngon lành cũng không nỡ đánh thức. Bàn tay chạm vào ngực trái của mình, tim của anh vẫn còn đập thình thịch bên trong, lúc này thật là nguy hiểm.

“Cô gái này...”

Kiều Tiểu Ân ba chân bốn cẳng chạy vào phòng giám đốc, là ngày đầu tiên chính thức nhận công việc mới lại đi trễ tận 1 giờ chẳng ra làm sao cả, còn bộ dạng lạng lạng của tổng tài nhà cô nữa, không dám nghĩ tới hậu quả luôn.

Hít một hơi sâu trước khi gõ cửa bước vào phòng anh, Kiều Tiểu Ân căng thẳng đến suýt vấp phải chân. Bên trong phòng, Tề Tuấn đang ngồi một bộ thư thái xem tài liệu, không thèm nhìn lấy cô một lần, trầm giọng nói: “Lấy sếp dự án này ra ngoài xem, 3h chiều nay cô theo tôi đến buổi tiệc cấp cao của Triệu tổng bàn kế hoạch thu mua mới.”

“Vâng!”-Kiều Tiểu Ân nhận lấy tài liệu ôm khư khư trước ngực như bảo bối, anh không trách mắng gì cô lại cảm thấy chột dạ hơn, nín thở mãi cũng không thể bỏ ra được.

“Tôi xin lỗi đã đến trễ...”

Tề Tuấn lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, sau đó lại trở về với những con số chầnhắt phía dưới: “Tôi chỉ cần chất lượng công việc, đi muộn về sớm không vấn đề.”

“Dạ, cảm ơn giám đốc!”-Kiều Tiểu Ân mừng thầm trong bụng, nở nụ cười tươi chào anh bước ra: “Tôi ra ngoài làm việc đây, có gì anh cứ gọi.”

“Chờ đã!”

“Còn gì sao giám đốc?”

Tề Tuấn không nhìn lại cô, buông lời nói cuối cùng làm cho ai đó bối rối đến nổi hốt hải chạy ra ngoài: “Cô cài lệch cúc áo rồi.”

Kiều Tiểu Ân xấu hổ thiếu điều muốn tìm cái lỗ để chui xuống đất, quay phắt người lại lấy sếp tài liệu che cao trước ngực, sau đó chạy một mạch ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại Tề Tuấn anh mới buông bỏ đi vẻ cương nghị của mình, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt để lộ má lúm đồng tiền câu dẫn.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nhìn chăm chăm vào cái người trong gương hơn nửa ngày trời, Kiều Tiểu Ân hoàn toàn suy sụp tinh thần. Ngày đầu tiên nhận vị trí mới lại mất điểm toàn tập trước mặt Tề Tuấn, chẳng ra làm sao cả.

“Điên mất thôi!”-cô làm bầm rút trong túi xách của mình ra thoi son tô lại đôi môi hơi nhạt của mình, không ngờ từ phía sau bị ai đó động vào làm vệt son bị lệch đi vô cùng khó coi.

“Oh, xin lỗi nhé, tôi bị vấp té.”-Khuu Tử Văn, nhân viên của phòng nhân sự, cũng là người thích sếp Tề chết mê chết mệt, hay tin Kiều Tiểu Ân trở thành thư ký chính thức của anh đương nhiên không thể nào ưa nổi cô.

Kiều Tiểu Ân không ngờ đến mức không biết tâm tư của người phụ nữ này, chỉ là hôm nay cô đủ xui xẻo rồi, không muốn rước thêm phiền phức vào người.

Lấy khăn giấy ra lau đi vết son, Kiều Tiểu Ân nặng nề nở nụ cười cho qua: “Không sao, lau đi là được rồi.”

Khuu Tử Văn không thấy được sự tức giận của Kiều Tiểu Ân, trong lòng bức bối tháo luôn chiếc mặt nạ giả tạo xuống: “Cô có trang điểm cách mấy

cũng không thể từ con vịt xấu xí biến thành thiên nga đâu, đừng mơ mộng nữa.”

Là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng mà.

Đôi mắt nâu mệt mỏi lờ Khuru Tử Văn, Kiều Tiểu Ân ngại miệng đáp trả, nhưng với loại người này càng im lặng bọn họ càng muốn lấn tới thôi, sẵn tâm tình cô đây không được tốt, muốn tìm nơi xả stress.

“Cô thấy Tề Tuấn là kiểu người quan tâm đến vẻ ngoài sao? Tôi chỉ không muốn làm mất mặt khi đi chung anh ấy nên mới làm đẹp một chút thôi, son phấn trên mặt cô chỉ có dày chứ không ít hơn tôi đâu, làm ơn tránh đường!”

“Cô...”-Khuru Tử Văn tức đến nghẹn cả cổ họng, chỉ tay về phía bóng lưng Kiều Tiểu Ân cố tình bước đi là lướt chọc giận cô đến phút cuối cùng.

“Đau tim quá mà!”

“Hahaha, hôm nay cậu được lắm Tiểu Ân.”-Thiên Lam bật cười hả hê sau khi nghe cô bạn thân kể việc đã chọc tức Khuru Tử Văn, con người này cô cũng không thuận mắt, hôm nay có dịp chọc tức thiệt là vui.

“Cậu cười cái gì? Nếu không phải hôm nay tâm tình tớ không tốt cũng không chọc ghẹo cô ta đâu. Rước thêm phiền phức vào người.”-Kiều Tiểu Ân cắn cắn môi, hôm nay chẳng có tâm trạng để ăn.

Thiên Lam không hài lòng cách nghĩ của Tiểu Ân: “Cậu không làm sai, càng nhìn người khác sẽ càng ăn hiếp mình thôi. Cậu biết rõ điều này hơn ai hết mà.”

“Nhưng ít ra cũng được sống yên ổn.”

Thiên Lam nhún vai, gấp lấy miếng thịt trong phần ăn của Kiều Tiểu Ân, hờ hững nói: “Nhưng cậu đã lỡ phóng lao tuyên chiến rồi.”

Chống tay ngồi thờ dài thườn thượt nhìn đồng hồ đã điểm 2h chiều, buổi tiệc cấp cao cô lại ăn mặc bộ quần áo công sở này đến có hơi là... nhưng Tiểu Ân cô còn trong đợt nam thần đất mình đi mua váy dạ hội đến buổi tiệc hay sao?

“Vẫn nên là chính mình thôi, được ngắm trai đẹp cũng toại nguyện rồi.”

CỘC CỘC

Tiếng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn khiến cô giật mình, đôi mắt mở to lên kinh ngạc nhìn Tề Tuấn đang đứng trước bàn làm việc của cô: “Giám đốc...”

Tề Tuấn đặt ly rỗng xuống mặt bàn, lãnh đạm nói: “Pha cà phê cho tôi đi!”

“Dạ?! Nhưng lát nữa chúng ta còn đến buổi tiệc mà giám đốc?”

Tề Tuấn có chút bối rối thu lại ly, anh chỉ muốn lấy ly ra uống nước thôi, nhìn thấy vẻ mặt nghĩ ngợi của cô thì có ý định bắt chuyện... Nhưng xem ra không được tốt lắm

“E hèm, buổi tiệc bị hủy rồi, bên đối tác có việc phải chạy sang NewYork đến tuần sau mới về.”

Kiều Tiểu Ân gật gù hiểu chuyện, cô đứng dậy định cầm lấy cái ly trong tay giám đốc: “Vậy tôi sẽ pha...”

“Chúng ta ra ngoài ăn gì đó đi!”

“...”

“Ý tôi là buổi tiệc bị hủy, tôi sẽ mời cô một bữa.”-Tề Tuấn trong lòng hỗn loạn bao nhiêu ngoài mặt vẫn có thể tự nhiên một cách bất ngờ, anh là muốn cùng cô gái này ngồi xuống ăn một bữa với nhau.

“À vâng, nếu giám đốc đã mời tôi ừm không cách sáo.”-Kiều Tiểu Ân không ngu gì mà từ chối, hiếm khi sắp đãi, còn được nghỉ sớm tốt thể còn gì, nhân cơ hội này rút ngắn khoảng cách đã bị mất điểm sáng nay luôn.

“Vẫn còn sớm, làm hết công việc tôi giao cho cô rồi đi ăn cũng chưa muộn. Cà phê không đường, cảm ơn!”

Tề Tuấn đưa luôn ly cho Kiều Tiểu Ân, không thèm nhìn khuôn mặt đơ ra của cô nàng bước trở lại phòng làm việc của mình.

“Cái người này, làm việc thì làm việc.”

“Ồ, sao lại là quán này?”-Kiều Tiểu Ân khựng lại khi vừa bước xuống xe, đây chính là quán hôm qua cô vào, còn uống say một trận không nhớ nổi về nhà bằng cách nào, không ngờ Tề Tuấn lại đưa cô đến đây ăn nữa.

“Sao? Nơi này thấy đông như vậy chắc thức ăn cũng được, lại gần nhà cô nữa còn gì.”-Tề Tuấn kín đáo quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của cô, xem ra vẫn chưa nhớ gì rồi.

“Haha, rất tốt ạ, chỗ này rất hợp ý tôi, ăn ở đây thoải mái hơn ạ.”- Tiểu Ân bước nhanh vào trước, Tề Tuấn chăm rãi theo sau, cả hai chọn cho mình một chỗ gần vách tường ít ồn ào.

“Cô chọn món đi, tôi ăn gì cũng được.”-anh đưa menu cho cô, rót cho mình và cô hai ly nước.

Chủ quán đến chờ gọi món, hẳn không khó nhận ra Tề Tuấn liền chào bắt chuyện: “Là anh sao?”

Kiều Tiểu Ân chớp chớp mắt thắc mắc: “Anh cũng từng tới đây sao?”

Chủ quán lanh miệng nói: “Đêm qua cô uống say khướt lại không mang đủ tiền đã gọi cho anh này tới trả tiền.”

Lời nói vừa dứt cũng là lúc hai má cô chuyển dần sang màu đỏ lựng, mắt không dám nhìn lên người đang ngồi đối diện mình luôn.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Sếp... anh... Tôi...”-Kiều Tiểu Ân bối rối đến nỗi không biết sắp xếp từ ngữ như thế nào cho hợp lý, cô lắp bắp như một con ngốc đang làm trò hề trước mặt Tề Tuấn.

Anh ngược lại vẫn điềm nhiên ngồi đó, nhẹ nhàng lật trang menu chọn món thay cô: “Cho chúng tôi một phần nướng trước. Cô muốn uống gì?”

Kiều Tiểu Ân cầm chặt ly nước lọc đưa lên miệng, nhìn Tề Tuấn hỏi liền nói nhanh: “Tôi không uống rượu.”

Tề Tuấn khẽ nhướn mày buồn cười nhưng không thể hiện ra rõ ràng, anh gật nhẹ đầu: “Như thế trước đi, có gì chúng tôi sẽ gọi thêm.”

Kiều Tiểu Ân ngồi như tượng thạch, ngay cả nhúc nhích cũng không dám, cô muốn tìm đại một lý do để ra về nhưng thế nào cũng quá lộ liễu đi. Đây xem ra là bữa ăn khó nuốt nhất của cô rồi. Giám đốc Tề cũng có dụng ý lắm đây, mời ăn cái gì chứ, trên chộc cô thì có.

Hóa ra người ở trong phòng của cô hôm qua là thật chứ không phải mơ, chắc điên mất thôi, càng nghĩ lại càng thấy xấu hổ mà.

Tề Tuấn không e ngại thích thú nhìn chuyển hóa càng lúc càng khó coi trên khuôn mặt Kiều Tiểu Ân, cô gái này chắc đã có ấn tượng về ký ức tồi qua rồi, như thế cũng tốt.

“Tôi... xin lỗi...”

“Chỉ xin lỗi thôi sao?”

“Tôi sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Đó là chuyện cô nên làm.”

“... Vâng, em cảm ơn sếp...”-cô biết vì sao mấy người giàu càng lúc càng giàu rồi, vì họ rất keo kiệt. Nhưng khoản tiền này cô đúng là nên trả lại cho anh.

Đúng lúc này chủ quán đem thức ăn lên, Kiều Tiểu Ân lấy lại được một chút tự nhiên chủ động định gấp thìa lên bếp nướng nhưng đã bị anh nắm lấy cổ tay giữ lại trong sự ngỡ ngàng của cô.

“Hôm nay tôi mời, để tôi làm cho.”

Kiều Tiểu Ân không thể nói nổi được lời nào, trái tim của cô đang đập nhanh hết tốc lực chỉ vì giọng nói trầm ấm cùng cử chỉ dịu dàng của anh. Chết thật rồi, cô đã hoàn toàn sụp đổ trước hình tượng mỹ nam đầy ma lực này.

“Có thể ăn được rồi.”

“Anh cũng ăn đi, tôi sẽ nướng tiếp cho.”-anh cứ nướng cho cô mãi cũng không phải, Tiểu Ân e ngại giành lấy nướng giúp.

Tề Tuấn không có ý định ngăn nữa, anh từ tốn thưởng thức, hóa ra được ăn cùng người mình thích, cảm giác ăn trở nên ngon miệng hơn rất nhiều.

“Giữa tôi và Hyun Bin, ai đẹp trai hơn?”

chóp chóp mắt

Miếng thịt vừa mới cho vào miệng ăn không cách nào nhai được với câu hỏi đường đột của sếp, Kiều Tiểu Ân khó khăn tống hết tàn dư trôi xuống, gượng gạo hỏi: “Sao anh lại hỏi vậy?”

Anh vẫn thản nhiên ngồi ăn: “Hôm qua lúc cô say khen tôi rất đẹp, lại thấy hình dán trên tường nhà cô là một diễn viên, tôi tò mò thôi.”

“Làm sao giống nhau được, tôi không biết nữa...”-cô gãi đầu cười sượng sùng, một người là thần tượng phim ảnh chưa một lần tiếp xúc, một người là nam thần ngoài đời thực cũng có biết bao vệ tinh đề mắt, cô đây chỉ có thể có một kết luận chung điểm giống nhau ở họ. Chính là chỉ có thể ngắm nhìn không thể chạm vào.

“Tiểu Ân!”

“Sao ạ?”-tên của mình được thốt ra từ giọng nói rõ ràng gần như thì thầm của anh khiến cho cô khẽ bồi hồi, cả người căng cứng lên có chút chờ đợi.

“Thịt cháy hết rồi.”

“A... Phần này để tôi ăn cho.”-cô một lần nữa biến thành con nốc trong mắt anh rồi, hôm nay chẳng có chuyện gì thuận lợi cả.

Tề Tuấn giành lại đồ gấp thịt từ tay cô khi thấy sự luống cuống phát tới ấy, lời vẫn đều đều vang lên, bàn tay gấp nhanh thịt xuống đĩa: “Tôi không có đánh giá thấp hay xem cô là trò cười gì đâu, tôi thích nhìn cô chân thật như thế thôi.”

“Sếp...”

“Ngoài giờ làm việc đừng gọi tôi là sếp nữa.”

“Nhưng tôi quen miệng rồi, chẳng lẽ lại gọi là Tuấn?”-đúng là cô chưa quen thật, nhưng mà mở miệng ra là sếp này sếp nọ cũng không hay lắm.

“Cứ gọi như vậy đi, đổi lại tôi sẽ gọi em là Ân Ân.”

“...”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Đứng nhìn tấm hình thần tượng treo trên tường suốt cả đêm, Kiều Tiểu Ân cuối cùng cũng dứt khoát tháo tấm poster xuống trong nuối tiếc.

“Nếu biết anh ấy vào đây mình đã dọn dẹp thật sạch sẽ rồi. Không biết đâu, đi ngủ thôi.”-Kiều Tiểu Ân nằm dài xuống chiếc giường nhỏ của mình, nhưng lăn qua lăn lại mấy vòng vẫn không tài nào chợp mắt được.

“Sao lại gọi cho anh ta làm gì chứ?”

Trong lúc đang vò đầu bứt tóc của mình thì điện thoại của cô hiển thị dòng tin nhắn, người vừa nhắn tin không ai khác ngoài người cô đang nghĩ tới này giờ.

“Ngày mai không cần đến công ty, thu dọn quần áo chuẩn bị, tôi và cô sẽ đi công tác.”

Kiều Tiểu Ân lấy lại tinh táo khi thấy công việc, cô liền nhắn tin đáp: “Đi công tác ở đâu vậy...”- quen tay định gõ chữ “sếp”, Kiều Tiểu Ân cắn nhẹ môi dưới gõ dòng chữ “Anh Tuấn”.

“Đi đến đảo PhuKet ở Thái Lan, gặp ông chủ Zae để bàn về dự án đầu tư xuyên quốc gia.”-Tề Tuấn gõ thêm dòng chữ để cô khỏi thắc mắc: “Đi trong 3 ngày.”

“Vâng, em biết rồi. Hôm nay cảm ơn anh.”

Kiều Tiểu Ân đặt điện thoại xuống giường, trong lòng có chút nôn nao. Đây không phải lần đầu cả hai đi công tác với nhau nhưng là lần đầu cô được ra nước ngoài, còn tận 3 ngày. Nói là công việc nhưng trong lòng Tiểu Ân cũng có chút mơ mộng a.

“Chọn quần áo thôi.”

Tề Tuấn đơn giản trong chiếc áo phông dài tay màu xanh nhạt cùng quần Jeans bó, dù vậy vẫn không hề làm mất đi chút phẩm vị nào, ngược lại trong anh càng trẻ trung và cá tính hơn bên cạnh chiếc ô tô sang trọng của mình.

Không mất quá lâu Kiều Tiểu Ân cũng bước xuống nhà và đi đến chỗ anh, nở nụ cười rạng rỡ: “Xin lỗi, anh chờ có lâu không?”

“Tôi vừa mới tới thôi.”- Tề Tuấn mở cốp xe giúp Kiều Tiểu Ân đem vali cho vào trong, ánh mắt lướt nhìn cô một lượt.

Hôm nay Kiều Tiểu Ân mặc một chiếc váy hoa dài màu xanh biển, rất hợp với vóc dáng thanh mảnh của cô, mái tóc dài chấm vai uốn lọn kết hợp cùng chiếc nón rộng vành màu trắng xinh xắn, tôn lên nét đẹp nữ tính nhưng cũng rất năng động.

Không hẹn cả hai mặc gần như cùng màu với nhau, cô khẽ cười vì nghĩ đến điều này.

“Đối tác lần này là một khách hàng tiềm năng, những tài liệu hôm qua tôi đưa em đã xem qua hết chưa?”-ngồi trên xe đưa cả hai đến sân bay, anh cẩn thận hỏi lại lần nữa dù đã chắc rằng Kiều Tiểu Ân là một người cẩn thận.

Cô lưu loát tóm tắt lại những điểm mấu chốt trong tài liệu cho anh, trình bày và nói lên chính kiến của mình, đối với công việc, cô trở nên tự tin và cuốn hút hơn về bối rối và non nớt thường ngày trước mặt anh.

“Những tài liệu tương đối rõ ràng, tôi cũng đã phân tích những mặt ưu và nhược điểm cùng đối sách đề ra cho đối bên, dự án lần này có anh ra tay chúng ta nhất định sẽ cầm chắc.”

“Được rồi, tự tin là điều tốt nhưng cũng không được khinh suất.”

“Vâng.”

“Nếu ký được hợp đồng này nhất định có thưởng.”

“Woa! Thật sao ă?”-Kiều Tiểu Ân phấn khích cười tươi khoe đôi mắt nai sáng bừng lên, khuôn mặt bắt gặp ánh nhìn lại gần hơn chỗ anh, tò mò hỏi: “Nhưng mà thưởng gì vậy anh? Để em còn có động lực để làm nữa.”

Tề Tuấn khẽ nhướn mày, anh đẩy đầu cô ra xa trở về vị trí cũ để bản thân tập trung lái xe, cô gần anh như vậy dễ làm anh lạc tay lái lắm “Em cần tầm nhìn của tôi.”

“Em không cần gì đâu, con người em chỉ thích tiền thôi, anh cứ thưởng tiền cho em là được.”-con người Kiều Tiểu Ân vốn rất thẳng thắn, đặc biệt với những người cô đã xem là bạn, anh và cô cũng xem như cải thiện chút quan hệ rồi, theo quan sát của cô, anh không khó chịu như vẻ ngoài lãnh đạm của mình, bằng không đã không đến quán trà tiền dùm cô rồi.

“Không phải tiền, em cứ biết là như vậy đi.”-anh chột hạ một câu đập tắt luôn toàn bộ thiện chí cô xây đắp cho anh từ nãy đến giờ, sạch sành sanh.

Đôi mắt nai trong sáng phút chốc sắc nhọn như con cá sấu đang lờm kẻ thù, cô bùi môi quay mặt đi ngắm cảnh vật bên ngoài ô kính, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Tề Tuấn khẽ cười nhìn cô, đây là thái độ một nhân viên nên có với sếp của mình hay sao?

“Ân Ân.”

”Sao vậy sếp?”-vẫn không thèm nhìn anh.

“Phần thưởng này còn quý hơn cả tiền, tôi chưa bao giờ gạt em cả.”

Lời nói của Tề Tuấn thành công đánh động chút lòng tò mò cuối cùng trong lòng Kiều Tiểu Ân, cô cảnh giác quay đầu nhìn anh dò hỏi: “Quý giá hơn?”

“Ừm. Và còn...”-anh ngưng lại một chút khiến cho cô tập trung hoàn toàn vào lời nói của mình.

“Sau chuyến công tác lần này em thi bằng lái xe đi, ai lại bắt sếp chở đi suốt như thế.”

ai đó hóa đá tập 2

TBC

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Đặt chân đến khách sạn Sala, Kiều Tiểu Ân suýt há hốc mồm khi nhìn Tề Tuấn trở lại với mỗi chiếc chìa khóa trên tay, hai mắt chớp chớp liên tục nhìn anh chăm chăm: “Không phải là hai phòng sao anh? Khách sạn lớn như thế lại hết phòng sao ạ?”

Tề Tuấn nắm lấy cánh tay Kiều Tiểu Ân kéo đi, trầm giọng giải thích trên đường đưa cả hai về phòng của họ: “Chúng ta là đang đi công tác, thuê nhiều phòng làm gì.”

“Nhưng là... Chỉ có em và anh...”

Tề Tuấn khựng lại, anh nheo mắt nhìn sang người đang bước song song với mình: “Em sợ tôi sẽ làm gì em à?”

Kiều Tiểu Ân lắc mạnh đầu, lời nói ra không kịp suy nghĩ, đến khi hối hận chỉ muốn cắt đứt lưỡi của mình, cô lại ăn nói lung tung rồi: “Là em sợ sẽ làm gì anh đó.”

Khỏe môi mòng khê cong lên một đường để lộ má lúm đồng tiền điển trai, Tề Tuấn chuyển sang chủ đề khác như chưa từng nghe cô vừa nói gì, tiếp tục giải thích rõ hơn: “Hai người ở chung tiết kiệm được chi phí, dễ trao đổi trong công việc. Đặc biệt ngài Zae này là một người rất lãng mạn, tôi đã kỹ lưỡng chọn ra khách sạn này vì ông ta, nếu cần tôi và em sẽ đóng giả làm người yêu của nhau để tạo thiện cảm cho khách hàng.”

“Sếp à, anh có chơi lớn quá không vậy. Lừa gạt khách hàng là không tốt đâu.”-Kiều Tiểu Ân bị lời nói của Tề Tuấn làm sững sờ, “người yêu” luôn cơ, quá sốc đi thôi. Nhưng nói gì thì hành động qua mặt đối tác là không tốt đâu, cái này cô không đồng tình lắm.

Không để cho cô kịp phản biện, Tề Tuấn đã đưa hai người đến khách sạn, tra chìa khóa mở cửa phòng, anh lôi luôn cô vào bên trong. Căn phòng rộng lớn với chiếc giường đôi hướng ra cửa sổ là một hồ bơi nhân tạo, rèm lụa mỏng mềm mại tăng thêm vẻ lãng mạn, nồng nàn cho những cặp đôi bên cạnh nhau. Trong chốc lát, cô đã bị vẻ đẹp của nó làm cho ngây ngốc, quên cả việc cô và anh ở chung trong phòng.

Tề Tuấn tự nhiên ngắm nhìn Kiều Tiểu Ân, anh thích cảm giác đem đến cho cô gái nhỏ này những bất ngờ thú vị, từ từ thưởng thức biểu cảm biến hóa trên khuôn mặt tựa thiên thần ấy, trong cô càng xinh đẹp với chiếc váy hoa trên người, làm cho anh cảm thấy thật ấm áp và thoải mái.

“À quên nữa, chúng ta chưa nói xong chuyện vừa rồi mà, em và anh sẽ không làm người yêu giả đâu. Lừa gạt khách hàng là không tốt, chúng ta có năng lực mà.”

“Nhưng vợ của ngài Zae bị bệnh nan y không còn sống quá được một năm nữa đâu, chính ông ấy là người nhờ chúng ta đóng kịch trước mặt vợ mình để cho bà ấy nhìn thấy lại tình cảm lãng mạn của vợ chồng họ trước đây, em nhớ đánh lòng sao?”-Tề Tuấn bước đến cánh cửa mở bung ra, ánh mắt hướng về làn nước trong xanh êm ả ở hồ bơi diêm đạm lên tiếng, anh đã dự đoán được câu trả lời của cô, không khó chút nào với cô gái đơn giản này.

“Nếu vậy thì... Nhưng chỉ đóng kịch trước mặt hai vợ chồng ngài Zae thôi đó.”

“Nhất trí, tôi đi tắm trước đây, em cứ nằm nghỉ đi, tối nay chúng ta có hẹn dùng bữa với vợ chồng ngài ấy.”

Kiều Tiểu Ân nhìn Tề Tuấn bước vào phòng tắm tìm lại bắt đầu phản chủ đập kịch liệt, họ sẽ ở chung một chỗ với nhau sao?

Ngồi như tượng thạch trên giường, hai tai dù không có tình nhưng vẫn nghe rõ mông mênh một tiếng nước chảy bên trong phòng tắm gần đó, nó làm Kiều Tiểu Ân liên tưởng đến những hình ảnh không mấy trong sáng.

Tề Tuấn tuy thường ngày luôn mặc vest, áo sơ mi, hôm nay mặc được một bộ quần áo thoải mái nhưng không khó để nhìn ra phía sau lớp vải kia là một cơ thể săn chắc, lát nữa bước ra ngoài anh ấy sẽ mặc gì đây? Kiều Tiểu Ân nhớ rằng anh ấy không mang theo quần áo vào thay, bên trong đó chắc là có áo choàng tắm rồi. Chắc là vậy...

CẠCH

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Tề Tuấn với mái tóc mới gội còn nhỏ nước dính bệt vào khuôn mặt điển trai của mình, vòm ngực săn chắc với cơ bụng sáu múi hiện rõ không che đậy, trên người anh lúc này chỉ vận mỗi khăn tắm quấn ngang thắt lưng làm cho ai đó trong phòng nóng hết cả mặt.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cao Hiểu Minh nhìn đứa con gái của mình đang đứng trước mặt, hài lòng mỉm cười: “Lâu như vậy mới chịu về nước, đừng nói với ta rằng con cảm thấy nhớ người cha già này?”

Cao Cẩm Tú tự nhiên bước tới vòng tay ra ôm lấy cánh tay người đàn ông nũng nịu, ánh mắt đen thâm sâu hướng tới tấm danh thiếp của mình vừa đưa cho ông ban này: “Ba nói gì kỳ vậy, con không thể về thăm ba sao? Hơn nữa con không có chơi bời, ba xem, con bây giờ cũng đã mở công ty thiết kế và đang hoạt động rất tốt còn gì.”

Cao Hiểu Minh rất mực thương yêu con gái, tuy không thể hướng con mình theo đúng chủ đích đề ra kế thừa vị trí cấp cao của tập đoàn nhưng đứa con này vô cùng khôn ngoan nếu không nói làm giàu hoạt, cô luôn làm ông hài lòng mà vẫn đạt được thứ mình muốn.

“Con biết ba đang lo chiếc ghế trống của ba không có ai tiếp quản, nhưng ba yên tâm, con đã chọn cho ba một người rồi.”-Cao Cẩm Tú xoa bóp vai cho ông, ngon ngọt mở lời.

Chủ tịch Cao như ông mảy nghi hoặc, đứa trẻ này lẽ nào: “Con đã nhắm trúng ai rồi à?”

Cẩm Tú gạt đầu, cô vui vẻ khi nhắc đến tên người đàn ông trong lòng mình: “Giám đốc Tề, cánh tay phải đắc lực của ba đó, con muốn anh ấy làm con rể của ba, có được không ạ?”

Cao Hiểu Minh tỏ vẻ trầm mặc nghĩ ngợi, Tề Tuấn lọt vào mắt xanh của con ông không phải không tốt, tuy xuất thân của Tề Tuấn không phải là dòng dõi gia tộc quyền lực nhưng là người rất có tư chất, nói được làm được, nếu con người này kết thân với Cao gia, tập đoàn Cao Thị mà ông bỏ tâm huyết gây dựng sẽ có khả năng phát triển cao hơn.

“Người như giám đốc Tề rất tốt, con biết ba cũng rất ưng thuận anh ấy mà.”-Cẩm Tú tiếp tục ca tụng người thương trong lòng.

Tề Tuấn chính là người đàn ông xuất sắc, tình cờ cô biết được anh khi anh nhận được học bổng đi du học ở Mỹ, nhìn dáng vẻ thanh tao nhưng không hề nhu nhược hay yếu kém đứng trên bục nhận giải, cô đã đem lòng mến mộ và thu thập hết mọi thông tin về anh. Càng tìm hiểu gia cảnh và con người Tề Tuấn, Cao Cẩm Tú càng yêu anh hơn, cô rất muốn chạy đến theo đuổi anh dù là phận gái, nhưng bởi vì giấc mơ trở thành nhà thiết kế, Cẩm Tú buộc phải sang Pháp du học, hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận được anh. Cứ ngỡ sẽ không thể nào gặp lại Tề Tuấn nữa, không nghĩ đến người bạn thân gọi điện báo tin anh lại trở thành giám đốc trong tập đoàn của ba mình, Cao Cẩm Tú hay tin liền vội vã bỏ hết công việc trở về nước, lần này cô nhất định không bỏ lỡ cơ hội nữa.

“Ba à, anh ấy vừa giỏi, tính tình lại tốt, hiện tại chưa có bạn gái gì cả, ba cho anh ấy một cơ hội đi, nha!”

Cao Hiểu Minh vỗ vỗ lên má con gái, chịu thua đáp: “Được rồi, cô đã điều tra kỹ như vậy, tôi mà không đáp ứng cô cô sẽ không dễ yên cho tôi đâu.”

“Con nào dám, ba là tuyệt vời nhất!”

Kiều Tiểu Ân tưởng chừng cảm của mình vừa chạm đất, cái tình huống gì thế này? Một nữ nam đang đứng trước mặt cô trong một căn phòng đôi lãng mạn dành cho hai người chỉ với mỗi khăn tắm vắt trên người. Ôi thần linh ơi, người giết con đi!

Tề Tuấn nhìn ra được vẻ mặt bối rối của Tiểu Ân, hai má hồng hào như thể vừa mới uống rượu, có phải anh đang thử thách cô quá nhiều rồi không?

Kiều Tiểu Ân thái quá hét to lên khi anh định bước tới gần mình, hai tay che lấy mắt hơi hé ra chột chuyển sang che trước ngực phòng vệ.

“ANH ĐỪNG QUA ĐÂY!”

Tề Tuấn nheo mắt nhìn cô thích thú, lúc này ai vừa bảo sợ sẽ làm gì anh, giờ lại sợ anh làm gì cô à.

“Va li của tôi bên đó, tôi không lấy làm sao thay đồ?”

Kiều Tiểu Ân nhìn sang vali của họ đang để một chỗ gần giường, cô mím môi lên tiếng: “Anh đứng đó đi, em sẽ đẩy nó qua cho anh!”

Tề Tuấn khoanh hai tay trước ngực chờ đợi cô, nhìn bộ dạng không tự nhiên chồm tới lấy vali của cô rất buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu, cứ thế này cô sẽ ngã mất.

BỊCH

Đúng như dự đoán, Kiều Tiểu Ân nằm bẹp trên sàn nhà cùng với cái vali bên cạnh, cô xấu hổ đứng bật dậy, cố gắng thật bình tĩnh... rồi bất ngờ chạy thục mạng ra khỏi phòng, nhưng mà...

Cánh tay của cô đã bị bàn tay mạnh mẽ nắm lấy lôi lại làm cô không thể chạy được, cơ thể theo quán tính chới với ngã luôn vào vòm ngực cứng cáp nam tính. Xong rồi, thế là hết thật rồi.

Giọng anh trầm ấm đều đều bên tai cô, anh vẫn giữ nguyên tư thế thân mật để cô nép vào lòng mình mặc cho cảm xúc bên trong cũng hỗn loạn không thua kém gì sự lúng túng của cô bao nhiêu.

“Bên ngoài đều là camera, em như thế chạy ra ngoài nếu bị phát hiện người khác còn nghĩ chúng ta là người yêu của nhau hay không?”

Kiều Tiểu Ân dù vẫn chưa hoàn toàn hết sức nhưng cô đã dần lấy lại bình tĩnh, giọng thỏ thẻ đáp, mắt cô vẫn chùng thùy không dám nhìn lên anh: “Em biết rồi... chỉ là trước giờ chưa gặp qua tình huống này, em không biết làm sao cả...”

“Nếu người khác làm như thế này tôi sẽ nghĩ họ giả tạo, còn em thì tôi tin.”

“Sao ạ?”

“Bởi vì em rất háo sắc, nhưng lại không biết cách thể hiện.”

Ngay và luôn Kiều Tiểu Ân đẩy người Tề Tuấn tách khỏi anh, không biết từ đâu cô lại có sức mạnh to lớn như vậy làm anh suýt té ngã, nếu như không nhanh nhẹn trụ vững chắc Tề Tuấn đã đo ván rồi.

Kiều Tiểu Ân bị lời nói của anh làm cho tỉnh hẳn ra, cô vuốt ngược mái tóc ra sau thờ mạnh ra. Anh dám nói cô háo sắc sao? Cơ mà cô háo sắc thật đi nữa anh cũng đừng nên vạch trần như thế chứ, cô là con gái mà.

Hai ánh mắt nhìn nhau trân trân, từ bất ngờ chuyển sang lạ lẫm rồi chột lại bằng sự ngỡ ngàng, Kiều Tiểu Ân ý thức được hoàn cảnh đang vô cùng bất lợi cho mình dù là như thế nào đi nữa, cô bối rối thu hồi về hùng hổ vừa rồi, nhẹ nhàng đưa tay vén lọn tóc ra sau tay, khẽ khàng thốt: “Em ra ngoài hóng gió một chút, anh cứ thay đồ đi.”

Kiều Tiểu Ân vừa khép cửa phòng lại chỉ muốn đập mạnh đầu vào tường thôi, nhưng nhớ lại camera vẫn rảnh nhin bỏ đi một mạch, trốn được một lúc không thể trốn được cả đêm. Trời ạ!

TBC.

p/s: Nhớ ủng hộ au nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đi đến nhà hàng sang trọng trong khách sạn, Tề Tuấn trong bộ vest trắng cắt may vừa vặn cùng áo thun đen bên trong, nhìn anh vừa lịch lãm lại đậm chất phong trần. Bên cạnh anh, Kiều Tiểu Ân khoác lên người chiếc váy trắng tinh khôi đơn giản, trông cô càng thuần khiết và tao nhã hơn bao giờ hết sánh bước cùng “người yêu” đến chỗ hẹn.

“Xin chào, chúng tôi không đến trễ giờ chứ?”-Tề Tuấn nở nụ cười xã giao chào hai vợ chồng ngài Zae, anh ga-lăng kéo ghế cho Tiểu Ân, sau đó mới ngồi xuống cạnh cô, qua đây mắt thâm thúi, anh nhìn ra được sự ngỡ ngàng mộ trong đôi mắt người vợ ngồi bên cạnh ngài Zae, đây là một khởi đầu tốt.

Là một nơi thoáng mát có thể ngắm nhìn mặt biển bên dưới, nơi đây là một nơi lý tưởng để thưởng thức một bữa ăn ấm áp và thoải mái, mọi người đều không muốn xen công việc vào bầu không khí này, vui vẻ tận hưởng khoảng thời gian tự do và bình dị của bữa ăn tối.

Phu nhân Tina nhìn Kiều Tiểu Ân rất an phận ngồi bên cạnh bạn trai, lâu lâu được anh chăm sóc gấp thức ăn cho mỉm cười cách sáo đón nhận, có một chút ngượng ngùng và bối rối không đúng nhưng lại mang một tình cảm vô hình giữa hai người họ. Sẽ sớm thôi, mối lương duyên này sẽ đơm hoa kết trái, bà tin là như vậy.

“Đây đều là đặc sản ở Thái, cô ăn nhiều vào, không cần phải ăn kiêng đâu.”

Kiều Tiểu Ân nghe nói đến việc ăn kiêng có chút buồn cười nhưng cô đã cẩn thận che giấu đi, khôn khéo đáp trả: “Cảm ơn phu nhân, những món này quả thật rất tuyệt, tôi sẽ ăn thật ngon.”

Tề Tuấn khoe môi nở nụ cười nhàn nhạt, chỉ có anh mới biết cô là một cái máy ăn, ông trời quá ưu đãi với cơ thể này rồi, ăn bao nhiêu vẫn không tròn lên được miếng nào.

Bữa ăn đã qua hơn một giờ, hai người đàn ông cũng tạm để hai người phụ nữ của mình ở lại đi sang nơi thanh tĩnh hơn trao đổi về công việc, trên bàn ăn lúc này chỉ còn mỗi Kiều Tiểu Ân và phu nhân Tina. Cả hai có vẻ rất hợp tính nhau, chủ đề trò chuyện luôn không ngớt, lâu lâu còn bật cười vui vẻ làm cho hai người đàn ông ở phía xa cũng phải chú ý.

“Giám đốc Tề, anh thật có mắt chọn, cô gái đó nhìn rất tốt.”

“Ngài Zae quá khen rồi, phu nhân cũng rất phúc hậu, tôi mong rằng sau này chúng tôi cũng sẽ được hạnh phúc giống như vợ chồng ngài.”-Tề Tuấn nâng ly rượu vang lên kính ông, chuyện hợp đồng cơ bản đã được thông qua, chuyến đi lần này là anh cố tình sắp xếp để có thời gian bên cạnh Kiều Tiểu Ân nhiều hơn, cũng là muốn cho cô ấy được thư giãn và...

“Vợ tôi có con mắt nhìn người rất tốt, chúng ta không gạt được bà ấy đâu. Nhưng nhìn bà ấy vui như vậy tôi cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.”

“Tôi rất tiếc.”-Tề Tuấn trải lòng theo lời nói ưu buồn của ngài Zae, anh càng trân trọng hơn những gì mình đang có, chuyến công tác lần này sẽ đánh dấu một bước ngoặt mới cho quan hệ của họ.

Đứng trước cửa phòng khách sạn, Kiều Tiểu Ân không dám bước vào bên trong, Tề Tuấn nhìn cô do dự khổ não như vậy không nói tiếng nào kéo luôn Kiều Tiểu Ân vào phòng khóa trái cửa lại.

“Nếu em căng thẳng tôi sẽ ngủ dưới sàn.”

Tiêu Tiểu Ân nhìn Tề Tuấn lấy gối và áo khoác trải xuống sàn nhà nằm cô cũng không an tâm, nhưng ngẫm lại bản thân sao lại thái quá như vậy, cô cũng không yếu đuối đến mức dễ dãi, bất quá không ngủ đêm nay thôi.

“Anh lên giường nằm đi, dưới sàn nhà lạnh lắm, lại không có chăn nữa.”

Tề Tuấn không nghe lời nằm luôn xuống gối, nếu anh lên giường ngủ thế nào cô cũng mất ngủ đêm nay, anh chịu lạnh một chút là được.

Kiều Tiểu Ân do dự một hồi lâu cũng đưa ra quyết định, cô quăng cái chăn dày xuống cho anh, sau đó nằm xuống: “Như thế cho công bằng, em nằm trên giường thì anh lấy chăn đi!”

Tề Tuấn định nói gì đó nhưng đã giữ lại, anh còn không hiểu cô sao? Đã quyết điều gì sẽ bắt chấp mà làm đến cùng, Tề Tuấn bật điều hòa tăng nhiệt độ phòng lên, sau đó quần chăn nằm ngủ.

Tề Tuấn đang nằm ngủ thì cảm giác có cái gì đó đang chạm lên lưng mình, anh sững người quay lại liền bị dọa đến suýt đứng tim khi mái tóc dài rũ rượi trên giường xỏa xuống, Kiều Tiểu Ân ngủ mê man như sắp ngã bất cứ lúc nào.

Anh buồn cười nhìn cô gái nhỏ thêm một lúc mới đưa tay lên định chỉnh lại tư thế ngủ, nào ngờ người bên trên đã nhanh hơn lần thêm một vòng ngã xuống sàn.

PHỊCH

Mọi việc diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ khiến cho Tề Tuấn không kịp phòng bị, đến khi nhận ra đã cảm nhận được thứ mềm mại ấm nóng áp trên môi mình, nó không dịu dàng như anh tưởng, có một chút đau do lực độ rơi hơi mạnh.

Kiều Tiểu Ân cũng bị sự chấn động này làm cho thức giấc, cô mơ màng mở mắt ra, hai mắt đột ngột tròn tròn lên hốt hoảng, vội vàng ngồi bật dậy.

“Anh... em... chuyện gì vừa xảy ra vậy?”-cô bàng hoàng lấy tay chạm lên môi mình.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ôn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nhìn khuôn mặt như sắp khóc đến nơi của Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn đã dự đoán được nhưng vẫn có chút mắc cười, còn chưa kịp nói gì cô ấy đã giật lấy chăn bông của anh trèo lên giường cuộn tròn lại.

“Tiểu Ân!”-giọng anh khê khàng gọi làm cho ai đó giật bắn người, rút sâu hơn vào trong chăn, nhưng nó làm cô càng bối rối hơn khi xung quanh toàn là mùi hương của anh.

Chậm chạp hé đầu ra, Kiều Tiểu Ân lắp bắp giải thích: “Lúc này... chỉ là sự cố thôi, anh quên hết đi...”

Tề Tuấn chớp nhẹ mắt tiếp thu, bàn tay nắm lấy mép chăn trên giường giật mạnh kéo ra, lập tức cơ thể cuộn tròn của Kiều Tiểu Ân hoàn toàn phơi bày ra trước mắt anh. Hành động đường đột làm cho cô kinh ngạc đến không thốt được nên lời, hai mắt mở to lên nhìn anh đắm đuối.

Tề Tuấn chòm người tới gần hơn nhưng không có ý định leo lên giường, bàn tay to lớn vươn ra túm lấy gáy không cho cô có cơ hội né tránh quay sang nơi khác, đôi mắt đen sâu thẳm như mặt hồ không đáy xoáy thẳng vào đôi mắt nai to tròn, giọng anh vẫn đều đều thốt: “Mỗi chạm mỗi người ta đều bảo là hôn. Sự cố gì mà lại trùng hợp như vậy?”

Kiều Tiểu Ân suýt cắn luôn lưỡi, nói như anh khác nào cô có ý giờ trò đùa anh, thật không phải...

“Có đau không?”

“Đạ?”

Anh di chuyển ngón trỏ miết nhẹ lên vành môi của cô, vừa rồi bị ngã trúng không chỉ anh, môi cô cũng bị va trúng răng có chút xướt, làm cho anh có chút xót.

Kiều Tiểu Ân định gạt tay Tề Tuấn ra nhưng lại bị anh nhanh hơn áp bàn tay ấm áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Kiều Tiểu Ân một phen bất động trước thần thái anh tuấn, con người giờ đây chỉ chứa đựng mỗi hình ảnh của anh.

Đối với cô anh là tình cảm chân thành nhưng chưa bao giờ tỏ lộ, anh biết cô cũng có tình ý với mình nhưng lại không muốn sơ sài bày tỏ chân tình, thế mà giờ phút này chỉ vì sự cố ngoài ý muốn, mọi dự tính của anh đều đi trật đường ray ban đầu. Phải chăng hạnh phúc là tự nhiên và chân thật như thế này, không cần câu kỳ hay hoa mỹ, chỉ cần đối phương được nhìn thấy nhau, hiểu được tâm ý của nhau thì đã mãn nguyện rồi.

Hàng mi dài chậm chậm khép lại, Tề Tuấn rướn người tới chạm lên đôi môi mọng đỏ thắm của Kiều Tiểu Ân, nhẹ nhàng hôn lên. Nụ hôn ngọt ngào của anh xoa dịu đi cơn đau xướt qua ban nãy, xua đi nỗi rộn rạo khó nói trong lòng, cô đã bị nụ hôn của anh làm cho choáng ngợp, quên hết mọi thứ xung quanh mình.

Là thật sao? Anh đang hôn cô, là anh chủ động hôn cô. Có phải cô còn đang mê ngủ hay không, nhưng cô không muốn tỉnh ngủ nhanh như vậy đâu, cô thích nụ hôn này quá đi.

“Khoan đã...”

Kiều Tiểu Ân hốt hoảng đẩy Tề Tuấn ra, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ lấy tay che miệng mình lại.

“Em sao vậy?”

“Hãy nói với em đây là mơ đi!”-ánh mắt nai tội nghiệp cầu khẩn cái gật đầu từ anh, nhưng rất tiếc nó không giống như cô mong ước.

“Là thật, cả nụ hôn...”

“AAAAAAAAAAAA...”-Kiều Tiểu Ân lấy hai tay che luôn mặt của mình lẫn mấy vòng trên giường, cô nào nề than thở: “Chết mất thôi, đêm qua một quá em chưa đánh răng nữa.”

Tề Tuấn bị cô làm cho sững người lần nữa, khước môi lần này không che giấu vẻ lên nụ cười đậm hơn để lộ đồng tiền trên má, anh ngồi hẳn lên giường nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, ánh mắt say đắm nhìn Kiều Tiểu Ân: “Phải làm sao bây giờ?”

“...”

“Anh yêu em thật rồi!”

TBC.

Tối nay bị mất ngủ nên viết ra, tuy hơi ngắn nhưng au cũng đã cố gắng, mọi người ngủ ngon nha.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Nhìn quảng thâm hiện rõ trong mắt phản chiếu qua gương, Kiều Tiểu Ân mím môi vẫn chưa thể tin được rằng cô vừa được tỏ tình.

“Cứ thế mất ngủ tới sáng luôn. Sao lại thấy áp lực thế này?”-cô vẫn chưa hết căng thẳng đưa tay chạm lên ngực trái của mình, nơi trái tim đang biểu tình kịch liệt.

CỘP CỘP

Tề Tuấn đứng bên ngoài phòng tắm gõ cửa nhắc nhở: “Em xong chưa vậy, anh còn phải đi vệ sinh nữa.”

Sau tiếng gọi của Tề Tuấn, Kiều Tiểu Ân như một cái máy mở cửa ra, hai mắt dán chặt xuống sàn nhà đi nhanh qua người anh: “Em dùng xong rồi, anh vào đi!”

Tề Tuấn vượt nhẹ trái tai của mình, nhìn Kiều Tiểu Ân ngồi xếp bằng trên nệm ôm chầm lấy gối nằm, đến giờ vẫn chưa thực tỉnh táo sao?

“Làm ơn, xin anh đừng nhìn em nữa!”-Kiều Tiểu Ân hai mắt long lanh nước, cô cảm thấy vô cùng không công bằng. Bình thường sau khi tỏ tình người con trai sẽ cho cô gái một khoảng thời gian để suy nghĩ, còn anh và cô cứ liên tục chạm mặt nhau, cô còn nghĩ được gì nữa ngoài lúng túng và xấu hổ đây.

Tề Tuấn không gấp gáp vào phòng tắm, anh bước tới gần hơn, hai tay dút sâu vào túi quần thể thao màu đen rộng, trông anh càng thêm vẻ tiêu sái: “Nhìn em kìa, hay là anh rút lại lời tỏ tình để chúng ta được như trước đây?”

“Đừng!”-Kiều Tiểu Ân dứt khoát nói nhanh, nhìn khuôn mặt đắc ý của Tề Tuấn, cô ầm ừc ném luôn cái gối vào người anh.

“Anh lại trêu em”

Tề Tuấn chụp lấy cái gối đặt lại giường, bàn tay áp lên đỉnh đầu cô vò nhẹ, nhìn cô rất giống mèo con đang làm nũng. Trước đây Tề Tuấn vốn không thích kiểu con gái hay nũng nịu trước mặt bạn trai, nhưng với cô hết thấy anh đều chấp nhận được, cực kỳ vui vẻ chấp nhận.

“Vậy em muốn anh phải làm sao đây? Nhìn anh giống loại người trắng hoa không chung thủy lắm à?”

“Không phải, anh rất tốt, em sợ mình không xứng với anh, em sợ một ngày nào đó tỉnh mộng em sẽ không chấp nhận được thực tế mình mất anh.”

“Tiểu Ân, em tiêu cực quá rồi.”-anh phần nào hiểu được cảm giác hạnh phúc bong bóng xà phòng của cô, chỉ cần chạm tay vào sẽ vỡ ra. Anh không biết nói những lời hoa mỹ, anh chỉ biết mình yêu cô, anh sẽ cho cô cảm giác an toàn mà cô mong muốn.

Trong khi Tề Tuấn còn đang không biết nói gì để bồi đắp niềm tin cho Kiều Tiểu Ân thì cô lại buông ra một câu làm anh bị sốc toàn tập: “Anh có thể hôn em lần nữa không?”-cô bối rối gãi đầu: “Em mới đánh răng xong, ít nhất thì nó cũng cảm giác tốt hơn...um..”

Lời giải thích của cô bị chặn lại bằng đôi môi ấm nóng của anh, nụ hôn lần này mãnh liệt và cuồng nhiệt hơn nụ hôn trước rất nhiều, Kiều Tiểu Ân có thể cảm nhận được anh đã dồn hết tình cảm của mình vào nụ hôn này.

Không sao nữa rồi, cô sẽ bắt chấp hết để được yêu anh.

Kiều Tiểu Ân rụt rè vòng tay qua cổ Tề Tuấn kéo nụ hôn đi sâu hơn nhưng anh đã tách khỏi cái hôn đang dở làm cô lập cập để luôn hai tay lên vai anh.

Tề Tuấn chớp nhẹ mi mắt nhìn khuôn mặt phỉm hồng của Tiểu Ân, khề khàng đáp: “Lần này anh chưa đánh răng.”

Cả hai nhìn nhau cùng bật cười, Kiều tiểu Ân thu hết dũng khí vòng tay qua cổ Tề Tuấn nói lại nụ hôn ngọt ngào đầu ngày.

“Ai quan tâm chứ.”

Cao Cẩm tú hay tin Tề Tuấn đến Phuket công tác liền đặt vé máy bay theo cùng, cô cố ý sắp đặt cả hai gặp nhau như một sự tình cờ của duyên phận, trong đầu tưởng tượng ra những hình ảnh lãng mạn giữa cô và anh. Nhưng mọi suy tính đều tan biến khi Cao cẩm tú hay tin Tề Tuấn và thư ký của anh đặt chung một phòng trong khách sạn, còn những ba đêm.

“Chỉ là một ả thư ký thôi, phẩm vị của anh không thể nào thấp kém như vậy.”-Cao Cẩm Tú bực bội kể với đứa bạn du học của mình nghe phiến muộn trong lòng.

Susan cũng từng chơi thân với Cẩm Tú, nhìn thấy bạn mình sầu khổ vì tình bỗng nổi tính muốn giúp đỡ: “Có cần tớ giúp một tay không? Cho cô ta một bài học.”

“Như thế có được không?”

“Ồ đây là Thái Lan, chỗ này là lãnh địa của tớ, cậu cứ yên tâm”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Rất vui được hợp tác với ngài!”-Tề Tuấn bắt tay ông chủ Zae khi cả hai vừa ký xong hợp đồng, phía sau anh, Kiều Tiểu Ân mỉm cười nhìn giám đốc tài giỏi của mình vừa rinh được một hợp đồng béo bở cho công ty, người đó chính là bạn trai của cô.

Ngài Zae bước tới bắt tay với Tiểu Ân, vui vẻ nhìn cô gái trẻ xinh đẹp rất xứng đôi với giám đốc Tề: “Vợ của tôi hết lời khen ngợi cô, khi nào có dịp hãy đến dinh thự nhà tôi một chuyến, cả hai người.”

“Như thế thì thật tuyệt, cho chúng tôi gửi lời thăm vợ của ngài.”-Kiều Tiểu Ân cũng rất thích trò chuyện với phu nhân Tina, là một phụ nữ xuất thân cao quý, lại có người chồng tài giỏi và quyền lực nhưng ở bà không chút xác xược tỏ vẻ, ngược lại vô cùng phúc hậu và dễ gần.

Tề Tuấn kín đáo nháy mắt với Tiểu Ân, sau khi bước khỏi phòng họp liền tìm đến bàn tay của cô nắm lấy kéo đi: “Đi theo anh, có chỗ này muốn cho em xem!”

Mang theo vẻ thần thần bí bí làm cho Kiều Tiểu Ân vừa hồi hộp vừa mong đợi, anh ấy cứ câu dẫn như thế này, Kiều Tiểu Ân xác định là đã lún sâu vào lưới tình mạng tên Tề Tuấn rồi.

Bước chân khựng lại nơi bờ biển cát trắng thơ mộng, nay còn thêm lung linh với bàn ăn thịnh soạn cùng những nhành hoa hồng đỏ rực xếp thành hình trái tim phía trước bàn ăn. Kiều Tiểu Ân lấy tay che miệng đang há hốc mồm vì bất ngờ, hai mắt chớp một cái đã lấp lánh dòng nước cảm động.

Tề Tuấn lấy bàn tay còn lại của mình miết nhẹ lên má cô, giọng nói trầm ấm êm tai: “Đừng khóc, anh chỉ muốn đem đến cho em mọi thứ tốt nhất thôi.”

Kiều Tiểu Ân ngửa đầu lên để nước mắt không rơi ra ngoài, cô mỉm cười nhìn anh gật nhẹ đầu: “Là tại em vui quá, chưa có ai làm điều này cho em hết.”

Tề Tuấn một lần nữa dắt cô đi đến giữa hình trái tim, sau đó lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong là sợi dây chuyền hình chìa khóa được bao quanh bằng hình trái tim làm bằng bạch kim rất đáng yêu, vừa hay rất hợp với chiếc váy trắng trên người Kiều Tiểu Ân hiện tại.

“Đeo nó vào, em chính thức là bạn gái của anh rồi.”

Cô e thẹn hơi cúi đầu, nụ cười hạnh phúc không thể giấu được trên khuôn mặt xinh đẹp.

Tề Tuấn bước tới đeo sợi dây chuyền cho Kiều Tiểu Ân, ánh mắt yêu thương nhìn cô say đắm: “Đáng lẽ ra anh định hôm nay mới tỏ tình cùng em, nhưng đã không nhận được. Dù vậy anh vẫn mong em được vui vẻ với sự chuẩn bị này.”

“Không đâu, em đã quá hạnh phúc rồi. Như thế là quá đủ với em.”

Kiều Tiểu Ân kiễng chân hôn lên má Tề Tuấn một nụ hôn nhẹ, cả hai nhìn nhau mỉm cười. Tề Tuấn cao hứng bế luôn Kiều Tiểu Ân đến bàn ăn ngồi xuống ghế, sau đó bước đến chỗ đối diện ngồi cạnh cô.

Nhìn người đàn ông phong độ tự nhiên ngồi ăn sau màn tỏ tình kỳ công vừa rồi, Kiều Tiểu Ân bắt đầu có chút tò mò, buột miệng hỏi: “Sao anh vẫn bình tĩnh như vậy được trong khi em không biết diễn tả cảm xúc hiện tại của mình nữa?”

“Em không thấy anh đã cười nhiều hơn rồi sao?”-Tề Tuấn lật xong vỏ tôm liền đưa cho Tiểu Ân, ngón tay chỉ lên khuôn miệng đang mỉm cười của mình làm chứng.

“Em có cảm giác như anh đã tỏ tình rất nhiều lần, nếu không sao lại thần nhiên như thế được.”

“Là do em cảm xúc quá mãnh liệt thôi.”-Tề Tuấn nhìn miệng cô dính thức ăn không suy nghĩ trực tiếp lấy tay lau cho cô: “Đây là lần đầu tiên tỏ tình của anh.”

“...”

Anh nói cô tình cảm mãnh liệt sao? Là cô nói anh quá điếm đậm thì có, nhìn cái vẻ mặt đắc ý kia kia, vì anh đẹp trai nên cô không chấp nhất nữa.

“Dù không thể biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài nhưng nhìn cách em hạnh phúc với lời tỏ tình của mình, thật lòng anh cũng rất hạnh phúc, cô gái nhỏ của anh.”-Tề Tuấn nâng ly rượu vang lên cùng nhẹ vào ly rượu của Kiều Tiểu Ân, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại thành công chạm tới trái tim mỏng manh đang chênh choáng của cô.

“Anh mau ăn đi, đừng mãi gắp cho em nữa.”-Kiều Tiểu Ân đỏ mặt cúi đầu ăn liên tục, anh cứ nói thế cô sẽ chết vì đau tim mất.

“Chăm sóc bạn gái cũng bị nói sao. Thật là!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Em đợi anh một chút, anh đi lấy xe!”-Tề Tuấn để Kiều Tiểu Ân lại đi đến bãi đậu xe lấy xe đưa hai người về khách sạn.

Cô vui vẻ đưa mặt dây chuyền lên hôn cái chốt, nó vốn dĩ rất dễ thương, được người mình thích tặng trông càng đáng yêu ghê nơi, làm cô lâu lâu cứ đưa lên miết nhẹ.

“Đúng là cô gái trong hình rồi, bắt lấy cô ta!”-giọng người bản địa ra lệnh cho đồng bọn, những tên kia nhanh chóng lao tới bịt miệng Kiều Tiểu Ân vội đi.

“Ừm...”

Tề Tuấn quay lại đón đã không thấy Kiều Tiểu Ân đâu, nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng một ai, anh hốt hoảng gọi cho cô nhưng đầu dây đỏ chuông một hồi liền ngắt kết nối.

“Chết tiệt!”

Đôi mắt sắc lạnh nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa nhỏ gần bãi biển chỗ họ đang đứng lúc này, Tề Tuấn chạy nhanh tới, phía trước cửa hàng rất may có gắn camera, Tề Tuấn vội vã chạy vào trong.

“Chủ quán, tôi nghĩ bạn gái tôi có thể bị bắt cóc rồi, làm ơn cho tôi kiểm tra camera.”-dù nôn nóng nhưng anh vẫn hết sức bình tĩnh nói thật rõ ràng lời đề nghị bằng tiếng anh cho chủ tiệm nhờ sự giúp đỡ từ ông. Ít nhất anh cũng muốn biết cô đã đi về hướng nào.

Đôi mắt tối sầm lại nhìn đám người bắt Kiều Tiểu Ân chạy đi, Tề Tuấn tức tốc theo hướng đó đuổi theo, không quên dặn lại chủ quán báo cảnh sát.

“Tiểu Ân, em tốt nhất không được có chuyện.”

Quảng cơ thể nhỏ nhắn xuống bãi đất trống phía trước, tên cầm đầu nói gì với những gã đồng bọn của hắn, ánh mắt háo sắc chú mục lên cơ thể Kiều Tiểu Ân, dù không hiểu bọn họ đang nói gì nhưng cô chắc chắn một điều, những gã này không tốt lành gì.

“Các người dám bắt cóc người giữa thanh thiên bạch nhật sao?”

Cuộc hội thoại đã bị gián đoạn bởi lời quát của Tiểu Ân, đám người này liền nhìn cô chăm chăm, từng bước tiến gần về phía cô. Một tên nhanh tay tóm lấy hai tay Kiều Tiểu Ân bẻ ngược ra sau lưng giữ chặt, để cho tên cầm đầu dễ dàng tiếp cận hơn.

“*&^*(**@%Y\$”

“Hả, anh nói gì tôi nghe không hiểu?”-Kiều Tiểu Ân nheo mắt cố đoán hắn muốn nói gì nhưng đã thất bại, cô thử hỏi lại bằng một câu tiếng anh nhưng gã đó không đáp trả, đúng là không thể giao tiếp bằng lời được rồi.

Bắt chợt bàn tay gã đó chạm vào mặt cô, Tiểu Ân hốt hoảng vùng vẫy, trong lúc giằng co đã vô tình làm rơi sợi dây chuyền xuống đất.

“Các người làm đại tỷ đây điên lên rồi đó.”-khuôn mặt phút chốc chợt trở nên nguy hiểm, Kiều Tiểu Ân trừng mắt nhìn kẻ vừa làm rơi sợi dây chuyền làm gã có phần khiếp sợ, nhưng nghĩ đến cục diện hiện tại, gã chợt nở nụ cười khinh khinh xem thường.

Kiều Tiểu Ân không thêm phí lời, lấy đà cộng mạnh đầu vào mặt gã phía sau làm hắn bẽ mũi, bàn tay nhanh chóng nhặt sợi dây chuyền lên cho vào ví đeo trên hông mình.

“Bọn mày chết chắc rồi, đại tỷ đây cũng dám đụng đến.”-Kiều Tiểu Ân bẻ khớp tay rầm rập, cô phui vết bản trên váy mình, đôi mắt sắc bén nhìn kẻ địch trước mặt, có tổng cộng bốn tên, một tên đã bị vỡ mũi rồi... Sẽ nhanh thôi.

Tên cầm đầu có chút lạng lạng khi đồng bọn bị xử, không nghĩ tới một cô gái nhìn đoan trang yếu ớt giờ lại máu mặt như vậy ai không giật mình cho được, nhưng vẫn là bọn chúng có ưu thế hơn.

Gã ra lệnh tất cả cùng xông lên, Kiều Tiểu Ân lại rất nhanh nhẹn né đòn, bàn tay vung ra nắm đấm vào mặt một tên, lên gối một tên và kẹp cổ một tên.

BỊCH BỊCH BỊCH

Chiếc xe của Tề Tuấn chạy đến nơi cũng là lúc những tên côn đồ đồng loạt ngã rạp xuống đất. Anh ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn người còn lại đứng trước mặt, không phải là Kiều Tiểu Ân chứ?

0.0

Hất cằm lên ăn mừng chiến công của mình, quay lại nhìn thấy Tề Tuấn đang nhìn cô đắm đuối, Kiều Tiểu Ân xấu hổ lấy tóc che mặt mình lại. Trời ạ, anh không sớm không muộn lại xuất hiện đúng lúc này, mặt mặt quá đi.

“E hèm, một mình em hạ hết bọn người này sao?”-anh e ngại hỏi.

Kiều Tiểu Ân cười trừ, tay đưa sợi dây chuyền bị đứt lên: “Tại chúng làm hư sợi dây chuyền anh tặng em.”

Lấy lại phong độ, Tề Tuấn nghiêm mặt trách: “Nhưng cũng không thể liều mạng như vậy, nhờ bọn này mạnh hơn em thì sao?”

Kiều Tiểu Ân khoác lấy cánh tay Tề Tuấn bày về nững nịu: “Em biết rồi, vì thấy họ không có vũ khí nguy hiểm nên mới làm vậy, lần sau sẽ không có nữa.”

“Em còn muốn có lần sao à?”

Tề Tuấn tạm bỏ qua chuyện này, anh lấy điện thoại gọi cho cảnh sát. Không thể để đám người bắt bạn gái của anh được yên.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cao Cẩm Tú lo sợ cứ đi đi lại lại xung quanh phòng của mình, không những kế hoạch thất bại thảm hại, bọn người vô dụng của bạn cô còn bị bắt về đồn, làm cho cô đứng ngồi không yên mà.

Tiếng chuông điện thoại của SuSan reo lên làm Cẩm Tú giật bắn người, cô căng thẳng theo dõi cuộc đối thoại ngắn của cô ấy.

SuSun nở nụ cười nhẹ nhõm nói với bạn của mình: “Bọn họ sẽ không khai chúng ta ra đâu, tớ đã cho người mua chuộc tên cầm đầu rồi, bọn họ chỉ nói là nhìn thấy cô gái xinh đẹp nên mới giờ trò trên chộc thôi.”

“Thật là, dọa chết tớ rồi, tại sao tớ lại nghe theo cậu làm cái trò mập mờ này chứ? Đau tim quá!”

SuSun nụ cười trên môi càng thâm hiểm: “Không phải vì một chữ yêu sao?”

Kiều Tiểu Ân ngồi sáy tóc trên giường, nghĩ đến tất cả những việc xảy ra trong chuyến đi này quả thật kỳ diệu, nhưng thứ còn giữ lại trong cô lúc này chính là màn tỏ tình ngọt ngào của Tề Tuấn. Chuyến công tác này có thu hoạch lớn.

Đang miên man hồi tưởng lại những ký ức lãng mạn của cả hai, chột cửa phòng có tiếng động. Kiều Tiểu Ân kiểm tra qua lỗ nhỏ qua cánh cửa, là nhân viên phục vụ mới yên tâm mở cửa.

“Nhiều đồ ăn thế?”-Cô tròn mắt nhìn bàn ăn đặc sắc cùng chai rượu vang đắt tiền, cô không nhớ mình đã đặt chúng.

“Của quý khách đây, chúc cô buổi tối ngon miệng!”

“Ồ... cái này...”

“Là anh đặt đấy!”-Tề Tuấn bước ra khỏi phòng tắm với áo choàng tắm màu trắng, đợi cho phục vụ đóng cửa lại mới tiếp tục: “Hôm nay đủ rắc rối rồi, chúng ta nên ăn trong phòng. Sáng mai ra sân bay trở về luôn.”

Kiều Tiểu Ân gạt gù, Tề Tuấn xưa nay làm việc luôn cân nhắc trước sau, anh đã nói vậy cô đương nhiên không phản đối, nhưng là: “Chúng ta không cần uống rượu buổi tối đâu.”

Tề Tuấn khẽ cười nhìn gò má ửng hồng của cô, anh ngồi xuống ghế cầm chai rượu lên bật nắp ra rót vào ly cho mình và cô, trêu chọc: “Đại tỷ à, em thân thù tốt như vậy còn sợ người khác làm gì mình sao?”

“Anh trêu em.”-Kiều Tiểu Ân đẩy ly rượu qua một bên không uống, hôm nay cô nhất định phải tỉnh táo.

Tề Tuấn không miễn cưỡng Kiều Tiểu Ân, anh nhấp một ngụm rượu rồi bắt đầu thưởng thức bữa ăn tối.

“Rượu này ngon thật!”

Kiều Tiểu Ân thấy anh ăn uống ngon miệng cũng bắt đầu ăn, ánh mắt lâu lâu lại liếc nhìn sang ly rượu cạnh mình, nó có vẻ rất đắt tiền, uống một chút không say được đâu.

“Những món này phải uống cùng rượu mới thưởng thức trọn vẹn vị ngon của nó, em thử một chút đi!”-Tề Tuấn mở lời giúp cô đỡ ngại hơn, anh nâng ly rượu lên cụng nhẹ vào thành ly của cô.

Anh đã nói như thế cô mà không uống thì phụ lòng quá, hơn nữa Tề Tuấn đâu phải loại người xấu, là cô đa nghi quá thôi.

Cầm ly rượu lên uống một ít, đôi mắt Kiều Tiểu Ân chột sáng rỡ lên nhìn lại chất lỏng sóng sánh trong ly: “Ngon quá đi!”

“Anh đã chuẩn bị mà.”-Tề Tuấn mỉm cười nhìn cô uống hết số rượu còn lại trong ly: “Anh bỏ thuốc vào trong rượu đó.”

Nhìn vẻ mặt đơ ra của Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn bật cười rót thêm rượu vào ly cho cả hai: “Không đùa nữa, em ăn tiếp đi!”

Kết thúc bữa ăn thú vị, cả hai đang ngồi bên ngoài bể bơi nhân tạo ngắm nhìn bầu trời lấp lánh những vì sao trên trời, làn gió mát êm dịu làm cho bầu không khí thêm dễ chịu.

“Chuyến đi này thật tuyệt!”-cô nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác thoải mái và bình dị này. Lúc bắt đầu đi không nghĩ đến việc sẽ được sếp tỏ tình, còn thành công ký được hợp đồng, ông trời đã quá ưu đãi Kiều Tiểu Ân này rồi. Chỉ xin ông, nếu như đây là giấc mơ, đừng để nó mau kết thúc, cứ để cô đắm chìm trong hạnh phúc và ngọt ngào này tiếp đi.

Tề Tuấn theo lời nói của người bên cạnh nghiêng đầu nhìn sang, trước mắt anh là một vẻ đẹp thuần khiết và chân thật, cô không mang sự sắc sảo hay vẻ cao quý ngất trời nhưng đối với anh, nó thật sự rất gần gũi và xinh đẹp. Bất giác Tề Tuấn nhích người lại gần hơn, anh muốn chạm vào đôi môi anh đào đang nở nụ cười ngọt ngào kia, muốn được nếm trải hương vị của nó một lần nữa.

“Chờ đã!”-Kiều Tiểu Ân đột ngột quay sang anh nói to làm hành động của Tề Tuấn khựng lại, anh hơi giật mình, ánh mắt thoáng bối rối đã kịp giấu đi nên cô không thể nhận ra: “Chuyện gì vậy?”

“Phần thưởng của em đâu? Anh nói nếu chúng ta ký hợp đồng thành công anh sẽ thưởng cho em còn gì.”

Tề Tuấn sau một hồi hóa đá bởi câu nói vô tư của bạn gái, anh vòng tay qua ôm lấy eo cô kéo sát vào cơ thể săn chắc của mình, khề khàng đáp: “Anh chính là phần thưởng rồi còn gì, chỉ còn thiếu việc đóng gói đem đến trước mặt em thôi.”

Lúc này cô mới ngộ ra, vậy anh định hợp đồng ký thuận lợi sẽ tỏ tình với mình, Tề Tuấn ơi Tề Tuấn, anh cũng thâm sâu ghê. Nhưng một lần nữa làm trái tim cô bị lỗi nhịp vì con người này.

Tề Tuấn nghiêng đầu một lần nữa muốn hôn lên môi Kiều Tiểu Ân nhưng lại một lần nữa bị cô “vô tư” phá hoại. Kiều Tiểu Ân hạnh phúc xoay người ôm lấy anh siết chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nép vào hõm vai quyến rũ, cả mùi hương của anh cũng hấp dẫn nữa.

Tề Tuấn khẽ cười vòng tay ôm lấy cô, cứ để thuận theo tự nhiên thôi, nếu cô mà biết anh này giờ muốn hôn cô chắc sẽ buồn cười lắm.

“Em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em!”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Những tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa chiếu những ánh nắng đầu ngày vào khuôn mặt còn đang say ngủ, Kiều Tiểu Ân neho mắt tỉnh dậy, phát hiện phần giường bên cạnh Tề Tuấn vẫn còn đang nằm ngủ, lúc này cô mới có dịp ngắm nhìn anh ở khoảng cách thật gần mà không phải e ngại gì.

Ngón tay thanh mảnh vẽ những đường nét trên khuôn mặt tuấn tú, con người này thuộc về cô sao, là của cô?

Nghĩ như vậy khiến Kiều Tiểu Ân không khỏi mỉm cười khúc khích, đánh động người bên cạnh. Tề Tuấn vòng cánh tay ra kéo cơ thể cô nép sát vào lồng ngực mình, giọng nói khàn đặc chưa tỉnh ngủ: “Phá hỏng giấc ngủ của người khác là không tốt đâu.”

“Nhưng sáng rồi, chúng ta còn phải về nữa.”- Tiểu Ân ngồi đầu lên nói lý, ngón tay không an phận tiếp tục chuyển sang chơi đùa với lọn tóc ngắn rũ trước trán anh.

Tề Tuấn lười biếng mở mắt ra, nhìn gương mặt lém lỉnh của Kiều Tiểu Ân một hồi, đột nhiên cơ thể to lớn bật dậy bế luôn cô bước xuống giường làm ai đó giật bắn người hốt hoảng.

“Này, anh làm gì vậy?”

Tề Tuấn cọ nhẹ chóp mũi của mình vào mũi cô thì thầm: “Dịch vụ trọn gói, bế em vào toilet vệ sinh.”

Kiều Tiểu Ân hai má đỏ ửng lên ngượng ngùng, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị của anh, đến hôm nay cô mới biết Tề Tuấn cũng có mặt đen tối như vậy.

“Thả em xuống đi, em tự đi được!”

“Em suy nghĩ kỹ chưa, dịch vụ này không phải khi nào cũng có đâu.”

Lời nói của Tề Tuấn đánh vào tâm lý của Kiều Tiểu Ân, đồng ý là cô mê trai thật, nhưng mà chưa tới mức hạ thấp bản thân đâu.

“Cho em xuống đi...”

Nhìn lời nói miễn cưỡng cùng vẻ mặt nuối tiếc của cô, anh thích thú chậm chạp đỡ cô đứng xuống đất, nhưng bàn chân trần còn chưa chạm tới sàn nhà thì cánh tay Kiều Tiểu Ân đã vòng qua cổ anh siết chặt: “Thật ra thì... dịch vụ này cũng rất tốt, anh đưa em vào đi!”

Tề Tuấn dễ dàng nâng cơ thể Kiều Tiểu Ân lên đưa cô vào trong toilet, cô gái này trong đầu suy nghĩ bao nhiêu điều đen tối mà khi anh đặt cô ngồi xuống thành bồn tắm, hai mắt kia đã nhắm chặt lại, đôi môi anh đảo mím chặt như chờ đợi điều gì đó sẽ đến.

“Em làm gì vậy?”

“Đạ?”-Kiều Tiểu Ân mở mắt ra đã thấy bàn chải đánh răng bôi sẵn kem để trước mặt mình, ánh mắt anh nhìn cô nửa phần hiếu kỳ, nửa phần trêu chọc làm cô cực kỳ què độ.

Dịch vụ trọn gói chỉ có nhiều đó thôi sao?

“Phần thưởng của em là được anh ‘hầu hạ’ chu đáo, nhưng đừng có ý định đen tối anh sẽ lấy thân hầu hạ.”

“Em không có.”-Kiều Tiểu Ân mặt mày bí xị được anh nhét bàn chải vào tay, ngày nào Tề Tuấn không lấy cô ra để trêu chọc anh sẽ không vui chút. Nhìn vẻ mặt đắc ý kia, sao thấy ghét quá, mà càng ghét hơn vì nó quá đẹp nên cô không thể ghét anh được.

“Phải đó, em mong đợi nhiều hơn việc anh chỉ đưa em vào đến đây thôi, vừa lòng anh chưa, sếp?”

Kiều Tiểu Ân đứng dậy giận dỗi đi ngang qua người Tề Tuấn đến bồn rửa mặt đánh răng, qua hình ảnh phản chiếu trong gương, cô vẫn nhìn thấy được vẻ đắc ý của anh.

Tề Tuấn bước tới đứng bên cạnh Tiểu Ân, lấy bàn chải bôi kem vào bắt đầu đánh răng, mắt không rời khỏi cô.

Nhìn khăn lau mặt anh đưa cho mình, Kiều Tiểu Ân mím môi lườm anh nhưng cũng nhận lấy lau mặt, dịch vụ này tốt thật đấy, cô sẽ hưởng thụ thật tốt >.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sau khi đưa Kiều Tiểu Ân về nhà nghỉ ngơi, Tề Tuấn lại lái xe đi đến công ty. Chủ tịch Cao muốn gặp anh nói là có việc gấp cần bàn.

“Chào Chủ tịch!”-Tề Tuấn bước vào đã nhìn thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đứng bên cạnh chủ tịch Cao, anh đã thấy qua cô gái này trong bức ảnh gia đình ở nhà ông, không khó để Tề Tuấn liên tưởng đến mối quan hệ giữa hai người.

“Tề Tuấn, vừa mới ký được hợp đồng đã gọi cậu đến ngay, không phiền chứ?”

“Có gì chủ tịch cứ phân phó.”

“Cậu ngồi xuống trước đi đã, cũng không hẳn là việc của công ty đâu. Là vấn đề của tôi thì đúng hơn.”-chủ tịch Cao nghiêng đầu nhìn sang người đứng bên cạnh mình, giới thiệu với anh: “Đây là Cẩm Tú, đứa con gái của tôi.”

Cao Cẩm Tú nõ nụ cười tươi, vui sướng trong lòng khi chạm vào đôi mắt anh đang nhìn mình, đúng là người cô đã chọn, thần thái toát lên khí chất bức người khiến cô không khỏi bồi hồi, xao xuyến.

“Nó không thích công việc của người ba này, chỉ hứng thú với việc thiết kế. Nay trở về nước lập nghiệp, người làm ba như tôi cũng muốn giúp đỡ chỗ đứng cho con gái.”

Tề Tuấn nhanh chóng hiểu ra dụng ý của ông: “Ý chủ tịch muốn tôi giúp đỡ trong việc quảng bá thương hiệu của cô Cao?”

“Đúng vậy, với kinh nghiệm và khả năng của cậu, tôi rất an tâm ‘giao con gái’ của mình cho cậu.”-lời nói hàm ý của chủ tịch Cao làm cho Cao Cẩm Tú thẹn thùng đỏ mặt, ánh mắt kín đáo lâu lâu lại nhìn sang anh. Cô không thể chờ thêm được cùng anh làm việc với nhau, hơn hết chính là... cái cô gái tên Kiều Tiểu Ân kia.

“Tôi sẽ làm hết trách nhiệm của mình, không còn gì nữa tôi xin phép.”-Tề Tuấn hơi cúi đầu chào chủ tịch, sau đó rời khỏi phòng.

Đợi cho cánh cửa hoàn toàn khép lại, Cao Cẩm Tú bước đến ngồi cạnh ba mình khen: “Ba con giỏi quá đi, con yêu ba nhiều lắm!”

“Con đó, cứ nhìn người ta lộ liễu như vậy, người tình ý như Tề Tuấn nhìn một cái là đoán ra ngay.”

“Con chính là muốn anh ấy biết tình cảm của mình, ngoài Tề Tuấn ra con sẽ không lấy ai đâu, ba muốn uống chén trà của con rồi phải tác hợp cho con và anh ấy đây.”

“Rồi rồi, cô thật là!”

Tề Tuấn bước vào xe mở điện thoại lên đã thấy tin nhắn kèm tấm hình mèo con của Kiều Tiểu Ân.

“Em mệt quá, sau khi ngủ một giấc sẽ dậy nấu cơm, anh có muốn đến ăn không?”

Khẽ cười nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, anh đoán dễ nhận và gửi lời mời này ắt hẳn Kiều Tiểu Ân đã đấu tranh nội tâm rất nhiều. Anh không thể phụ lòng cô được.

“OK, chiều anh qua!”

Tề Tuấn nhắn tin trả lời, anh chợt muốn trêu đùa cô nên nhắn thêm một tin: “Và mang theo rượu qua nữa.” Ngay lập tức bên kia liền nổi lên icon mặt bí xị.

“Chỉ nhận người, không nhận rượu.”

Tề Tuấn cất điện thoại vào túi, tâm trạng tốt lên sau cuộc gặp mặt vừa rồi với chủ tịch Cao. Anh khởi động xe trở về nhà.

Lâm Cẩm Hoa nhìn con trai của mình ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài liền có dự cảm không bình thường. Áo phông sáng màu cùng quần Jeans bó, đối với người bình thường mà nói không có gì khác nhưng với con trai của bà quả thật rất lạ. Thường ngày nếu không vào công ty làm việc Tề Tuấn chỉ ở trong nhà lướt web hoặc nghỉ ngơi, trang phục này, lại ra ngoài vào giờ chiều tối thế này rất đáng nghi.

Nhìn thấy ánh mắt dò xét của mẹ, Tề Tuấn mặc áo khoác vào lên tiếng: “Con qua nhà bạn gái ăn cơm, tối nay mẹ cứ ngủ trước đi, không cần đợi cửa con đâu.”

Lâm Cẩm Hoa mỉm cười bước tới hỏi: “Là cô nhân viên lần trước phải không con?”

“Vâng! Hợp ý người rồi phải không? Tề phu nhân?”

“Rất tốt, cô gái đó rất được, con nhớ phải yêu thương con gái nhà người ta đấy.”

“Con đi đây, sắp trễ rồi!”

TÍNH TOONG

Tề Tuấn không đợi quá lâu bên trong nhà đã có người chạy ra mở cửa, Kiều Tiểu Ân với áo thun và quần short đơn giản mỉm cười nhìn anh, tâm trạng càng tốt hơn khi trên tay anh không có cầm theo chai rượu nào.

“Anh vào đi!”

Tề Tuấn theo cô vào đến phòng khách, anh cởi áo khoác vắt lên giá, ngồi xuống rồi nhìn lên cô: “Thức ăn có bị hỏng không?”

Kiều Tiểu Ân bĩu môi, cô đi đến bàn ăn đã được dọn sẵn hất mặt lên khoe: “Anh nhìn đi, không cháy khét gì hết. Mùi vị không đảm bảo.”

Tề Tuấn gật gù, anh đứng dậy theo cô bước tới bàn ăn ngồi xuống, cảm giác họ bây giờ rất giống gia đình nhỏ. Anh nhận lấy đôi đũa từ cô gấp một ít rau nếm thử, sắc mặt không chút biểu cảm làm Kiều Tiểu Ân sinh ngờ vực vào khả năng nấu nướng của mình. Tuy cô không phải xuất sắc nhưng cũng không đến mức nấu ăn dở tệ, ít ra anh cũng phải cho cô chút nhận xét đi chứ?

Tề Tuấn nhướng mày nhìn Kiều Tiểu Ân đứng trơ ra nhìn mình chăm chăm, anh vẫn thản nhiên ngồi tiếp tục thưởng thức những món khác trên bàn, mặc kệ ánh nhìn càng lúc càng khó coi của cô.

“Tề Tuấn!”

“Không ngon như của mẹ anh nấu nhưng vì đang đói nên anh vẫn ăn được, nếu em không ăn anh sẽ ăn hết đấy.”-Tề Tuấn cho miếng thịt vào miệng nhai, lên tiếng giải đáp thắc mắc của cô, quả thật thức ăn trên bàn đã vui đi rất nhiều.

Kiều Tiểu Ân hằm hằm cầm đũa lên, lăm bằm trong miệng: “Không khen người ta được một câu. Đáng ghét!”

Tề Tuấn gấp cho Tiểu Ân miếng thịt to: “Anh còn ăn cơm của em nhiều lần, anh không thể lừa người dối mình nó ngon được, nhưng anh không nói là

dỏ.”

“Sao ạ?”-Kiều Tiểu Ân thoáng kinh ngạc với lời nói của anh, anh muốn ăn cơm do cô nấu nhiều lần nữa sao?

“Là thật, bộ em không muốn mối quan hệ của chúng ta tiến xa hơn sao?”-Tề Tuấn dùng ngón trỏ vuốt nhẹ chóp mũi hơi chun lại của cô, không hài lòng hỏi. Khi tỏ tình cùng cô Tề Tuấn đã xác định cùng người con gái này có mối quan hệ lâu dài tiến tới hôn nhân, là Kiều Tiểu Ân còn ngờ vực tình cảm của anh dành cho cô hay không tin tưởng mối quan hệ của bọn họ.

Tiểu Ân bối rối lắc đầu: “Không phải đâu, chỉ là trong mấy ngày mà mối quan hệ của chúng ta thay đổi nhiều quá nên em chưa quen lắm”

“Yên tâm, anh sẽ tăng cường thời gian bên nhau của chúng ta hơn, đến lúc đó em sẽ quen thôi. Mẹ anh cũng muốn có con dâu lắm rồi.”-Tề Tuấn cong khóe môi mong lên nở nụ cười nhân nhật để lộ má lúm đồng tiền quyến rũ, làm cho người ngồi đối diện càng thêm bối rối.

“Anh ăn đi, thức ăn nguội hết rồi!”

TBC. (Nhiều bạn còn thắc mắc nên mình giải thích ở đây luôn, nó có nghĩa là Tobe Continued nha)

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Ăn uống xong rồi, Kiều Tiểu Ân gọt trái cây đem ra phòng khách cho Tề Tuấn, trong lòng nửa mong đợi anh mau về nữa lại không muốn anh rời đi.

“Anh ăn trái cây đi!”

Tề Tuấn nhích người sang chừa khoảng trống cho Kiều Tiểu Ân ngồi vào, cô ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, được Tề Tuấn đút cho miếng táo cũng há miệng ra cắn một miếng.

“Có phải ngon hơn bình thường không?”-anh vui vẻ hỏi.

“Dạ?”

“Vì được bạn trai đút cho.”-anh tự nhiên ăn phần táo thừa còn lại, tấm tắc khen: “Đúng là ngon hơn thật!”

Kiều Tiểu Ân nhìn anh thoải mái ăn đã sớm không quan tâm mọi thứ nữa, cô thích cảm giác được bên cạnh anh như thế này, được anh yêu thương dù chỉ là những cử chỉ nhỏ nhặt.

“Kể cho anh nghe về em đi, Tiểu Ân!”-giọng anh trầm ấm thốt lên, những ngón tay đang được cô nắm lấy chơi đùa vuốt ve, ngoài việc biết Kiều Tiểu Ân sống một thân một mình ra và những thông tin trong sơ yếu lý lịch, anh cũng chưa có dịp tìm hiểu nhiều hơn về cuộc sống của người mình yêu.

Khuôn mặt thư thái thoáng gọn chút buồn bã nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, Kiều Tiểu Ân nở nụ cười xòa: “Quá khứ của em tẻ nhạt lắm. Em là cô nhí, hồi còn đi học vì không muốn bị ăn hiếp nên có học chút võ phòng thân, vì thế bạn bè gọi vui là đại tỷ học đường.”

Tề Tuấn khẽ cười nhìn sự thành thật trong lời nói của Tiểu Ân, nhớ lại cái lần bị bắt cóc ở Thái, đúng anh đã có chút bất ngờ.

“Anh phải đồng cảm với em chứ, nhìn anh giống như đang cười em vậy.”-Kiều Tiểu Ân cau mày vờ không vui, dù sao anh cũng đã nhìn thấy nhược điểm của cô không ít, để anh hiểu rõ hơn về con người cô cũng tốt.

“Anh không cười em, anh thấy em thú vị thôi.”-Tề Tuấn lấy một miếng táo khác định đút cho Tiểu Ân nhưng lần này cô mím chặt môi ý không muốn. Anh rõ ràng là có cười cô, cô không ngốc đâu.

Tề Tuấn không bận tâm tự ăn nốt miếng táo, anh tắt TV rồi nhìn sang cô, nghiêm túc nói: “Đây là lần thứ hai anh đến nhà của em nhưng lại là lần đầu tiên anh đặt chân vào nhà bạn gái. Em cũng là bạn gái đầu tiên của anh.”

Kiều Tiểu Ân hơi ngạc nhiên trước lời bộc bạch của Tề Tuấn, đôi mắt nai trong sáng hoàn toàn bị cuốn theo đôi mắt đen sâu hun hút đối diện, cô tin những lời anh nói.

“Tuấn...”

Tề Tuấn nở nụ cười nhìn Tiểu Ân, nói tiếp: “Vậy tối nay em muốn anh ngủ lại đây hay ra về?”

Khuôn mặt rất nhanh chuyển biến sang bối rối, hai má cô đỏ ửng lên vì ngượng: “Đương nhiên là anh nên về đi!”

“Chúng ta đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau, em còn ngại nữa sao?”-anh dí sát khuôn mặt điển trai lại gần mặt Tiểu Ân, da cô mòng thật, mới đây đã sờ được như thế rồi, đáng yêu quá!

“Cái đó rõ ràng không giống nhau... anh tốt nhất nên về đi!”-Kiều Tiểu Ân liếc mắt nhìn lên đồng hồ treo trên tường, cô kéo tay Tề Tuấn đứng dậy đuổi người.

Tề Tuấn phì cười khựng lại áp hai tay lên má cô bóp nhẹ khiến cho đôi môi mòng hơi chu ra, anh thích thú nghiêng đầu cúi xuống đặt lên đó nụ hôn nóng bỏng.

Kiều Tiểu Ân không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nụ hôn này, bàn tay dán trên ngực anh vừa rồi còn định đẩy ra giờ đã hoàn toàn mềm nhũn khẽ nắm lấy lớp vải trên đó, mi mắt chậm chậm khép lại tận hưởng nụ hôn ngọt ngào.

“A...”

Kiều Tiểu Ân khẽ kêu lên khi bị Tề Tuấn nhấc bổng khỏi đất, còn chưa kịp phản ứng lại bị anh đoạt lấy đôi môi mát mát, anh đang khiến cho cô mất đi sự kiểm soát...

Đặt cả hai xuống giường, Tề Tuấn chống hai tay xuống nệm giảm sức nặng trên người cô, bạc môi mòng dây dưa thêm một hồi mới luyến tiếc tách ra.

Đôi mắt hút hồn xoáy thẳng vào đôi mắt nai hơi long lanh nước, dưới ánh đèn chiếu xuống, khuôn mặt Kiều Tiểu Ân càng thêm vẻ kiều mị làm cho lòng anh như cuộn trào lên từng hồi, giọng nói trầm đục cố che lấp đi dục vọng đang nhen nhóm trong người: “Giờ sao nào cô bé, em muốn anh về hay ở lại đây?”

Kiều Tiểu Ân mím chặt môi khó xử, lý trí của cô bảo rằng anh nên trở về, mặc khác con tim lại kêu gào anh hãy ở lại đây. Một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn đang ở trước mặt, Kiều Tiểu Ân không nỡ bỏ lỡ đâu.

“Em...”

“Sao nào?”

“Vậy anh muốn ở lại hay ra về?”

Câu hỏi của Kiều Tiểu Ân làm cho không khí ám muội trong căn phòng nhỏ trở nên càng ám muội hơn, cô nuốt khan hồi hộp nhìn lên anh.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Kiều Tiểu Ân tưởng chừng như mình đã nín thở dõi mắt theo phản ứng của người nằm phía trên, nếu như anh nói muốn ở lại cô sẽ đồng ý ư?

BỐC

Búng nhẹ lên trán Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn chống tay ngồi thẳng lên tách khỏi tư thế thân mật giữa hai người, anh mỉm cười nhìn về ngơ ngác của cô vẫn đang nằm hóa đá bên dưới.

“Tốt nhất là anh nên trở về thôi.”-Tề Tuấn định đỡ Tiểu Ân ngồi dậy nhưng anh nghĩ không nên chạm vào người cô lúc này, anh không chắc bản thân có khả năng kiềm chế tốt đến đâu ở trước người mình yêu nữa.

“Em nghỉ sớm đi, mai còn phải đi làm”

Kiều Tiểu Ân từ ngơ ngàng đã thờ phào khẽ một cái, tình huống vừa rồi đúng là không biết nói sao nữa, mặt cô nóng hết cả đây nè.

“Vâng, anh về cẩn thận!”

Tề Tuấn bước ra đến cửa xoay gót chân quay lại nhìn Kiều Tiểu Ân, nở nụ cười ngọt ngào nói lời cuối cùng: “Mai anh sẽ đón em đi làm”

Tề Tuấn mở cửa bước vào nhà liền chạm mặt người phụ nữ bên trong đang chú tâm nhìn mình không rời, anh cởi áo khoác ra đi đến bàn rót ly nước: “Mẹ vẫn chưa ngủ à?”

Tề phu nhân tắt TV đang xem dở, bà đi tới cạnh người con trai cao hơn mình cả một cái đầu, con của bà đã lớn và trưởng thành rất nhiều, cao đến như thế: “Mẹ tưởng con sẽ không về chứ.”

Anh giả vờ nhìn mẹ với ánh mắt bất ngờ: “Mẹ nỡ có con dâu như thế sao? Tụi con chỉ mới tìm hiểu nhau thôi, làm quá người ta sợ sẽ chạy mất đó.”

Bà đưa tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt điển trai của anh, vui vẻ đáp: “Con mẹ đúng là biết yêu thật rồi, phải biết nắm bắt cơ hội đấy.”

Tề Tuấn bình thần trả lời, nhớ đến món ăn bạn gái làm, anh nói thêm: “Con biết rồi, sau này có cơ hội con sẽ dắt cô ấy về đây học nấu ăn từ mẹ. Mẹ nhớ truyền bí kiếp cho cô ấy.”

“Được, con cứ đưa bạn gái của con về đây.”

Đ diện một bộ trang phục công sở màu xanh nhạt được thiết kế đơn giản tôn lên vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng của mình, Kiều Tiểu Ân từ sớm đã thức dậy trang điểm, cô không làm cho bản thân trở nên quá nổi bật, nhưng cũng không muốn bị lu mờ khi sánh bước bên anh: “Thêm đôi giày cao gót nữa là hoàn hảo.”

Kiều Tiểu Ân nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ hẹn, cô nháy mắt với chính mình trong gương trước khi cầm túi xách xách chân bước khỏi nhà.

Bên ngoài, Tề Tuấn đã chờ sẵn bên cạnh chiếc ô tô của mình, nhìn thấy Kiều Tiểu Ân đi tới, anh mở cửa xe cho cô: “Chào em!”

Khi cả hai đã ngồi vào trong xe chạy đi, anh lên tiếng hỏi: “Em đã ăn gì chưa?”

Kiều Tiểu Ân quả thật vẫn chưa ăn, nhưng nhìn đồng hồ cũng không còn sớm nữa: “Em không đói.”

Tề Tuấn gạt nhẹ đầu tiếp thu, anh đều đều nói tiếp: “Cái túi đồ anh nhờ em cầm hộ này giờ trong đó có thức ăn mẹ anh làm, em ăn một chút đi.”

“Sao ạ?”-Kiều Tiểu Ân bị Tề Tuấn làm cho lúng túng, đây là cơm mẹ anh đã chuẩn bị cho mình sao? Cô ăn không nổi đâu.

“Là cơm mẹ làm cho anh thôi, em đừng căng thẳng.”-Tề Tuấn lướt mắt nhìn khuôn cứng đờ của Tiểu Ân, khẽ cười thốt: “Em nhớ chừa lại cho anh một ít, ăn vào xem nó mùi vị như thế nào rồi về học tập, lần sau anh sẽ kiểm tra lại tay nghề của em.”

Kiều Tiểu Ân chun mũi, áp lực đã vơi đi phần nào nhưng mặc khác lại không được vui lắm “Anh chê em nấu dở mà còn muốn em nấu nữa sao?”

“Em có quyền không ăn mà.”

Kiều Tiểu Ân mím môi, anh nói như vậy làm cô tò mò chết được, ít nhất cũng phải mở ra xem thử.

“Woa! Nhìn ngon quá!”-Kiều Tiểu Ân thích thú nhìn hộp cơm hấp dẫn và giàu dinh dưỡng Tề phu nhân đã làm cho mình, đặc biệt là mùi thơm của nó, nhưng mà ăn trong đây có sao không?

“Em cứ ăn đi, cẩn thận đừng để rơi cơm là được, anh không sao đâu.”-Tề Tuấn chậm rãi nói lên điều cô lo lắng.

Nhận được sự chấp thuận của anh, cô vui vẻ cười tít mắt không ngần ngại ăn thử một đũa: “Ngon quá đi, thịt vừa mềm vừa ngọt, còn nóng nữa.”

Tề Tuấn lấy chai nước trong hộp xe đưa cho cô: “Mẹ anh nói lần sau đưa em về, mẹ anh sẽ dạy nấu ăn miễn phí cho.”

“Khụ khụ...”-Kiều Tiểu Ân đã cố gắng nhưng vẫn bị người đàn ông này đưa đến bất ngờ này đến bất ngờ khác, rất may cô không làm rơi cơm ra ngoài: “Anh đó, đừng có nói mấy chuyện quan trọng lúc em đang ăn.”

“Là tự em nhảy cảm quá!”

Gần tới công ty, Kiều Tiểu Ân không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là những cô nàng fan cuồng của Tề Tuấn nên đã đề nghị đậu xe lại để cô đi bộ vào, anh không quan tâm việc để mọi người nhìn thấy họ bên cạnh nhau nhưng lo cho cảm nhận của Kiều Tiểu Ân nên cũng đồng ý.

“Anh vào trước, hẹn gặp em ở công ty.”

Bước vào công ty với tâm trạng tràn đầy sức sống và hứng thú làm việc, không ngờ nhìn thấy sắc mặt tối sầm của Thiên Lam - bạn cô đang chạy tới chỗ mình.

“Giờ mà cậu còn vui vẻ thế sao?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Cậu xem tin tức gì chưa?”-Thiên Lam đưa điện thoại của mình cho Tiểu Ân xem, những hình ảnh này đã tràn ngập trên khắp web nội bộ của công ty, trở thành đề tài được bàn tán sôi nổi hôm nay.

TBC.

Chương 23

Kiều Tiểu Ân tròn tròn mắt như muốn rớt con ngươi ra ngoài khi hình ảnh trong màn hình, đó không phải là cô thời trung học sao? Nhưng làm sao bọn họ lại chụp được hình cô đang cầm đầu bọn đàn em xử lý đám ôn thần ăn hiếp anh em của mình, mà khuôn mặt của cô còn cố tình được người ta làm rõ.

“Thật quá đáng mà, tớ mà biết đứa nào làm...”-Tiểu Ân nghiến răng tức giận, những ngón tay nắm lấy điện thoại như muốn bóp nát nó ra.

Thiên Lam trông thấy cũng phải khiếp sợ, cô vuốt vuốt lưng bạn mình trấn an: “Đừng nóng, bây giờ chúng ta tìm chỗ nào đó lánh mặt trước đã.”

Kiều Tiểu Ân trả lại điện thoại cho Thiên Lam, nuốt nỗi ám ức vào trong: “Thật trẻ con, tớ tại sao phải vì trò trẻ con này phải lánh mặt.”

“Ý cậu là...”

“Phải, công việc của tớ tớ sẽ vào làm, bọn họ muốn nói gì mặc kệ, dù sao đó cũng là con người trước kia của tớ, đâu phải trộm cắp giết người gì mà phải sợ.”

Lời Kiều Tiểu Ân nói cũng rất hợp lý, nhưng đó là trên lý thuyết thôi. Nhưng nếu bạn cô đã kiên cường như vậy, Thiên Lam nhất định sẽ ủng hộ hết mình.

“Cố lên, cậu là bạn của tớ, quyết định của cậu tớ sẽ ủng hộ.”

Kiều Tiểu Ân cảm động định vòng tay ôm Thiên Lam vào lòng, nhưng chưa gì đã bị cô ấy đẩy ra khi có một đám nhân viên đi ngang đang nhìn về phía bọn họ.

“Nhưng hiện tại tốt nhất chúng ta hạn chế nói chuyện với nhau đi, có thông tin gì mới tớ sẽ tình báo cho cậu sớm nhất có thể.”-Thiên Lam khẽ nói với Tiểu Ân, gót chân đã xoay đi bỏ lên văn phòng trước.

Kiều Tiểu Ân mặt mày bí xị nhìn theo dáng vẻ nhỏ nhắn của đứa bạn thân dần rời đi ném cho cô ấy ánh mắt khinh thường: “Bạn tốt quá ha.”

“Đi phía sau anh, không ai dám nói gì trước mặt anh đâu.”-giọng Tề Tuấn khẽ thốt phía sau cô, Kiều Tiểu Ân chưa kịp quay đầu nhìn lại anh đã đi phía trước cô. Phải rồi, cô không chỉ có một mình như trước đây, bây giờ cô còn có người ấy nữa, chỉ cần nhìn theo anh bước đi, không quan tâm điều gì nữa, cô có thể làm được rất tốt.

Con đường bước tới phòng làm việc không dài như trong tưởng tượng, Kiều Tiểu Ân sau khi pha xong cà phê cho Tề Tuấn liền bị anh “bắt giữ” ở phòng giám đốc thảo luận dự án. Anh cho cô rất nhiều việc để làm, ngay cả thời gian suy nghĩ vu vơ còn không có lấy đâu mà nghĩ đến chuyện xấu sáng nay, cái này không biết nên cảm ơn anh hay là giận anh nữa.

“Cô ấy là con gái chủ tịch sao? Thật xinh đẹp!”-Kiều Tiểu Ân cảm thán khen ngợi nhìn qua bức hình chân dung và những thiết kế của cô ấy, rất đáng để ngưỡng mộ.

“Anh thấy em xinh hơn cô ấy.”-Tề Tuấn nhấp một ngụm cà phê, điềm đạm thốt.

Đêm qua về nhà Tề Tuấn đã soạn ra một bản chiến lược quảng bá cho Cao Cẩm Tú, đối với một người giàu kinh nghiệm và có nhiều mối quan hệ như anh, không khó để khiến mọi người phải chú ý đến một ai đó và đánh bóng tên tuổi của họ, nhưng nếu cô ta không có tài năng, cho dù có làm như thế nào sớm muộn cũng sẽ bị lu mờ.

Chỉ một lời nói của Tề Tuấn thành công làm cho trái tim nhạy cảm của Kiều Tiểu Ân rung động, khóe môi cong nhẹ lên nụ cười ngượng ngùng.

Cánh cửa phòng vọng lại tiếng gõ cửa, đứng bên cạnh chính là cô gái đang được hai người đề cập và làm việc này giờ, Cao Cẩm Tú.

“Chào giám đốc Tề, không làm phiền anh làm việc chứ?”

“Không phiền, vừa hay tôi cũng có vài việc muốn hỏi ý kiến của cô.”

Kiều Tiểu Ân chớp nhẹ mắt nhìn cô gái bước ngang qua người mình, trang phục trên người cô ấy từ đầu đến chân đều là loại đắt tiền, cơ bản khác xa cô một trời một vực.

“Mời cao tiểu thư ngồi!”-Kiều Tiểu Ân hiểu chuyện định lui ra ngoài nhưng đã bị cô ta ngăn lại.

“Làm phiền thư ký lấy dùm tôi tách cà phê không đường.”-cô ta chính là muốn uống cùng loại hương vị mà Tề Tuấn vẫn hay dùng mỗi ngày.

Kiều Tiểu Ân mỉm cười cáo lui: “Vâng!”

Đứng bên ngoài lấy cà phê cho khách, Kiều Tiểu Ân vô tình nghe được cuộc trò chuyện của đám người Khuru Tử Văn, cô không ngờ đến nỗi không biết rằng họ đang nói bóng gió cho mình nghe.

“Các cô có thấy không? Cô gái ăn mặc thời thượng đáng chuẩn vừa rồi là con gái ruột của Cao Tổng, hai người đó nhất định là đang cặp với nhau.”

Một nữ nhân viên khác chen vào góp vui: “Nhìn họ thật xứng đôi, nếu thành cặp với nhau cũng không mấy bất ngờ.”

Khuru Tử Văn bước tới gần chỗ Kiều Tiểu Ân hơn, có ý nói thật to và rõ, ánh mắt gian ác liếc nhìn biểu cảm của người gần mình: “Phải đó, so với loại người còn đồ tướng khoác lên người bộ quần áo công sở có thể thay đổi được ánh nhìn người khác thì Cao tiểu thư kia ăn đứt rồi.”

Kiều Tiểu Ân giữ cho hô hấp của mình ổn định, cô không muốn gây ồn ào, tốt nhất là giả điếc qua ải.

Cầm tách cà phê bước trở vào phòng, Khuru Tử Văn chơi xấu đưa chân sra cố tình ngáng đường Kiều Tiểu Ân, đôi mắt thích thú tường tượng ra cảnh vồ ếch từ kẻ khó ưa, không ngờ bằng cách nào đó Kiều Tiểu Ân lại không hề hấn gì, ngược lại thể đứng rất vững vàng bước ngang qua bọn họ.

“Tử Văn à, cô vô ý quá, tôi đang cầm cà phê đấy, cô để chân như thế lỡ tôi té ngã không sao, chỉ sợ đồ cà phê lên bộ quần áo đắt tiền của cô thì sao?”

“Vậy à?”-bây giờ người có biểu cảm khó coi nhất chính là đám người Khuru Tử Văn, bọn họ đã đánh giá thấp Kiều Tiểu Ân rồi.

Hài lòng đem tách cà phê an toàn vào phòng, Kiều Tiểu Ân tâm tình đang tốt đưa tách cà phê còn nghi ngút khói đặt xuống bàn cho Cao Cẩm Tú.

“Cà phê của tiểu...”

Cẩm Tú vô tình hay cố ý đưa tay lên đón nhận làm cho tách cà phê rơi xuống ướt chiếc váy trắng cao quý, một phần cà phê nóng rơi vào tay hai người khiến làn da đỏ ửng lên.

Tề Tuấn khẽ nheo mắt chứng kiến cảnh tượng bất ngờ này, anh rút khăn tay trong túi ra đưa cho Cao Cẩm Tú: “Cô không sao chứ?”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Kiều Tiểu Ân nhìn bàn tay đỏ rần hơi phỏng của mình trong lòng cảm thấy nổi lên một cổ đau xót, không phải vì vết bỏng ở tay mà là ở tim cô. Xét về góc độ nào thì Tề Tuấn làm như thế đều đúng, nhưng trái tim không lý lẽ của Kiều Tiểu Ân vẫn cảm thấy bị tổn thương.

“May mắn vì cô ấy không bắt mình đền chiếc váy đó.”-cô thất thiếu dựa đầu gục vào vách tường, ở một công ty rộng lớn có thể tìm được chỗ thanh tịnh như thế này, Kiều Tiểu Ân cảm thấy rất tốt. Ít ra không ai nhìn thấy được vẻ sầu khổ của cô.

“A, em bị thương rồi kia!”-giọng nói đàn ông từ phía sau lưng Kiều Tiểu Ân lên tiếng làm cô giật bắn người quay đầu lại, đôi mắt mở to lên kinh ngạc khi khuôn mặt người đàn ông ở khoảng cách khá gần.

Theo phản xạ tự nhiên sắp bị ngã, Kiều Tiểu Ân túm lấy vạt cổ áo anh, bàn chân co lại chống lên vách tường ngăn không cho bản thân té ngã xuống đất. Bị hành động của Tiểu Ân làm cho sững sốt, người đàn ông sau khi choàng tỉnh hiểu được hoàn cảnh hiện tại, môi nở một nụ cười lừa tình nhìn lên khuôn mặt bối rối của Tiểu Ân trong khi tư thế của họ vẫn dính chặt vào nhau.

“Tôi biết bản thân có sức hấp dẫn nhưng em có cần chủ động sớm như vậy không?”

Kiều Tiểu Ân xấu hổ vội đẩy người anh ra, luống cuống hỏi: “Anh là ai vậy, tự xưng lại đứng sau lưng tôi?”

Người đàn ông vuốt nhẹ mái tóc ngắn trước trán, tự tin giới thiệu bản thân: “Tôi là Hàn Thế Vinh, em có thể gọi tôi là Henry.”

Kiều Tiểu Ân bĩu môi, ánh mắt bắt đầu dò xét người trước mặt mình. Nhìn kỹ một chút thì khuôn mặt này cũng thuộc hàng mỹ nam, đôi mắt đen một mí sáng rỡ cùng nụ cười luôn nở trên môi là đặc trưng cho con người vui vẻ, nhưng đáng tiếc con người này quá tự phụ đi.

“Tôi mặc kệ anh là ai, mau tránh đường, tôi còn phải vào làm việc.”-Kiều Tiểu Ân bắt chước hất cằm lên, bước ngang qua người Hàn Thế Vinh bỏ đi nhưng đã bị bàn tay của anh nắm giữ lại.

“Em lịch sự một chút đi, tôi đã giới thiệu tên với em rồi, ít nhất em cũng phải nói tên của mình cho tôi biết.”

Kiều Tiểu Ân híp mắt cười: “Anh muốn biết tên của tôi sao?”

“Tôi đang lắng nghe đây.”

Kiều Tiểu Ân xoay một cái đĩa bẻ ngược tay Thế Vinh ép ngực anh dán chặt vào bức tường lạnh lẽo, tay còn lại cốc một cái lên đầu anh: “Ai nói với anh nói tên cho người khác biết người ta phải nói lại với mình? Anh nghĩ tôi là loại con gái nào hả?”

“Này... không nói thì thôi, em là con gái mà sao bạo lực quá vậy...đau...”

“Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, coi như anh xui đi!”

Kiều Tiểu Ân buông tay Thế Vinh ra phui phui tay mình, sau đó bỏ đi một mạch, để lại một người đau đốn ôm cánh tay nhức nhìn theo bóng lưng cô.

“Đám cá là cô ấy chưa có bạn trai.”-một nụ cười thoáng trên khóe môi câu dẫn: “Nhưng cũng rất thú vị.”

Cao Cẩm Tú hài lòng cùng Tề Tuấn gặp một số đối tác của mình, đây là lần đầu tiên cô được bên cạnh anh lâu như thế, dù trước kia đã biết qua anh là một người tài giỏi, nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến cách anh làm việc, Cẩm Tú càng thần phục và thích người đàn ông này hơn, đặc biệt khi giữa cô và anh không có cô thư ký cản đường.

“Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều, cũng đến giờ ăn tối rồi, chúng ta đi ăn chút gì đi!”-Cao Cẩm Tú đề nghị.

Tề Tuấn cài lại cúc áo khoác của mình, anh ngăn gọn đáp: “Công ty còn nhiều việc, tôi không thể ăn cùng cô được.”-Tề Tuấn đón taxi giúp Cẩm Tú, anh chào cô rồi lấy xe ra về, không cho cô ta có cơ hội nói thêm lời nào.

Cao Cẩm Tú cảm thấy dưới không vui, anh lạnh nhạt thật, đến khi nào cô mới nhận được sự quan tâm từ anh.

Kiều Tiểu Ân đang ngồi trên ghế chờ xe buýt, khuôn mặt âm trầm không còn chút sức sống nào của đầu ngày. Sáng sớm được bạn trai đưa đi làm, giờ phải đi xe buýt về có chút hụt hẫng, nghĩ đến việc anh đang cùng cô Cao tiểu thư xinh đẹp kia lòng cô lại càng bức bối.

“Anh ấy còn phải làm việc mà.”

Thờ dãi nhìn xe buýt đã tới, Kiều Tiểu Ân đứng dậy định bước lên nhưng đã bị một bàn tay nắm lấy cánh tay mình, hơi ấm quen thuộc làm cô nghĩ đến một người, vội ngẩng đầu lên nhìn.

“Tuấn...”

“Chúng ta về nhà thôi!”

Ngồi trên xe đưa Kiều Tiểu Ân về nhà, ánh mắt Tề Tuấn lướt nhìn bàn tay còn đỏ ửng của cô, đáy lòng đau xót, khi đấy anh có thể nhìn được sự hụt hẫng của Tiểu Ân, chỉ là không tiện thể hiện trước mặt khách hàng.

“Đau lắm phải không?”

Kiều Tiểu Ân nghe anh hỏi theo phản xạ lấy bàn tay lành lặn che đi vết bầm lại, cười cười: “Chỉ là vết bầm nhỏ thôi anh.”

Tề Tuấn tấp luôn xe vào lề đường, anh lấy trong túi áo ra tuýt thuốc mới mua mở nắp, nắm lấy tay Kiều Tiểu Ân lên, nhẹ nhàng thoa thuốc.

“Bầm như thế còn nói dối, sau này cẩn thận hơn một chút.”

Quả thật Kiều Tiểu Ân không còn cảm giác đau nào nữa, vì toàn bộ tâm trí của cô đều chìm đắm theo cử chỉ cùng ánh mắt quan tâm của anh dành cho mình. Tan biến hết rồi, có phải cô đã lạm anh quá rồi không?

“Nếu bây giờ anh dừng lại còn kịp.”

“...”-anh thoáng dừng động tác lại vì lời nói lấp lửng của cô.

“Sau này nếu anh có hối hận em cũng sẽ bám theo anh đến chết không buông, vì anh đã cướp mất trái tim của em.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tề Tuấn nâng bàn tay được thoa thuốc của Kiều Tiểu Ân lên, cẩn thận thổi nhẹ, đôi mắt sâu thăm tựa mặt hồ xoáy thẳng vào đôi mắt nai trong sáng của cô, anh khẽ khàng nói: “Không thể dừng lại, vì trái tim anh đã bị em cướp mất rồi.”

Kiều Tiểu Ân ngỡ ngàng, khoe môi định nói gì đó nhưng khi Tề Tuấn rướn người qua cơ thể hoàn toàn bất động, đôi môi cô dính chặt vào nhau không nói nổi nên lời và có xu hướng hơi chu lên, chờ đợi nụ hôn từ anh.

Tề Tuấn khẽ cười nhìn mi mắt khép lại của Tiểu Ân, bàn tay lấy dây an toàn đeo cho cô, anh theo thói quen búng nhẹ tay vào trán Kiều Tiểu Ân: “Em mơ mộng gì đó? Ngay giờ tâm trạng để đầu không thất dây an toàn vào.”

Kiều Tiểu Ân nhanh chóng mở to mắt ra, dường như sự xấu hổ trước mặt anh dần đã mất đi theo những lần anh trêu chọc cô, có chăng giờ đây chỉ là sự giận dỗi thôi.

Đôi mắt sắc lạnh lờm anh như muốn phóng băng, Kiều Tiểu Ân nhớ tới vụ anh lo cho cô Cao Cẩm Tú kia bỏ mặc mình lòng càng thêm uất hận, quay mặt đi không thèm nhìn anh nữa: “Mau về nhà thôi, em mệt rồi.”

Tề Tuấn nén cười hỏi: “Em đã ăn gì chưa, chúng ta ăn gì đó rồi hãy về?”

“Không muốn ăn, anh về nhà ăn cơm mẹ anh nấu đi!”

Lời nào của Kiều Tiểu Ân thốt ra đều mang theo cục tức to đùng, cô hướng mắt nhìn ra cửa kính ý muốn kết thúc cuộc trò chuyện giữa họ.

Tề Tuấn khởi động xe chạy đi, anh thân nhiên nói làm cho người bên cạnh ngạc nhiên quay phắt sang nhìn.

“Không ăn sẽ không tốt cho dạ dày đâu, anh sẽ nấu ăn cho em.”

Hàn Thế Vinh đậu chiếc Ducati của mình trước cổng ngôi biệt thự sang trọng được xây dựng theo phong cách Châu Âu, đôi chân dài từng bước sải trên con đường lát gạch trong khuôn viên bước vào bên trong biệt thự.

“Cậu chủ đã trở về!”-quản gia Bách cúi đầu chào chủ nhân, ông nhận lấy áo khoác từ anh, theo sau Hàn Thế Vinh: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, cậu muốn dùng bây giờ hay lát nữa?”

Hàn Thế Vinh đứng khựng lại, anh lấy điện thoại của mình mở tấm hình ra đưa cho quản gia Bách, ngắn gọn ra lệnh, sau đó bước nhanh lên phòng không đợi nghe câu trả lời của ông: “Tìm cho tôi thông tin của cô gái này, sáng mai tôi muốn biết tất cả về cô ấy.”

Quản gia Bách nheo đôi mắt già nua của mình nhìn vào bức hình, nó chính xác là bóng lưng của một cô gái thì đúng hơn, chỉ nhìn thấy được chóp mũi phía sau mái tóc đen uốn lọn thôi. Cái này hơi khó đây.

Kiều Tiểu Ân đứng chắn ngoài cửa ngăn không cho anh bước vào nhà mình: “Nhà hết đồ ăn rồi, không có gì để anh nấu đâu.”

Tề Tuấn không bị cô làm khó mà thoái lui, anh chống luôn tay lên cửa khiến Kiều Tiểu Ân bị kẹt giữa anh và cánh cửa nhà: “Tôi qua vào nhà em anh có nhìn thấy một hộp trứng và mấy gói mì, không lẽ mới một ngày em đã ăn hết rồi sao?”

Cô lấp bấp chống chế: “Phải đó, anh biết là em ăn khỏe lắm mà.”

“Sao em lại không muốn cho anh vào nhà chứ? Anh có ăn thịt em đâu mà sợ?”

Chính vì anh không làm gì em mà để anh vào nhà hoài cô cảm thấy không đúng chút nào. Nhưng có chết cô cũng không nói ra đâu.

Trong khi Kiều Tiểu Ân còn đang bận suy nghĩ tìm lý do để đuổi người thì bất ngờ đôi môi ấm nóng áp lên đôi môi đỏ của mình, sao anh luôn hôn cô ngay lúc cô hoàn toàn không có sự phòng bị nào hết vậy?

Tề Tuấn đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Tiểu Ân đẩy nụ hôn của họ thêm phần sâu sắc, bàn tay còn lại mở chốt cửa nhà ra kéo cả hai vào bên trong, cảnh thân mật của họ tốt nhất nên không có ai nhìn thấy.

Kiều Tiểu Ân choáng ngợp tách khỏi nụ hôn kéo dài của anh khi hô hấp là điều cần thiết, nhìn về mặt “vô tội” của anh cô không biết nên nói gì luôn.

“Nếu em giận vì lúc trên xe anh không hôn em thì đây là lời xin lỗi của anh. Nhà cũng đã vào rồi, để anh nấu cho em một bữa.”-Tề Tuấn không để cho Tiểu Ân có cơ hội lên tiếng đã đẩy cô ngồi xuống ghế: “Anh nấu ăn không giỏi đâu nên em đừng mong đợi gì, ngoan ngoãn ngồi ở đây đi!”

Nhìn bóng lưng to lớn của anh đang tất bật vì cô mà vào bếp, bất giác cơn giận của Kiều Tiểu Ân đã không còn. Nghĩ lại thì Tề Tuấn có khả năng quan sát tốt thật, hôm qua mới vào nhà cô ăn một bữa mà hôm nay có thể biết đồ đạc để ở đâu, anh không cần hỏi cô lời nào đã một tay chuẩn bị hết mọi thứ.

“Mì trứng tới rồi đây!”-Tề Tuấn đặt hai tô mì nóng hổi xuống bàn tự hào khoe, nhìn về ngơ ngác của cô, anh cầm đũa lên ăn trước: “Rất ngon, em có thể ăn được rồi.”

Kiều Tiểu Ân nheo mắt vờ khinh thường: “Chỉ là nấu mì trứng thôi làm như thành tựu to lớn lắm.”

“Là vì hết đồ ăn thôi, lần sau tới em nấu.”-Tề Tuấn đã ăn gần hết tô mì của mình, nhìn lên Kiều Tiểu Ân mới bắt đầu ăn, anh nói thêm: “Em cứ ăn tự nhiên đi, đâu phải anh chưa từng thấy qua sức ăn của em.”

“Anh còn nói nữa em đuổi anh về đó, đâu phải anh chưa thấy qua sức mạnh của em.”

“OK, anh sẽ ngấm em ăn.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Sáng sớm ngủ dậy, Kiều Tiểu Ân nhận được tin nhắn của Tề Tuấn hôm nay không thể đón cô đi làm được. Kiều Tiểu Ân cũng không phải đứa trẻ, cô nhận một tin trả lời rồi đứng dậy vệ sinh chuẩn bị đi làm.

Đi bộ trên con hẻm nhỏ đón xe buýt đến công ty, đột nhiên phía sau Kiều Tiểu Ân xuất hiện một kẻ lạ đội mũ bảo hiểm màu đen không nhìn rõ khuôn mặt, tốc độ của người lái rất chậm, cốt để đi song song cùng cô.

Kiều Tiểu Ân cảnh giác bước đi nhanh hơn, tay nắm chặt túi xách phòng trường hợp bị giật túi.

Chiếc xe đột ngột chạy ra phía trước chắn trước mặt Kiều Tiểu Ân, hán không tháo mũ ra, lên tiếng hù dọa: “Cô gái, sao lại đi một mình thế?”

“Anh tránh đường ra, tôi còn phải đi làm!”

Hán không để tâm lời cảnh cáo của cô, thích thú rõ ga chạy vòng vòng quanh người cô một phần khiêu khích, phần muốn dọa cho cô phải sợ.

Kiều Tiểu Ân từ sững sốt trước hành động của kẻ lạ mặt chuyển sang bức bối, cô không có thời gian để chơi đùa với hán đâu. Ngón tay kéo nhẹ lớp vải quần tây lên để thuận tiện nâng cao chân đá một cước vào trúng người hán làm cho cả xe và người té ngã xuống đất, cũng may hán chạy với tốc độ không cao nên xe lẫn người đều không “hư hại” lắm.

Kiều Tiểu Ân phui phui tay định bỏ đi nhưng đã bị giọng hét phía sau làm khựng lại.

“Em đứng lại đó!”

Bỏ mũ bảo hiểm ra, người đàn ông vừa rồi chính là Hàn Thế Vinh. Anh khắp khiêng ôm cánh tay bị cô đá trúng bước tới gần tính sổ, người con gái này sao có hai lần gặp mặt đều đánh anh đủ hai lần?

“Em đó, mau bồi thường thương tổn cho tôi đi!”

“Anh nói chuyện nghe buồn cười thật. Tôi chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm làm sao có thể làm gì được anh?”-Kiều Tiểu Ân vờ vô tội, là anh ta cố tình trêu chọc trước còn mặt dày đòi công bằng, mơ đi!

Hàn Thế Vinh nhếch môi lấy điện thoại ra mở tấm hình cô cầm đầu bọn đàn em thời trung học lên khoe: “Sao nào, đừng nói với tôi em có chị em song sinh nhá? Quá khur ngẫu quá ta.”

Kiều Tiểu Ân mím môi tức giận, anh ta dám điều tra về cô luôn, cả chiếc mô tô giá trị kia chắc hẳn là một cậu công tử rồi, cô khinh.

“Tôi bảo anh tránh đường, tôi sắp trễ giờ làm rồi.”

Hàn Thế Vinh nhìn Kiều Tiểu Ân giơ tay lên bẻ khớp, khuôn mặt đặng đặng sát khí làm anh có chút sợ sệt lùi lại, song anh vẫn không có ý định bỏ qua, liền đổi sang chiến thuật khác.

“Em đến Cao Thị chứ gì, để tôi đưa em đi cho, sẵn tiện tôi cũng cần đến đó.”

“Không cần!”-Kiều Tiểu Ân dứt khoát đáp không suy nghĩ, cô định bước tiếp nhưng đã bị Hàn Thế Vinh nắm lấy túi xách kéo cô lại, lúc Kiều Tiểu Ân mất đà ngã vào người đã bị anh nhanh tay ấn vào đầu giữ khoảng cách với cô: “Đừng có lợi dụng ôm tôi nữa!”

“Anh...”-cô tức giận gạt mạnh tay anh ra, liền bị anh nắm lấy cổ tay kéo đến chiếc mô tô còn nằm yên dưới đất. Hàn Thế Vinh đưa cho cô một cái mũ bảo hiểm, ngắn gọn nói: “Theo tôi biết thì chuyến xe buýt cuối cùng trước giờ làm việc của em đã chạy mất rồi, nếu em không muốn tới công ty trễ chỉ

còn cách đi cùng tôi thôi.”Kiều Tiểu Ân chớp nhẹ mắt nhìn lại đồng hồ trên tay, đứng và bị anh ta làm trễ xe thật. Mặc kệ đi, nếu anh ta giờ trò cô không ngại tặng thêm một cước đâu.

Hàn Thế Vinh mỉm cười khi cô đã ngồi lên xe của mình, anh khởi động xe chuẩn bị chạy, nghiêng đầu dặn dò người ngồi phía sau: “Nếu sợ ngã thì vịn vào vai tôi, không cho em lợi dụng ôm tôi đâu.”

“Đừng làm màu nữa, mau chạy đi!”

Trong căn phòng thiết kế của Cao Cẩm Tú, Tề Tuấn nghiêm nghị đứng giữa phòng làm người mẫu cho cô đo đạc, giọng anh trầm thấp thốt: “Việc này tôi nghĩ không cần đích thân người làm chủ như cô phải làm, và tôi cũng không phải người mẫu quảng bá.”

“Nhưng anh vẫn đứng đây đấy thôi.”-Cao Cẩm Tú thích thú vòng tay qua eo Tề Tuấn đo phần ngực cho anh, dáng của Tề Tuấn rất chuẩn, bộ vest cô thiết kế mặc vào người anh nhất định sẽ rất đẹp.

Bởi vì phục vụ cho chiến lược quảng bá lần này cộng thêm tài ăn nói thuyết phục của Cao Cẩm Tú, Tề Tuấn dù không muốn làm nhưng cũng không tiện từ chối. Nhưng ngoài công việc ra, anh tuyệt đối không có tâm cơ nào khác, Cao Cẩm Tú này tốt nhất đừng bày thêm trò gì nữa.

“Đã xong rồi. Tôi cũng đã nhờ người chuẩn bị phần ăn trưa, lần này anh không thể từ chối tôi được nữa.”

Đáy mắt khẽ gọn, Tề Tuấn vẫn lãnh đạm không thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài: “Được!”

Kiều Tiểu Ân ngồi ăn trưa cùng Thiên Lam liền bị đưa bạn khêu tay gọi: “Cậu nhìn này, giám đốc Tề đang dùng bữa cùng Cao tiểu thư kia.”

Kiều Tiểu Ân hơi bất ngờ, quay sang đã thấy tám hình trong điện thoại của Thiên Lam, họ đúng là đang dùng bữa cùng nhau.

“Là trợ lý của Cao Cẩm Tú đăng lên trong trang web nội bộ công ty, chắc bây giờ mọi người đều đồn ầm lên ghép đôi hai người đó rồi.”-Thiên Lam xột xa nói, dù cảm thấy họ xứng đôi nhưng cô vẫn tiếc làm sao, người đẹp trai tài giỏi như anh chỉ nên ngắm thôi, đừng nên có chủ sớm như vậy.

Kiều Tiểu Ân cười khẩy, chỉ là ăn với nhau một bữa ăn thôi mấy người này cũng làm lớn lên, trước kia cô và anh ăn với nhau biết bao nhiêu bữa sao không thấy ai đăng hình hết. Nói là thế thôi nhưng trong lòng cô vẫn thấy bứt bối sao sao á.

“Thức ăn của em trông ngon thế!”-giọng Hàn Thế Vinh thốt lên, anh đặt khay thức ăn của mình xuống bàn, ngồi đối diện hai cô gái.

Thiên Lam chớp chớp mắt nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt, ý cười hiện rõ trên môi thúc vào hông Kiều Tiểu Ân đang chán nản nuốt thức ăn bên cạnh.

“Bạn trai cậu à, nhìn được đó!”

Kiều Tiểu Ân khó chịu giành lấy miếng thịt đang bị anh gấp đi: “Đẹp cái ý nghĩ điên rồ đó đi, bạn trai của tớ phải ở đẳng cấp cao hơn.”

Hàn Thế Vinh nhướn mày vì câu nói vô tình của Kiều Tiểu Ân, miếng thịt anh lấy bị cô thành công cướp lại chuẩn bị cho lên miệng ăn. Hàn Thế Vinh chống tay chòm người tới trước há miệng ra cắn miếng thịt trên đũa chỉ còn cách môi Kiều Tiểu Ân một đoạn cực kỳ nhỏ, người ngoài nhìn vào còn tưởng anh vừa mới hôn cô.

Thiên Lam che miệng lại cảm thán: “Bravo!”

Kiều Tiểu Ân tức điên người cầm lấy đũa chỉ thẳng vào khuôn mặt đắc ý đang nhai ngon lành miếng thịt trong miệng của anh, nghiêng răng càu: “Anh bị bỏ đói à, có tin tôi đánh anh không?”

Anh thân nhiên đáp: “Mọi người đang nhìn chúng ta kia!”

Kiều Tiểu Ân ăn không vô nữa, cô uống ngụm nước rồi đem khay thức ăn đứng dậy rời khỏi, để lại một người ở đó vẫn ăn rất ngon: “Com hôm nay ngon thật!”

TBC.

Nhớ ủng hộ au nha

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Kiều Tiểu Ân giựt giựt mi mắt nhìn tám hình Hàn Thế Vinh “cướp” miếng thịt của cô, nhưng góc độ này nhìn sao cũng giống như đang hôn. Kẻ nào rảnh

rồi chụp được ngay đúng lúc như vậy, còn để lại dòng bình luận: “Cặp đôi ngọt ngào.”

Cô cắn móng tay của mình hoang mang thầm nghĩ: “Chắc anh ấy không xem tin tức trong web nội bộ công ty đâu.”

Vừa mới nghĩ tới đây sóng lưng Kiều Tiểu Ân đã cảm thấy ớn lạnh, cô lắc mạnh đầu không nghĩ nữa: “Tập trung làm việc thôi.”

Điện thoại của cô chợt đổ chuông, Kiều Tiểu Ân tự nhiên cảm thấy chột dạ khi chủ nhân của cuộc gọi là Tề Tuấn, cũng tại cái tên Hàn Thế Vinh chết bầm, làm cô phải khổ sở như vậy.

“Alo, em nghe đây!”

“Hôm nay em gửi cho anh bảng kế hoạch dự án Z có thể nghỉ được rồi, không phải chờ anh đâu.”- giọng Tề Tuấn điềm đạm lên tiếng làm cho Kiều Tiểu Ân không thể phán đoán được anh đang nghĩ gì, chắc là anh chưa xem qua tầm hình đó đâu. Nhưng vì sao cô phải sợ, có Thiên Lam bên cạnh làm chứng cho mình mà. Phải rồi, sẽ ổn thôi.

“Vâng, anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Tiểu Ân...”- Tề Tuấn gọi tên cô trước khi Kiều Tiểu Ân dập máy.

“Dạ? Còn gì sao anh?”

“Trưa nay vì đối tác mời ăn cơm nên không thể cùng em ăn cơm được.”

Lời giải thích của anh làm cho Kiều Tiểu Ân mở lòng ra, anh làm việc ăn cơm cùng đối tác là việc nên làm, mấy người đó cứ thích thù dệt lung tung thôi: “Em biết rồi, em tin tưởng anh mà.”

“Nhưng trưa nay em ăn cơm cùng với ai mà “thân mật” vậy?”

OÁC OÁC

Kiều Tiểu Ân há hốc mồm, đôi mắt mở to lên ngỡ ngàng, vậy ra anh nhìn thấy rồi sao?

“Anh phải tin em, em cũng không biết anh ta là ai nữa, hai ngày nay cứ bám theo em, lúc đó em có ngồi cạnh Thiên Lam, cậu ấy có thể làm chứng cho em”

Nghe bạn gái nói không kịp nghĩ khiến cho Tề Tuấn có chút buồn cười, anh đều đều đáp: “Anh tin em, nếu cần thiết anh sẽ gọi bảo vệ. Mà em biết tên gã đó không?”

Kiều Tiểu Ân cố nhớ lại tên người ấy, nhưng rất tiếc lại không thể: “Hình như là họ Hàn, em quên mất tên rồi.”

“Được rồi, em về nhà sớm đi, có gì gọi cho anh biết.”

Lang thang tản bộ trên phố, Kiều Tiểu Ân nhìn đồng hồ cảm thấy còn sớm nên chưa muốn về nhà vội, nhưng cũng không có tâm trạng làm gì.

“Giờ mà để tôi gặp lại anh tôi sẽ đánh chết anh.”

“Em đang nói đến tôi sao?”-Hàn Thế Vinh cười chiếc Ducati chạy bên cạnh cô, nhìn về mặt cau có của cô anh lại rất thích.

Kiều Tiểu Ân không thèm nhìn anh: “Tôi chưa thấy ai như anh, mặt mày coi như cũng sáng láng, lại có tiền thì kiếm mấy cô chân dài bóc lừa ấy, đừng phá tôi nữa.”-Nhưng bọn họ không thú vị như em, trước giờ chưa người phụ nữ nào dám đánh tôi, kể cả mẹ của tôi.”

Kiều Tiểu Ân cười khinh: “Anh thích bị ngược cũng có đủ thể loại, thế giới này rộng lớn lắm, bỏ tiền ra kêu người khác đánh mình họ cũng vui vẻ làm cho.”

Hàn Thế Vinh búng tay cái bốc: “Đó, đã bảo em rất thú vị mà.”

Kiều Tiểu Ân không thèm nói nữa, xem Hàn Thế Vinh như người tàn hình bước đi tiếp. Anh cũng không khó chịu với thái độ của cô, chỉ im lặng đi bên cạnh cô gái này, dường như anh bắt đầu bị cô làm cho rung động, không muốn rời cô chút nào.

Đôi mắt Kiều Tiểu Ân chợt sắc lại khi nhìn thấy một bé gái bị đám người bắt lên xe, nhìn sang Hàn Thế Vinh vẫn không biết chuyện gì, cô không kịp suy nghĩ thốt lên: “Mau đưa tôi chiếc xe của anh cho tôi!”

“Sao cơ?”

Kiều Tiểu Ân kéo luôn anh xuống leo lên xe phóng đi, không để cho Hàn Thế Vinh có cơ hội hỏi thêm điều gì.

“Em đúng là rất khác người. Cẩn thận con chiến mã của tôi đấy!”-anh mỉm cười nhìn cô cười chiếc Ducati của mình chạy đi, cô gái này đúng là khác người, cả chạy xe nhìn cũng hấp dẫn nữa.

Tề Tuấn vừa trở về công ty đã nhận được tin nhắn của Kiều Tiểu Ân, cô khiến cho anh thật sự bất an, vì sao lại dám theo đuôi bọn bắt cóc kia chứ?

“Em liều lĩnh quá, Tiểu Ân!”

“OA OA Oa, chú là người xấu, còn nói không làm hại con...”

Tiếng khóc thất thanh của tiểu Lam đã làm kinh động đến Kiều Tiểu Ân đang ngồi “ôm cây đợi thỏ” bên ngoài, cô vừa định chớp mắt một chút khi thấy tình hình có vẻ không sao liền bị giật mình, chồm người nhìn vào lại thấy cảnh đứa trẻ giấy dựa bị người đàn ông bóp miệng ngăn lại, không thể nghĩ nhiều được nữa, Tiểu Ân liều mạng cầm lấy cục đá dưới chân ném mạnh vào đầu Diệp Vũ.

BỐP

Choáng váng sau cú ném trứng đích từ bên ngoài, Diệp Vũ tức giận trừng mắt nhìn về hướng ném, lớn giọng quát: “Ai đó?”

Tiểu Lam bị dọa đến không dám khóc nữa, đôi mắt sợ sệt nhìn dòng máu đỏ tươi tuôn từ thái dương của hắn chảy xuống khuôn mặt, trông càng đáng sợ hơn bao giờ hết.

Kiều Tiểu Ân hít một hơi sâu lấy can đảm mới dám đứng dậy lộ diện, theo như quan sát của cô này giờ có đến chín tên, cộng thêm tên cầm đầu vừa chặn chực, mong rằng bọn này không có súng.

“Là tôi đây!”

Tiểu Lam tròn mắt nhìn “vị anh hùng” vừa ra tay nghĩa hiệp, nhưng đến khi trông thấy một cô gái mảnh mai yếu ớt, sự cảm kích đã vơi đi rất nhiều.

“Cô là ai?”

Tiểu Ân cười trừ đưa hai tay lên cao ý đầu hàng, chậm chậm bước tới chỗ họ, nhìn những tên tay sai tụ họp bên cạnh ông chủ, xem ra tình hình không ổn lắm.”Tôi chỉ là người đi đường vô tình nhìn thấy cảnh này thôi, anh xem tôi chỉ có một mình...”

Diệp Vũ đá mắt tối sầm, hắn tạm thời bỏ tiểu Lam sang một bên không chế Tiểu Ân: “Mày báo cho cảnh sát rồi phải không?”

“Tôi...”

Diệp Vũ nhìn về mặt lúng túng của Tiểu Ân cũng đoán được, nơi này không tiện ở lâu, hắn phải mau rời khỏi: “Thu dọn đi, bị phát hiện rồi.”

Tiểu Ân thoáng nhìn thấy bé con nép vào một góc an toàn, có vẻ vì còn nhỏ nên bọn người này cũng ít đề phòng đến, thời cơ đã đến.

“Bé con, lùi lại!”

Tiểu Lam không hiểu gì nhưng theo phản xạ vẫn làm theo lời cô gái, vừa mới lùi sát chân tường, một lồng sắt to vắt trên trần nhà liền rơi xuống che bé con lại, Kiều Tiểu Ân hài lòng rời tay khỏi thanh gỗ đòn bẩy làm rơi cái lồng gỗ, nhân lúc bọn họ không phòng bị liền ra tay tấn công.

BỐP

Diệp Vũ bất ngờ bị đâm một cái vào mặt té ngã, những tên tay sai nhanh chóng vây đến đánh trả Tiểu Ân, trên tay không nhân nhượng cảm cả gậy to làm vũ khí.

Một cô gái nhỏ nhún lại rất nhanh nện tránh đòn, nói gì chứ hồi đi học cũng được mọi người ban cho danh hiệu đại tỷ học đường, ít nhiều cũng có chút tiếng tăm, nhưng bọn người này quá đông đi, cô lại lâu ngày không vận động, cũng có chút không kham nổi.

Thừa lúc Kiều Tiểu Ân bắt đầu thấm mệt, một tên rút trong người ra con dao nhỏ phục kích từ phía sau, rất may cô đã tránh kịp nhưng vẫn bị lưỡi dao xẹt ngang bắp tay chảy máu.

“A...”

Hắn nhép môi thích thú, ra lệnh cho bọn chúng tấn công quyết liệt hơn, Kiều Tiểu Ân căn bản đã dần đuối sức, cô sắp không thể trụ được rồi.

GRÙM

KÉTTTTT

Chiếc ô tô đâm thẳng vào đám người áo đen làm chúng tán ra, Kiều Tiểu Ân cũng nhanh chóng tránh kịp, cô thờ dốc ngẩng đầu nhìn người bước xuống xe, trong lòng chợt an tâm rất nhiều: “Anh đến rồi!”

Tề Tuấn neho mắt nhìn cánh tay chảy máu của Kiều Tiểu Ân, không nói lời nào lao tới đâm mạnh lên tên đang cầm con dao sắc nhọn, như một con mãnh thú vô lý con mồi tấn công dồn dập, những tên khác sấn tới liền bị anh tàn bạo ra tay đánh trả, căn bản không thể ngăn được con thịnh nộ của một mãnh thú.

Diệp Vũ không quan tâm đến tình hình, hắn đi đến tìm cách dựng lồng gổ ra quyết bắt tiểu Lam theo mình rồi đi. Kiều Tiểu Ân nhìn thấy vội vã chạy tới, nhưng đã bị khựng lại khi họng súng đang chia thẳng vào đầu mình.

“Dừng lại hết cho tao, không thì tao sẽ bắn đứm này!”-Diệp Vũ quát to lên, lập tức thu hút sự chú ý của những người đánh nhau ngoài kia.

Kiều Tiểu Ân cười khỏ một lần nữa đưa hai tay lên hàng: “Có súng thật sao?”

Tề Tuấn buộc phải dừng tay lại, anh vẫn là lo cho an toàn của Kiều Tiểu Ân, nhưng tên thuộc hạ của Diệp Vũ ảm ức lại không nghe lời dùng gậy đập mạnh vào chân khiến Tề Tuấn ngã khụy xuống sàn.

ĐOÀNG

“Chết tiệt, tao bảo dừng lại, mau lòi con bé này ra!”-Diệp Vũ tức giận bắn chỉ thiên, to tiếng ra lệnh.

Đám thuộc hạ xám mặt chạy tới đẩy lồng ra, mấy chốc Tiểu Lam đã bị Diệp Vũ bế lên, bé con sợ hãi nhìn tay hắn vẫn đang cầm súng chia vào đầu “ân nhân” cứu mình, ra sức vùng vẫy: “Mau thả con ra!”

“Yên nào, không thì ta sẽ bắn thật đấy!”

“Mày mà động đến một sợi tóc của con gái tao, tao nhất định cho mày chết không toàn thây.”-Giọng Hoàng Phong âm lãnh đầy uy nghiêm khiến người khác không khỏi khiếp sợ, bên cạnh anh là Đông Nghi cũng bước theo vào cũng một top vệ sĩ, tình hình cũng đoán được lợi thế đang nghiêng về phía của ai.

Tiểu Lam nhìn thấy ba mẹ liền hớn hờ ra mặt, bé con nhớ lại lời dặn của dì Vy Vy, nhanh trí cắn vào cổ tay cầm súng của Diệp Vũ khiến hắn đau đớn buông ra, Tiểu Lam theo đó rơi xuống đất, rất may được Kiều Tiểu Ân nhanh nhẹn chụp được.

Hoàng Phong chớp thời cơ lấy khẩu súng trong người bắn vào bàn tay Diệp Vũ làm cho khẩu súng trên tay hắn rớt đi, sau đó hô to, tay sẵn sàng bóp cò vào đầu hắn bất cứ lúc nào: “Cục diện thay đổi rồi, các người khôn mau đầu hàng đi!”

Tề Tuấn bước tới gần Kiều Tiểu Ân chần cho cô, ánh mắt nhìn về phía những tên côn đồ đã bỏ vũ khí xuống đầu hàng, không vui nhìn lại bạn gái của mình: “Thật là!”

Kiều Tiểu Ân le lưỡi khê rụt cổ lại, bấy giờ mới phát hiện ra Tiểu Lam đang nhìn mình chăm chăm, tưởng rằng bé con còn sợ liền lên tiếng trấn an: “Xong rồi, con đã an toàn rồi, cô không phải người xấu đâu.”

“Cô ơi, con thần tượng cô rồi, cô làm sư phụ của con đi!”

“Hả?”

Lời nói ngây ngô của đứm trẻ thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Hoàng Phong và Đông Nghi, cả hai nhanh chóng nhìn về phía cô gái trẻ vẫn còn đang sốc với lời đề nghị của Tiểu Lam

TBC.

p/s: Hoàng Phong và Đông Nghi là nam chính nữ chính trong bộ truyện trước của au, chú thích để những ai chưa đọc “Trò chơi tình ái và quyền lực” biết nha.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Trên suốt đoạn đường đưa Kiều Tiểu Ân về nhà cô ấy, Tề Tuấn và cô không nói với nhau một lời nào. Cô biết anh giận mình, nhưng mà hết cách rồi, cô không thể thấy chết không cứu được.

Chiếc xe chậm chạp lăn những vòng quay trước cổng khu nhà ở của Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn trầm giọng thốt: “Em tắm rửa nghỉ ngơi sớm đi!”-ánh mắt âm lãnh lướt nhìn đồng hồ để trên hộp xe, Tề Tuấn thăm thò dài, đã hơn 10h đêm rồi.

“Chờ đã!”

Kiều Tiểu Ân mở chốt dây an toàn định bước xuống xe bị lời nói của Tề Tuấn làm khựng lại.

“Đi ăn chút gì đi!”

“Không cần đâu, anh cứ về nghỉ ngơi đi, em tự lo được.”-Kiều Tiểu Ân vừa mới từ chối, đôi mắt sợ sệt chạm vào ánh mắt sắc lạnh của anh liền sụp xuống, cô ngoan ngoãn ngồi trở lại xe cài dây an toàn vào, mím chặt môi im lặng.

Tề Tuấn nhìn một Kiều Tiểu Ân vâng lời như vậy dù con giận vẫn còn nhưng anh cũng đã cởi mở hơn đôi chút, bàn tay với vết trầy xước rướm máu đưa lên xoa nhẹ đỉnh đầu cô, anh khẽ khàng thốt: “Rất may vì em không sao, làm anh lo quá!”

Kiều Tiểu Ân hơi rụt đầu, đột ngột được anh dịu dàng như thế trong tình huống căng thẳng, Kiều Tiểu Ân cũng không biết phản ứng như thế nào, chỉ gượng nở nụ cười sượng sùng.

“A, tay của anh bị thương rồi!”

Tề Tuấn thu tay về khởi động xe chạy đi: “Không sao cả. Mau ăn nhanh rồi về nghỉ ngơi!”

“Dạ, em biết rồi. Gần đây có một chỗ vừa ngon vừa rẻ, để em chỉ cho.”-biết được anh đã mềm lòng tha thứ, Kiều Tiểu Ân bắt đầu hoạt náo trở lại, cô vui vẻ chỉ đường cho anh.

Nằm trên giường suy nghĩ về những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Kiều Tiểu Ân mệt mỏi khép mi mắt lại, hôm nay là một ngày quá dài với quá nhiều chuyện xảy ra với cô, thành công lớn nhất chính là cứu được bé gái ấy.

Mi mắt chợt mở lên khi cô nhớ ra điều gì nhưng lại chậm chạp khép lại lần nữa: “Đường như mình quên cái gì rồi... thôi kệ đi... buồn ngủ quá...”

Kiều Tiểu Ân vừa bước khỏi hành lang khu nhà đã nhìn thấy Hàn Thế Vinh chờ sẵn ở đó, anh nhìn thấy cô liền hớn hờ chạy tới: “Chào em!”

“Sao đi đâu cũng gặp anh hết vậy?”

“Đúng đó, trùng hợp ghê!”-Hàn Thế Vinh tỉnh bơ đáp, anh bước đi bên cạnh Kiều Tiểu Ân khi cô ấy lại chọn cách lơ mình đi.

“Nhưng tôi hỏi này, hôm qua có chuyện gì mà em lấy xe của tôi đi vội thế?”

Câu hỏi của Hàn Thế Vinh làm Kiều Tiểu Ân chết sững, cô biết mình đã quên mất thứ gì rồi: “Xe của anh... tôi bỏ quên rồi.”

Hàn Thế Vinh dí sát mặt lại gần khuôn mặt cô, cố gắng làm cho vấn đề nghiêm trọng hơn: “Trời! Em có biết chiếc xe đó là phiên bản giới hạn hay không? Tôi sợ nói giả ra em sẽ ngắt xiut đấy.”

Kiều Tiểu Ân mi mắt giật nhẹ, hai tay nắm chặt túi xách run lên, dù dặn lòng cố tỏ ra không sao nhưng vẫn không cách nào làm được: “Tôi xin lỗi... tôi sẽ tìm lại nó cho anh, tôi hứa đấy!”

Hàn thế Vinh nhướn mày nén cười, được nước lấn tới: “Giờ tôi không có xe, không thể đi đâu được, thời gian này em phải lo tiền xe cho tôi.”

Tuy không cam nhưng anh ấy nói cũng đúng, Kiều Tiểu Ân bầm bụng đồng ý: “Được, nhưng tôi không có nhiều tiền đâu, chúng ta chỉ có thể đi xe buýt thôi.”

“Ok, dù sao tôi cũng rảnh mà. Chúng ta đi thôi!”-Hàn thế Vinh đẩy vai cô kéo đi, nhưng chỉ vừa được vài bước người phía trước đã khựng lại, đôi mắt khỏi sắc chợt sắc lại nhìn người đàn ông đứng trước mặt họ.

Tề Tuấn khuôn mặt không vui bước tới nắm lấy cánh tay Kiều Tiểu Ân kéo cô ra sau lưng mình, ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn lên Hàn Thế Vinh: “Cô ấy là bạn gái của tôi, nếu có vấn đề gì hãy nói trực tiếp với tôi.”

Đôi mắt khẽ nheo lại nhìn người tự xưng là người yêu cô, Hàn Thế Vinh rất nhanh đã thu hồi sự khó chịu nở nụ cười thân thiện: “Vậy ra anh đến đón bạn gái đi làm sao? Thế thì tốt quá, tôi cũng muốn đi nhờ, cô ấy lấy xe của tôi rồi.”

Tề Tuấn hướng mắt nhìn sang Kiều Tiểu Ân đang lo lắng phía sau lưng mình, trầm giọng trấn an: “Không sao đâu, chiếc mô tô đó đang ở sở cảnh sát, lát nữa anh sẽ đưa anh ta đi lấy xe.”

Quay sang Hàn Thế Vinh, Tề Tuấn nói tiếp: “Được thôi, anh lên xe đi!”

Khi chiếc xe của Tề Tuấn đã rời khỏi, ở một góc xa, một chiếc ô tô khác cũng bắt đầu lăn bánh chạy đi. Ngồi trong xe, Tiểu Lam thích thú áp hẳn mặt tựa lên ô cửa xe nói với mẹ mình: “Mẹ ơi, sự phụ của con được nhiều người thích ghê, anh nào cũng đẹp trai hết.”

Đồng Nghi nheo mắt nhìn con gái, nửa đùa nửa thật thốt lên: “Con đó, mở miệng ra lúc nào cũng nhắc tới trai đẹp, coi chừng mẹ cấm không cho con xem phim nữa đấy.”

Tiểu Lam chun môi không phục: “Mẹ đừng nói với con mẹ thương ba Phong không phải vì ba đẹp trai nha?”

Khóe môi mông kéo cong lên nụ cười lan tràn trên khuôn mặt góc cạnh nhưng đôi mắt sắc lạnh không hề mang theo chút ý cười nào, Đồng Nghi kéo con gái ngồi ngay ngắn lại ghế, chột hạ một câu xúc tích: “Ba con không tính, giờ đến trường thôi Tiểu Lam!”

Tiểu Lam cười trừ lấy kẹo trong cặp ra định ăn liền bị mẹ nhắc nhở.

“Con luôn nói muốn xinh đẹp giống mẹ mà cứ ăn toàn đồ ngọt, không sợ tăng cân cũng sợ bị sủng răng.”

Tiểu Lam mím môi nuôi tiếc nhìn món ăn yêu thích trên tay mình với đôi mắt long lanh, bé con chuyển lên đưa cho A Cầu: “Con cho chú nè!”

A Cầu bật cười đưa tay nhận lấy, trêu đùa lại Tiểu Lam: “Chú và cái cậu Hàn Quốc kia cũng gần bằng tuổi nhau, sao con gọi chú mà gọi cậu ta là oppa?”

Đồng Nghi khoanh hai tay trước ngực trả lời thay con gái: “Vi cậu không đẹp trai bằng người ta.”

Tiểu Lam giờ ngón cái lên đồng tình với mẹ, tuy Đồng Nghi luôn tỏ ra nghiêm khắc với con gái hơn Hoàng Phong nhưng bé con cũng rất thân thiết với mẹ mình, ai bảo mẹ Tiểu Lam xinh như thế chứ.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ngồi trên xe bạn trai đưa đi làm nhưng bầu không khí còn căng thẳng hơn cả ngồi trong phòng kỳ thi tốt nghiệp, Kiều Tiểu Ân định mở lời bắt chuyện nhưng tốt nhất là nên im lặng, biết đâu người ngồi phía sau phá đám chột vô câu nào cô lại phải cứng họng.

Tề Tuấn lướt nhìn kính xe người ngồi ở hàng ghế phụ phía sau, trầm giọng hỏi: “Anh là ai vậy?”

Hàn Thế Vinh mỉm cười nhìn lên Kiều Tiểu Ân đang ngồi cứng đờ như pho tượng: “Tiểu Ân không có nói tên tôi cho anh biết sao?”

Hàng chân mày rậm khẽ nhúc nhích, anh ta dám gọi tên bạn gái anh thân thiết như thế, nghe rất phản cảm.

“Tiểu Ân nói không nhớ tên anh, chỉ nhớ được anh họ Hàn thôi.”

Hàn Thế Vinh tỏ ra vô cùng thất vọng thờ dãi nhìn cô trách móc: “Em đó, ngày nào tôi cũng gặp em mà tên của tôi em cũng quên được.”

Kiều Tiểu Ân vốn không định nói nhưng vẫn phải buộc miệng đáp trả: “Là anh bám theo tôi suốt ngày.”

KẾT TTTTTTT

Chiếc xe thắng gấp làm cho Hàn Thế Vinh và Kiều Tiểu Ân không kịp trở tay ngã người về trước theo quán tính, Tề Tuấn nhanh tay đỡ lấy trán cô giữ không cho cô bị ngã, còn người phía sau mặc kệ đi.

Hàn Thế Vinh xoa xoa cái trán đỏ ửng của mình bị đập lên ghế xe, oán hận nhìn Tề Tuấn: “Anh làm gì thắng gấp vậy?”

“Là chiếc xe phía trước thắng đột ngột.”-Tề Tuấn quay sang Kiều Tiểu Ân, vuốt nhẹ tóc cô hỏi: “Em không sao chứ?”

“Em không sao.”

“Tôi có sao này.”-Hàn Thế Vinh kêu to lên.

Tề Tuấn lạnh nhạt nói, anh khởi động xe chạy tiếp: “Nếu không hài lòng anh có thể xuống xe.”

Hàn Thế Vinh nén nổi ảm ức vào trong nộ nộ cười xòa, tên Tề Tuấn này anh đã nhớ mặt rồi, sau này có dịp nhất định phải rửa hận: “Cũng sắp tới nơi, anh chạy xe cẩn thận chút.”

Kiều Tiểu Ân mấp máy môi chum chim cười, trái tim lặn tẩn cảm giác vui thích, anh rõ ràng là đang giận nhưng vẫn rất quan tâm đến cô, là người cô hoàn toàn an tâm để bên cạnh.

Mọi biểu cảm của Kiều Tiểu Ân đều thu hết vào đôi mắt đen đặc sâu cuốn hút của Tề Tuấn, cô gái này bớt đáng yêu đi, bao nhiêu suy nghĩ đều thể hiện ra ngoài mặt cả rồi.

Chiếc xe dừng lại trước công ty vài chục mét, Tề Tuấn đưa cho cô một bình nước, lên tiếng với người vẫn đang ngồi phía sau: “Tới nơi rồi, anh còn định ngồi tới bao giờ?”

Hàn Thế Vinh mặt dày thốt: “Không phải anh nói sẽ đưa tôi đến sở cảnh sát lấy xe sao? Không lấy được xe tôi sẽ bám theo anh suốt.”

Tề Tuấn khẽ híp mắt lại, sẵn đây anh cũng muốn nói chuyện cùng anh ta: “Được, Tiểu Ân, em vào công ty trước đi, đây là canh gà anh mua cho em.”

Kiều Tiểu Ân khó xử nhìn hai người đàn ông ở cùng một chỗ với nhau, dự cảm không lành chút nào, cô miễn cưỡng chào anh: “Dạ, anh đi cẩn thận.”

Quay sang Hàn Thế Vinh, Kiều Tiểu Ân trao cho anh ánh nhìn sắc như dao, mỗi lần gặp anh ta chẳng có chuyện gì tốt hết. Bất gặp ánh mắt “trều mền” của cô nhìn mình, Hàn Thế Vinh vẫy tay chào cô, đối với anh, thái độ cô như thế này rất có sức hấp dẫn.

Đợi cho cô rời khỏi, Tề Tuấn quay đầu xe chạy đi tiếp, không cho Hàn Thế Vinh có cơ hội nhìn bạn gái mình lâu hơn, giọng nói trầm thấp lên tiếng: “Hàn Tông, anh mấy ngày nay chơi đủ rồi, cũng nên tập trung vào công việc của mình, đừng đi theo làm phiền bạn gái của người khác nữa.”

Hàn Thế Vinh chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn, bàn tay vuốt mái tóc trước trán, nét mặt nhanh chóng nghiêm nghị toát ra khí chất bức người: “Nhanh như vậy đã biết được thân phận của tôi, giám đốc Tề cũng rất giỏi.”

Không phải tự nhiên Hàn Thế Vinh khen Tề Tuấn, tập đoàn WFT nổi tiếng xưa nay với những trò chơi game được nhiều người ưa chuộng, điểm nổi bật và gây tính tò mò lớn nhất chính là ông chủ của tập đoàn chưa bao giờ lộ diện trước mọi người, không biết người đó là nam hay nữ, già hay trẻ, cho nên Tề Tuấn biết được thân phận của anh coi như mối quan hệ cũng rất rộng.

“Anh quá khen rồi, lần này hai bên tập đoàn cùng nhau hợp tác nâng cao tầm ảnh hưởng của trò chơi lên bước tiến mới, tôi nghĩ anh đến lúc phải lộ diện. Sự tò mò của mọi người về người đứng đầu tập đoàn đã lên đỉnh điểm chính là đòn bẩy....”

“Không thích!”-Hàn Thế Vinh cắt ngang lời nói của Tề Tuấn, anh nửa đùa nửa thật đáp: “Khuôn mặt điển trai, tuấn tú của tôi bị lộ diện ra bên ngoài thì cuộc sống tự do tự tại sau này của tôi còn đâu nữa? Anh cũng đẹp trai anh biết mà.”

Tề Tuấn nhếch môi, con người này vì tài giỏi nên cũng rất ngạo mạn, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhưng có một chuyện anh ta tuyệt đối không được làm.

“Còn nữa, theo tôi biết thì trước giờ giám đốc Tề chưa hề công bố Tiểu Ân là bạn gái của mình, hai người cũng đang trong giai đoạn tìm hiểu thôi, cho nên tôi vẫn còn cơ hội.”

KÉTTTTTTT

Chiếc xe một lần nữa thắng gấp, nhưng lần này Hàn Thế Vinh đã chuẩn bị trước nên anh không hề hấn gì, anh khó chịu nói: “Anh quá đáng rồi đó!”

Tề Tuấn giọng lạnh lùng đáp: “Tôi sẽ không cho anh có cơ hội đó đâu. Lợi thế vẫn đang nghiêng về phía tôi.”-Tề Tuấn nói thêm một câu cuối: “Hon nữa tôi đẹp trai hơn anh, ít nhất là trong mắt của Tiểu Ân.”

Hàn Thế Vinh đẩy mắt sắc lạnh, anh tức giận không phải vì mình thua kém Tề Tuấn mà vì lời anh ta nói đều đúng, trong mắt Kiều Tiểu Ân, cô gái này chỉ xem Tề Tuấn là nhất thời.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Kiều Tiểu Ân vừa bước vào công ty đã chạm mặt Cao Cẩm Tú, cô lịch sự chào cô ta khi Cẩm Tú bước về phía mình.

“Chào Thư ký Kiều, cô có thấy Tề Tuấn đâu không? Tôi tìm anh ấy nãy giờ không được.”

“Cao Tiểu thư có việc gì gấp không? Khi nào anh ấy về tôi sẽ nhắn lại, hiện tại giám đốc Tề có việc không có trong công ty.”

Cao Cẩm Tú khẽ nheo mắt nhìn Kiều Tiểu Ân đánh giá, cô gái này so với cô quá đồi tầm thường, chỉ là có chút nhan sắc thôi, loại phụ nữ này không đáng để cđem ra so sánh cùng cô, chỉ tiếc là khoảng thời gian gần đây cô ấy có quá nhiều cơ hội bên cạnh anh, nên cô đã bị thiệt thòi vài phần.

“Cũng không có gì, tôi chỉ muốn mượn thư ký Kiều một chút thôi, cô có thể đi cùng tôi được chứ?”

Kiều Tiểu Ân bối rối, cô ấy muốn cô đi cùng làm gì? Chưa kể cô còn nhiều việc cần phải làm.

Cao Cẩm Tú nở nụ cười ôn hòa, từ tốn nói: “Tôi sẽ xin ba tôi, Tề Tuấn nhất định sẽ không la cô đâu, hơn nữa thư ký Kiều giúp tôi làm việc xem như

cũng là cô giúp Tề Tuấn làm việc.”

Kiều Tiểu Ân suy nghĩ một hồi cũng nhận lời, dù sao cũng là làm việc thôi, cô ta có thể làm gì được mình, cẩn thận một chút là được.

Kiều Tiểu Ân khó khăn cảm những sấp vải cao quá đầu của mình, ngày hôm nay cô đã chạy quanh các sạp vải chỉ để kiếm những thứ vải mẫu này về cho Cao Cẩm Tú, cô có phải là sai vật của cô ta đâu?

“Biết thế đã không mang giày cao gót, đau quá...”-Kiều Tiểu Ân lẩm bẩm, nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng lại, cô cố gắng chạy vội tới, không ngờ bị vấp chân ngã xuống đất làm cho những sấp vải cũng bị rơi theo. Kiều Tiểu Ân đau đớn ôm cổ chân bị đau của mình, nó đã phồng lên.

Điện thoại của Tiểu Ân reo lên, cô thờ dãi nhìn dãy số Cao Cẩm Tú hiện trong máy, gương cười bắt máy: “Cô chờ một chút, tôi sẽ mang nó lên ngay.”

“Thật ngại quá, bây giờ tôi không cần chúng nữa rồi, tôi cảm thấy nó không phù hợp với ý tưởng thiết kế lần này. Làm phiền thư ký Kiều trả lại mẫu giúp tôi!”-giọng Cao Cẩm Tú nhàn nhạt thốt làm cho Kiều Tiểu Ân cực kỳ khó chịu, nhưng biết sao được, cô ta có quyền như vậy cô chỉ là người làm công ăn lương thôi.

“Vâng, tôi biết rồi!”

Tựa lưng lên tường dãy hành lang ngồi nghỉ một chút, Kiều Tiểu Ân cời luôn giày cao gót đi chân trần, cô không chắc bây giờ mình có thể đi được không nữa.

Lấy điện thoại gọi cho Thiên Lam, Kiều Tiểu Ân một mồm lên tiếng: “Cậu đang làm gì đó? Qua giúp tớ một chút đi!”

Thiên Lam đang bán lạn với mớ sổ sách cuối tháng, cô không có tâm trí cũng như thời gian chạy đi đâu được, cô khó xử nói: “Tớ đang rất bận, cậu... khoan đã...”

Đôi mắt sáng bừng lên khi nhìn thấy một người, Thiên lam mỉm cười trả lời: “Cậu đang ở đâu vậy?”

Hàn Thế Vinh hay tin Kiều Tiểu Ân xảy ra chuyện vội chạy ngay tới, đôi mắt sắc lạnh nhìn dòng tên nhà thiết kế Cao Cẩm Tú trên bảng hiệu, nghe Thiên Lam kể lại thì cô gái này là người đã bắt Kiều Tiểu Ân chạy vật cả ngày hôm nay, tên Tề Tuấn kia ở đâu lại để bạn gái chịu khổ như vậy?

Vừa bước tới hành lang, hình ảnh cô gái trẻ đang ngồi ủ rũ chờ người khiến cho trái tim anh khẽ nhói lên, cô gái này không phải mạnh mẽ lắm sao? Cũng có lúc nhìn yếu ớt như vậy.

“Ha, trùng hợp ghê, lại gặp em rồi.”-Hàn Thế Vinh mỉm cười ngồi khụy xuống trước mặt Kiều Tiểu Ân, nhận ra sự ngạc nhiên trên khuôn mặt xinh đẹp, anh nhìn xuống cổ chân sưng đỏ của cô, nụ cười trên môi tắt lịm: “Sao lại thành ra thế này?”

“Anh làm sao biết tôi đang ở đây?...Là Thiên Lam...”

Kiều Tiểu Ân còn đang suy nghĩ vì sao anh lại xuất hiện ở đây, cơ thể chợt bị nhấc bổng lên làm cô sững sờ la to: “Anh làm gì vậy?”

“Đưa em đến bệnh viện, im lặng đi!”

“Nhưng còn mấy sấp vải...”

“Nó không mất được đâu.”-anh hơi bức vì cô cứ lo lắng những chuyện không đâu, đối với anh cô mới là vấn đề quan trọng nhất.

Kiều Tiểu Ân nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hàn Thế Vinh mím môi im bất không nói thêm nữa lời, người bị đau là cô, anh ta có cần làm quá lên như vậy không?

“Kiều Tiểu Ân nhìn cái chân quần bột của mình thờ dãi, chỉ bị ngã có chút mà thành ra thế này gần cốt hư hại hết rồi.

“Em ăn cái này đi!”-Hàn Thế Vinh đưa cây kẹo mút cho cô, nhìn thấy đôi mắt bất ngờ của cô, anh nói thêm: “Mỗi lần bị đau tôi thường ăn kẹo, cái này có hiệu quả lắm.”

Dù cảm thấy không hợp lý lắm nhưng bây giờ bụng cô đang đói meo, Kiều Tiểu Ân cầm lấy bốc vò ra cho vào miệng ngậm: “Cảm ơn!”

“Tôi đưa em đi ăn, giờ này cũng trễ rồi.”-anh đã chuẩn bị sẵn xe lăn, nhìn cô khó khăn trèo từ giường xuống xe ngồi, anh bế luôn cô ngồi gọn xuống xe lăn.

“Sau này anh đừng tự ý hành động nữa.”-cô bối rối nói, nhưng Kiều Tiểu Ân có cảm giác anh không xem trọng lời nói của mình, bằng chứng là vừa bắt được Taxi, Hàn Thế Vinh lại bế cô ngồi lên xe rồi leo lên ngồi cạnh cô.

Chạm phải ánh mắt phóng băng của cô, anh cười xòa chuyển chủ đề: “Nếu quên thì em nhớ lại nhé, tên của tôi là Thế Vinh, sau này không được quên nữa.”

Kiều Tiểu Ân lắc đầu ngả người vào nệm ghế không thém nói nữa, mỗi lần gặp anh ta cô phải thật bình tĩnh để không phải phí lời thừa thãi.

“Mà anh ta có thật là bạn trai em không vậy? Bạn gái bị thương như vậy cũng không hay biết.”-Hàn Thế Vinh trách móc.

Kiều Tiểu Ân đã định không nói nhưng đụng đến bạn trai của cô, không thể nhịn được: “Tôi không muốn anh ấy lo lắng.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô chăm chú một lúc thật lâu, đôi mắt chứa đựng sự yêu thương làm người “được ngắm” không được tự nhiên.

“Anh làm gì vậy?”

“Tôi cảm thấy rất may mắn vì mình đến kịp lúc em gặp khó khăn.”

“...”

Nhìn vẻ bối rối xen lẫn khó xử của cô, anh khẽ cười tiếp tục: “Không cần biết ơn tôi đâu, nhưng em cũng đừng vì chuyện này mà mà khó xử, chuyện này tôi tự nguyện làm thôi.”

“Được.”-Kiều Tiểu Ân quay mặt đi không nhìn Hàn Thế Vinh nữa, cô giả vờ như chưa nghe chưa thấy gì, tự dưng anh lại nói mấy lời kỳ lạ như vậy, có ý gì đây?

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hàn Thế Vinh cẩn thận nhìn Kiều Tiểu Ân ăn một cách ngon lành, cô ấy ăn khỏe thật, sao đáng lại gầy mãi không mập xịu nào?

Đôi mắt nai to tròn nhìn sang cái đùi gà trong phần ăn của anh, Hàn Thế Vinh biết cô muốn gì đưa sang cho cô: “Em lấy đi!”

“Cảm ơn anh!”-cô mừng rỡ nhận lấy tiếp tục ăn.

“Chật, trước mặt anh ta em có ăn giống như trước mặt tôi không?”

Tiểu Ân vô tư nói: “Đương nhiên là không rồi, nhưng trước sự hấp dẫn của thức ăn tôi không cưỡng lại được, một lúc sau cũng bộc lộ bản chất thật thôi.”

Hàn thế Vinh thích thú ngắm nhìn Kiều Tiểu Ân ngồi ăn, cô gái này rất dễ thỏa mãn, ban nãy còn mệt mỏi buồn bã mà giờ được ăn ngon lại tràn đầy sức sống.

Kiều Tiểu Ân lấy tay che mắt Hàn Thế Vinh lại: “Anh đừng nhìn tôi nữa, làm tôi ăn mất ngon.”

“Em ăn hết cả phần của tôi, tôi nhìn em chút không được sao?”-Anh gạt tay cô xuống tiếp tục nhìn, Kiều Tiểu Ân không hơi sức đâu quán nữa, cô tranh thủ ăn nốt cái đùi gà cho xong còn về nhà, như thế là cách nhanh nhất.

“Đừng vội, nếu em còn muốn ăn nữa tôi có thể gọi thêm phần đem về.”-Hàn Thế Vinh đưa ly nước cho cô uống.

“Anh cũng không phải người xấu, hôm nay cảm ơn anh đã giúp tôi!”-Kiều Tiểu Ân ngẫm lại những việc Hàn Thế Vinh đã làm cho cô, hôm nay anh ấy đã giúp cô rất nhiều, nếu không có anh bên cạnh chắc cô sẽ tui thân lắm.

Hàn Thế Vinh từ bất ngờ chuyển sang thú vị, anh trêu chọc đáp: “Em nói như vậy làm tôi nghe không quen, muốn cảm ơn thì lấy thân đền đáp đi!”

Kiều Tiểu Ân lườm lại, cô mới nói tiếng người có xịu mà anh ta đã hồng hách rồi, con người này không thể khen được mà.

“Chân tôi bị thương nhưng tay vẫn có thể đánh người được, anh có muốn thử không?”

Hàn Thế Vinh bật cười: “Không cần, tôi thử hai lần rồi.”

Chỗ hai người ngồi ăn cách nhà ở của Kiều Tiểu Ân không xa, sau khi ăn xong, Hàn Thế Vinh đẩy xe lăn đưa cô lên phòng, lâu lâu cả hai lại nói mớ vài câu làm bầu không khí bớt tẻ nhạt hơn, nhưng lọt vào mắt của Tề Tuấn đang đợi trước cửa phòng Kiều Tiểu Ân lại hoàn toàn không hợp nhãn chút nào.

Kiều Tiểu Ân sững người chợt tắt đi nụ cười khi nhìn thấy anh, khuôn mặt âm lãnh đến rợn người đang hướng mắt nhìn Hàn Thế Vinh, cô e ngại lên tiếng: “Anh đợi em này giờ sao?”

Tề Tuấn chớp nhẹ mắt, anh nhìn xuống bàn chân bó bột của cô, hàng chân mày càng nhíu chặt hơn, việc cô xảy ra chuyện anh cực kỳ không vui, nhưng người bên cạnh cô lúc đó không phải là anh, nghĩ đến thôi lòng Tề Tuấn càng bội phần khó chịu.

Hàn Thế Vinh đẩy xe lăn đứng trước cửa nhà Tiểu Ân, anh mỉm cười nhìn lên Tề Tuấn: “Tôi đã đưa em ấy đến bệnh viện và ăn tối rồi, anh không cần lo lắng.”

Đôi mắt sắc lạnh xuyên thẳng vào đôi mắt khiêu khích đối diện, bầu không khí nhanh chóng tràn ngập sự căng thẳng khiến cho Kiều Tiểu Ân ngồi bên dưới cũng không dám thở mạnh. Có phải vận đào hoa của cô đang tới không? Nhưng sự may mắn không nên có quá nhiều, nó sẽ trở thành tai họa mất.” Sư phụ, đệ tử tới rồi!”-giọng Tiểu Lam vang lên thu hút sự chú ý của mọi người, cô thờ phào một cái nhìn bé con lon ton chạy tới, xuất hiện đúng lúc lắm.

Tề Tuấn thở hắt ra xoay gót chân nhìn sang người đàn ông cùng bé con bước tới, bàn tay nhanh chóng gạt tay Hàn Thế Vinh đang cầm tay vịn xe lăn ra thay thế bằng tay của mình.

“Chủ tịch Hoàng cũng đến đây sao?”

Người đàn ông trong bộ vest xanh lam sang trọng bước tới đứng sau lưng con gái chính là chủ tịch của tập đoàn KT nổi tiếng, Hoàng Phong. Anh đưa tay ra chủ động bắt tay Tề Tuấn, ánh mắt sắc bén hướng sang Hàn Thế Vinh, không khó để nhận ra thân phận thật sự của người này nhưng anh cũng hiểu chuyện không tiện vạch trần, chỉ khẽ gật đầu chào.

“Kiều tiểu thư không gặp có một ngày sao lại thành ra thế này rồi?”

Kiều Tiểu Ân xấu hổ cười trừ, cô lên tiếng đáp: “Mọi người vào nhà trước đã, nơi này chật hẹp đứng đây nói chuyện không tiện.”

Tiểu Lam hào hứng đi tới cạnh Kiều Tiểu Ân, bây giờ có dịp nhìn kỹ, sư phụ bé con có vài điểm nhìn rất giống di Vy Vy của bé. (Cái này ai Sone và theo dõi hai truyện sẽ hiểu ha ^.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Căn nhà nhỏ hiện tại chỉ còn mỗi Tề Tuấn và Kiều Tiểu Ân, anh bước vào nhà cô bao nhiêu lần là bấy nhiêu lần đều mang theo một cảm xúc khác nhau. Lần đầu tiên đưa cô về nhà trong tình trạng say rượu, lần đến nhà được ăn bữa cơm do bạn gái nấu, một lần nấu mì cho cô ăn, nhưng lần này tâm trạng của Tề Tuấn cực kỳ không vui, còn có chút tức giận.

“Em không sao chứ?”

Kiều Tiểu Ân cúi gằm mặt không dám nhìn lên anh, chỉ thò thè nói: “Em không sao.”

“Ngày mai không cần đến công ty đâu, em ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Kiều Tiểu Ân vội nói: “Em không sao thật mà!”

Kiều Tiểu Ân vừa chạm vào đôi mắt âm lãnh của anh chợt cúi đầu xuống lại, Tề Tuấn còn đang rất giận cô.

Anh im lặng nhìn cô một lúc thật lâu, từ trước đến nay anh chưa từng phải lòng cô gái nào, yêu Kiều Tiểu Ân, những cung bậc cảm xúc khác nhau dần được ném trải đầy đủ, nó khiến cho cuộc sống bình lặng của Tề Tuấn bị xáo trộn rất nhiều, hóa ra yêu một người thật lòng chính là như thế.

Cảm thấy người trước mặt không có phản ứng gì, Kiều Tiểu Ân tò mò hơi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện anh đang chăm chú nhìn mình lại một lần nữa cúi đầu xuống, nhưng lần này vòng tay rắn chắc đã kéo cơ thể Tiểu Ân vào một cái ôm ấm áp, giọng anh trầm ấm êm tai thì thầm bên cạnh: “Sau này bị thương nhất định phải nói cho anh biết đầu tiên.”

“Em xin lỗi!”-xuất phát điểm của cô không muốn anh phải lo lắng, càng không muốn người ngoài nói cô dựa dẫm vào sếp, nhưng nếu vì việc này làm cho tình cảm của hai người xảy ra vấn đề Kiều Tiểu Ân sẽ đau lòng lắm, từ nay cô sẽ nghe lời anh hết.

“Những rạn nứt đều là do chúng ta không chia sẻ với nhau, anh sẽ không giấu em điều gì, sau này em cũng phải nói cho anh biết.”-Tề Tuấn đưa tay lên vuốt mái tóc óng mượt của cô, nhẹ nhàng tách khỏi cái ôm nhìn sâu vào đôi mắt nai trong sáng: “Người Tề Tuấn đã chọn là một cô gái xinh đẹp và lương thiện, cô ấy không thua kém bất kỳ người phụ nữ nào, anh sẽ không để ai ức hiếp em.”

“Tuấn...”-lời nói của anh cùng với những việc xảy ra ngày hôm nay khiến cho Kiều Tiểu Ân tui thân, đôi mắt đong đầy ẩn lên dòng pha lê trong suốt. Nhưng anh nói rất đúng, cô không thua kém bất kỳ ai, còn hơn những người ganh ghét cô vì đã được anh lựa chọn, cô chỉ việc hưởng thụ trong vòng tay anh thôi, phải. Cô sẽ sống cuộc sống như vậy.

Tề Tuấn mỉm cười véo nhẹ chóp mũi Kiều Tiểu Ân khi nhìn thấy biểu cảm thông suốt hiểu ra vấn đề của cô: “Sau này ngoài anh ra em không cần nghe theo lệnh của ai nữa.”

“Em biết rồi, sếp!”-cô khoa trương đưa tay lên trán nhận lệnh.

“Không được đi chung với người đàn ông khác một mình mà không có anh bên cạnh.”

“Dạ!”

Tề Tuấn nheo mắt, anh khẽ sát khuôn mặt điển trai của mình sát vào khuôn mặt cô, khẽ môi cong lên nụ cười quyến rũ để lộ hai lúm đồng tiền làm cho ai kia điều đứng: “Anh đẹp trai hơn cái tên Hàn Thế Vinh kia phải không?”

Bây giờ anh có nói điều gì khác bảo cô đồng ý Kiều Tiểu Ân tuyệt đối sẽ không lắc đầu phản bác lại, hướng hồ người đàn ông trước mặt có sức lôi cuốn như vậy: “Phải, anh đẹp trai hơn anh ta...”

Tề Tuấn hài lòng ngồi ngay ngắn lại, anh đỡ lưng cô đã tựa hẳn lên ghế vì giữ khoảng cách với anh vừa rồi, nhìn xuống bàn chân bị bó bột của cô lên tiếng: “Em như thế này có tắm được không?”

“A... chắc là được.”

Kiều Tiểu Ân nhìn bộ dạng gian tà của anh nhìn mình cảnh giác nói: “Em tự lo được mà.”

“Anh không yên tâm, để anh giúp em tắm!”

Kiều Tiểu Ân sững sốt vội lấy tay che ngực mình lại: “Không được! Anh đừng lợi dụng lúc em bị thương làm càn nha.”

Tề Tuấn đứng bật dậy ra bộ xoắn cao hai tay áo sơ mi trắng để lộ bắp tay nam tính rắn chắc ra ngoài, Kiều Tiểu Ân chớp chớp mắt, giọng yếu ớt: “Anh tính làm gì em?”

Anh cúi xuống bế luôn cô đứng dậy cùng mình, xúc tích đáp: “Đưa em đi tắm!”

TBC.

Không cần cmt nói ngắn nha, vì nó ngắn thật:))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Đặt Kiều Tiểu Ân ngồi trong trên ghế trong nhà tắm, Tề Tuấn nhìn vẻ mặt xấu hổ và lúng túng của cô hỏi: “Em sợ sao?”

Cô cười gượng: “Làm... gì có.”

“Hay để anh tắm chung với em, sẵn giúp em tắm luôn.”

“Tuyệt đối không được!”-Kiều Tiểu Ân nói to, ánh mắt tròn tròn nhìn vào vẻ mặt thích thú của anh, trên cô như vậy vui lắm sao?

Anh mỉm cười vò rối tóc cô, như nhớ ra điều gì hỏi cô lần nữa: “Quần áo em để hết trong phòng phải không? Để Anh lấy cho.”

“Ồ...”-Kiều Tiểu Ân còn chưa kịp tiêu hóa xong câu hỏi của Tề Tuấn anh đã đi vào phòng ngủ của cô. Trời ạ, cô chưa muốn anh làm mấy việc này đâu, họ chỉ nên tìm hiểu những mặt tốt của nhau trước thôi.

Tề Tuấn nheo mắt nhìn giá đồ, cách ăn mặc của người yêu anh thật đơn giản, nhưng rất hợp với cô ấy. Chọn một bộ đồ ngủ thoải mái, Tề Tuấn tìm đến đồ lót trong ngăn tủ, anh khẽ cười nhìn mấy hình chim cánh cụt đáng yêu in trên lớp vải quần lót, ra bạn gái của anh rất thích chim cánh cụt.

Cầm đến áo lót, hàng chân mày anh một lần nữa nhướng cao lên, khẽ môi cong lên nụ cười nhàn nhạt.

“Đồ của em đây!”

Kiều Tiểu Ân nhìn quần lót cổ tình được anh xếp trên cùng ném cho anh cái lườm khó coi: “Cảm ơn!”

Tề Tuấn khụy gối ngồi xuống đối mặt với cô khiến cho ai đó bất ngờ: “Anh là bạn trai của em, chuyện này nên làm mà.”

Cô thúc anh ra ngoài, lần này Tề Tuấn đã chịu buông tha cho cô, còn đùa nữa sẽ muộn mất, bạn gái anh cũng cần được nghỉ ngơi.

Kiều Tiểu Ân nhìn áo ngực “nhỏ bé” rồi nhìn xuống vòng một của mình thờ dài úp luôn khuôn mặt vào bộ quần áo anh mới đưa, là tại cô ồm chứ không phải tại ngực cô nhỏ đâu, anh đừng có hiểu lầm nha.

Trong khi Tề Tuấn đang xem tin tức trên TV, Kiều Tiểu Ân tắm xong khép khiêng đi ra, nhìn bóng lưng cao lớn ngồi ở giữa nhà, cô liên tưởng đến cảnh nếu sau này cả hai sống chung một nhà, mỗi ngày cô đều được nhìn thấy anh, cùng anh sinh hoạt, tự nhiên cảm thấy thật ấm cúng.

Tề Tuấn nhìn lên đồng hồ, cũng đã lâu nên quay sang hướng phòng tắm nhìn thử, phát hiện cô đứng cách đó không xa đang chăm chú nhìn mình, đôi mắt mơ màng chan chứa yêu thương làm cho anh cũng bị cuốn theo dòng cảm xúc của cô.

“Xong rồi sao không gọi anh?”

“Em thấy anh đang tập trung, vói lại em cũng đang bận ngắm anh.”

Tề Tuấn bước tới bế cô vào phòng đặt lên giường, bàn tay đưa ra miết nhẹ khuôn mặt mịn màng trắng nõn của cô, yêu thương nói: “Em nghỉ đi, anh về đây!”

“Dạ!”

Kiều Tiểu Ân có chút không nỡ để Tề Tuấn rời đi, cô áp tay mình lên bàn tay anh đặt trên má bao lấy. Lúc anh rời ra, không biết nguồn động lực to lớn từ đâu thôi thúc cô kéo anh giữ lại, Kiều Tiểu Ân vòng tay ra ôm chặt hông Tề Tuấn làm anh không khỏi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã trở về vẻ ôn hòa, vòng tay đáp lại cái ôm của cô.

“Không nỡ xa anh sao?”

Cô như mèo con gât gât đầu, khuôn mặt nép sát vào ngực anh, mùi hương sữa tắm dễ chịu từ cơ thể mới tắm của cô xộc lên mũi làm anh cảm thấy thật thoải mái.

“Ngoan, em để anh ở lại anh không chắc sẽ không làm gì em đâu.”-anh nửa đùa nửa thật trêu cô.

Kiều Tiểu Ân nói với giọng nũng nịu, cô nhích khuôn mặt của mình ra nhìn lên anh trung đôi mắt nai to tròn làm cho anh rung động.

“Mọi người hay nói nhìn em giống một thiếu nữ mới lớn, anh cứ xem em như học sinh chưa trưởng thành là được, ở lại với em thêm chút nữa.”

Tề Tuấn nheo mắt nhìn biểu cảm đáng yêu của cô nằng trước mặt, em như vậy thật sự rất cảm động, khiến anh muốn phạm tội a.

Tề Tuấn kéo cô ngã xuống giường, sau đó không cho cô có cơ hội phản ứng liền chộp lấy cái chân che khuôn mặt “câu dẫn” này lại, bông đùa nói: “Anh không biết người nào gieo vào đầu em cái ý nghĩ khuôn mặt kia chưa đủ tuổi, trông nó cũng không còn nhỏ gì nữa...”

Đôi mắt lia xuống cơ thể của cô, anh mỉm cười tiếp tục: “Nhưng cơ thể đúng là chưa trưởng thành thật.”

Kiều Tiểu Ân đẩy chân khỏi mặt, đôi mắt sắc lẹm lờm Tề Tuấn: “Anh mới nói cái gì?”

Tề Tuấn không sợ vẫn ngang nhiên nói: “Anh nói cơ thể của em chưa trưởng thành.”

Kiều Tiểu Ân mím môi giận đến đỏ mặt, cô xoắn tay áo lên túm lấy vạt áo sơ mi của anh, tay còn lại nắm lấy cái gối đánh vào người anh. Tề Tuấn từ lấy tay chịu đòn cuối cùng cũng nhận không được tìm cho mình một cái gối phản công lại. Một màn chiến gối âm ỉ và sôi nổi diễn ra trong căn phòng nhỏ của cô.

“Dừng lại, chỉ có con nít mới chơi trò này thôi!”-Tề Tuấn đưa cao tay lên ngưng, khuôn mặt vừa hé ra nhận ngay cái gối bay vào mặt trước khi rút xuống đất.

Kiều Tiểu Ân cười xòa vờ hỏi lỗi: “Em nghe hơi trễ!”

Tề Tuấn háng giọng chỉnh lại cổ áo ngay ngắn: “Vi em đang bị thương anh mới nhường, khuya rồi vận động nhiều quá không tốt đâu.”

“Em biết rồi.”

Tề Tuấn nhìn gương mặt đã tươi tỉnh hơn của cô cũng an tâm phần nào, anh mỉm cười lên tiếng: “Em nhắm mắt lại đi!”

Kiều Tiểu Ân ngại ngừng cười mỉm chỉ, cô vén lọn tóc xõa trước trán của mình vâng lời anh nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn chia tay từ bạn trai.

Tề Tuấn cúi thấp người xuống tiến sát lại khuôn mặt của cô, anh thích thú ngắm nhìn từng đường nét hoàn mỹ như thiên thần của người anh yêu. Hàng mi dài cong vút, chóp mũi thon gọn, đôi môi đỏ chúm chím hài hòa trên khuôn mặt trái xoan cùng làn da trắng ngần không tỳ vết, càng nhìn càng không muốn rời mắt.

Cảm thấy quá lâu mà anh vẫn không có động tĩnh gì, Kiều Tiểu Ân hé một bên mi mắt ra nhìn trộm, chợt trông thấy khuôn mặt anh đang rất gần mình làm cô giật mình mở to luôn hai mắt, càng bất ngờ hơn khi môi anh chạm vào môi mình, giữ yên đôi môi ấm nóng một lúc mới tách ra.

“Lần tới nếu đặt chân vào phòng em, anh không chỉ ôm và hôn thôi đâu.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm On Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Thưa cậu chủ, Kiều tiểu thư đã cứu được con gái của chủ tịch Hoàng thoát khỏi bọn bắt cóc ngày hôm qua, tôi đoán chủ tịch Hoàng đến là để cảm ơn Kiều tiểu thư.”-quản gia thông báo tin tức cho Hàn Thế Vinh, dạo gần đây cậu chủ rất thường xuyên đề ý đến Kiều Tiểu Ân, từ trước tới giờ ngoài máy tính ra, lần đầu tiên ông mới thấy anh có hứng thú với con người, còn là một cô gái.

“Em gan thật, dám đuổi theo bọn bắt cóc luôn... thảo nào xe của tôi lại ở trong đồn cảnh sát.”-anh tự lẩm bẩm với chính mình, đôi mắt ánh lên vẻ kinh ngạc thoáng qua, sau đó cảm thấy rất hợp lý, ai chứ cô ấy chuyện gì mà không dám làm.

Hàn Thế Vinh rời khỏi thư phòng đến chỗ làm việc của mình, nơi lấp đầy những máy tính khắp cả phòng, anh ngồi vào ghế ở giữa khởi động chương trình game thử nghiệm, nghĩ đến cô, dường như anh đã có ý tưởng mới cho trò chơi game này.

Thiên Lam nhìn Kiều Tiểu Ân chống nạnh đi vào công ty liền chạy đến đỡ, cô lo lắng hỏi: “Cậu bị nặng đến thế sao?”

Kiều Tiểu Ân lừ đừ của mình: “Xấu xa, nếu không đến được thì thôi, còn bảo người khác đến làm gì?”

Hiên Lam chống chế: “Nhưng nhờ có anh ấy cậu mới được đưa đến bệnh viện sớm, tớ đã làm rất tốt.”

Kiều Tiểu Ân bĩu môi, cô lắc đầu không thèm tranh cãi nữa, mấy ngày nay công việc của Tề Tuấn rất nhiều, dù anh muốn cô nghỉ ngơi nhưng Kiều Tiểu Ân không thể nhìn anh gánh hết việc, cô vẫn có thể làm tốt công việc, chỉ là không thể đi lại nhiều như trước thôi.

Tề Tuấn nhú mày nhìn “thư ký” chống nạnh đứng trước mặt, cô ấy nở nụ cười tươi rọi chào anh xem như xóa hết mọi chuyện ư: “Anh đã bảo em nghỉ ngơi, em cũng nói từ nay nghe theo anh hết mà?”

“Vâng, em hôm nay chỉ ngồi một chỗ xem mấy bản thảo kế hoạch và liên hệ khách hàng thôi, tuyệt đối không đi đâu hết.”-Kiều Tiểu Ân khập khiễng tới chỗ ngồi xuống, ngoan ngoãn mở tài liệu ra xem.

Tề Tuấn nhìn cô như vậy cũng không trách nữa, như thế cũng rất tốt, có thể vừa làm việc vừa ngắm cô đỡ nhớ, hôm nay anh sẽ ở đây cùng cô nguyên ngày.

“Thư ký Kiều, tôi nghe nói chân của cô bị thương, nó có nặng lắm không?”-Cao Cẩm Tú bước vào phòng lên tiếng bắt chuyện, ánh mắt nhìn xuống bàn chân bó bột của Tiểu Ân ra về ấy nấy: “Ngại quá, đáng lẽ ra tôi không nên nhờ ô giúp.”

Kiều Tiểu Ân đáp lại: “Là do tôi bất cẩn, không liên quan đến Cao tiểu thư.”

Tề Tuấn trầm giọng nói: “Hôm nay tôi rất bận không thể ra khỏi công ty, tôi đã nói với cô trước rồi.”

“Tôi biết chứ, tôi có đem bản vẽ đến đây để làm việc, sẵn tiện khi nào có vấn đề không thông sẽ hỏi anh luôn.”-Cao Cẩm Tú tự nhiên tìm cho mình một ghế trong thư phòng làm việc của anh ngồi xuống, nếu Kiều Tiểu Ân có thể bên cạnh anh thì cô càng không thể bỏ đi.

Tề Tuấn lướt mắt sang Tiểu Ân, anh ngăn gọn đáp rồi quay lại công việc của mình: “Tùy cô.”

Thời gian chậm trôi qua một cách tẻ nhạt, mọi người dường như bị hút vào mớ công việc bận rộn của mình không để tâm đến mọi thứ xung quanh, nhưng cũng không phải là không để mất hoàn toàn.

Đặt tách cà phê không đường lên bàn làm việc của anh, Cẩm Tú mỉm cười nói: “Tôi thấy anh hay uống cà phê không đường.”

“Cảm ơn!”

Qua con người đen kịt của mình, Tề Tuấn có thể nhìn thấy được ánh mắt ghen tuông trên khuôn mặt trẻ con của Kiều Tiểu Ân, cô ấy định đứng dậy đã bị ánh mắt sắc lạnh của anh ngăn lại, “ngoan ngoãn” ngồi yên một chỗ.

Cao Cẩm Tú không cảm thấy đặc ý được bao lâu, bởi vì quá dễ tâm đến anh nên cô cũng nhận ra suốt thời gian làm việc tiếp theo Tề Tuấn không hề động đến ly cà phê cô pha, là do anh ấy không muốn uống hay sao?

Bên phía Kiều Tiểu Ân, cô cũng nhìn ra được bạn trai yêu quý của mình chỉ dùng mỗi nước lọc, tâm tình trở nên vui vẻ lên rất nhiều, ít ra cũng phải vậy chứ, như thế mới giống Tề Tuấn mà cô quen.

Nhìn lên đồng hồ cũng đã trưa, Cao Cẩm tú bước tới mời Tề Tuấn ăn cơm cùng mình.

“Tuấn, chúng ta cùng đi ăn trưa đi!”

Tề Tuấn gấp tài liệu lại, anh đứng dậy: “Được.”

Kiều Tiểu Ân mím môi khó hiểu khi anh đi tới chỗ của mình: “Nhưng tôi phải đi ăn cùng bạn gái của mình, chân cô ấy đang bị thương.”

Không chỉ Cao Cẩm Tú, ngay cả Kiều Tiểu Ân cũng cảm thấy bất ngờ với lời nói của anh. Cô từng bảo tạm thời giấu chuyện hai người quen nhau với người khác, nhưng anh đã công khai với Cao Cẩm Tú.

Tề Tuấn quay sang khuôn mặt tối sầm của Cao Cẩm Tú: “Cô có muốn ăn cùng hai chúng tôi không?”

Nở nụ cười gượng gạo, Cẩm Tú lắc đầu, tay lập cập thu dọn giấy tờ cho vào lại túi xách: “Tôi nghĩ không nên phá hỏng không gian của hai người. Chiều nay tôi có việc rồi. Xin phép!”

Khi Cao Cẩm Tú đi khỏi, Tiểu Ân đánh nhẹ vào ngực Tề Tuấn trách: “Sao anh lại nói ra?”

Anh giữ cổ tay của cô dịu Tiểu Ân đứng dậy, cánh tay dài với lấy cây nạng đưa cho cô: “Em nhìn thấy người phụ nữ khác câu dẫn anh mà còn có thể giấu chuyện này sao? Anh tưởng em khen anh đã làm rất tốt chứ?”

Kiều Tiểu Ân bật cười, nói không sưng là cô đang dối lòng: “Phải, anh đã làm rất tốt, anh là của mình em thôi.”

Hàn Thế Vinh vui vẻ ngồi xen giữa bữa ăn của Tề Tuấn và Kiều Tiểu Ân, anh đã canh đúng thời điểm để nhảy vào, không cho Tề Tuấn có cơ hội ngồi cạnh cô.

Kiều Tiểu Ân ném cho Thế Vinh ánh mắt khinh thường: “Anh mặt dày thật đấy.”

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bữa ăn tối

Tề Tuấn gấp cho Kiều Tiểu Ân miếng thịt trong phần ăn của mình, cô vui mừng chưa kịp bao lâu đã bị Hàn Thế Vinh nhanh tay hơn gấp lấy cho vào miệng.

"Anh..."-cô tức giận trừng mắt lườm anh.

Hàn Thế Vinh tỉnh bơ không có vẻ gì sợ hãi, còn ăn rất ngon miệng: "Cái này là trả lại cái đùi gà hôm qua em đã lấy của tôi."

Kiều Tiểu Ân nén giận cẩn thận quan sát sắc mặt của Tề Tuấn, anh ấy thản nhiên ngồi ăn. May quá, Tề Tuấn đã cho qua chuyện này rồi, cô đúng là lo sợ không đầu.

Cuối tuần này em có rảnh không?"

Tiểu Ân ngẫm nghĩ một hồi, cuối tuần này cô không có lịch trình gì hết: "Em không có."

Tề Tuấn gật nhẹ đầu: "Vậy cuối tuần này anh qua đón em, chúng ta hẹn hò cùng nhau."

Cô ngượng ngùng cười chum chim, cuối tuần này anh và cô được hẹn hò riêng với nhau, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Hàn Thế Vinh giơ tay chắn giữa hai người họ: "Các người xem tôi là không khí sao?"

Tề Tuấn uống một hớp nước, đều đều lên tiếng đáp trả: "Em ăn xong chưa? Chúng ta trở về thôi, nơi này ồn quá!"

Kiều Tiểu Ân cũng rất nhiệt tình phối hợp: "Dạ, chỗ này ăn cũng không ngon lắm, lần sao chúng ta đi chỗ khác."

Hàn Thế Vinh nhìn Tề Tuấn dịu bạn gái đứng dậy rồi đi, anh nhếch môi cười khinh, ngón tay đưa lên vuốt lấy lọn tóc trước trán nhưng sau đó lại vờ rồi nó phủ xuống trán, lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác thất bại đến như vậy.

"Tề Tuấn chết bầm, tôi không thua anh đâu."

Bước vào trong thang máy, Tề Tuấn nhìn Kiều Tiểu Ân vẫn cứ cười mỉm chi suốt, anh nhướn mày trêu chọc: "Lần đầu được người khác thích mình em vui như vậy sao?"

Nụ cười trên môi cô càng rộng hơn, Kiều Tiểu Ân đắc ý hất cằm lên đáp: "Đương nhiên rồi, em không có ý định so sánh với cô Cao Cẩm Tú đó đâu, nhưng bạn trai của em hoàn hảo như vậy, em cảm thấy thật ngưỡng mộ mình quá đi!"

Anh vờ nhìn cô với ánh mắt lạ lẫm, đúng lúc cửa thang máy mở ra, một số nhân viên khác từ bên ngoài bước vào trong dồn cả hai về góc tường phía sau, Kiều Tiểu Ân nở nụ cười tươi khoe hàm răng trắng muốt của mình, nhưng vô tình một người đã vô ý ép vào người Tiểu Ân khiến cô chói với ngã vào lồng ngực của anh.

Tề Tuấn lo lắng thăm hỏi: "Em không sao chứ?"

"Em không sao."

Tề Tuấn cảm luôn cây nạn cho cô, bàn tay còn lại vòng qua vai giữ cho cơ thể Kiều Tiểu Ân nép sát vào người mình: "Không cần quan tâm điều gì nữa, chỉ cần tựa vào anh, anh không để em ngã đâu."

Lời nói thì thầm của anh đủ khiến cho những người trong thang máy nghe được, trong đó có cả Khuru Từ Văn và đám bạn của cô ấy. Đôi mắt ghen ghét kín đáo liếc trộm ra sau, nhìn thấy cặp đôi đang ôm nhau hạnh phúc, trong lòng dâng lên nỗi đố kỵ to đùng.

"Xem ra chúng ta đánh giá thấp cô ta quá rồi, biết rằng không thể so sánh với cảnh vàng lá ngọc như Cao Cẩm Tú nên giả vờ bị thương để thu hút sự chú ý, sẵn tiện gây hiểu lầm giữa anh và Cao Cẩm Tú luôn."-Khuru Từ Văn bóng gió nói xấu Kiều Tiểu Ân với đám bạn thân của mình, nhanh chóng nhận được sự đồng tình từ bọn họ.

"Chính xác là vậy rồi, cô ta làm sao mà xứng với người ưu tú như giám đốc Tề."

"Phải đó."

Hàn Thế Vinh cao mày khó chịu, anh không cố tình nghe cuộc nói chuyện phiếm của đám phụ nữ nhưng nó vẫn lọt vào tai anh, Hàn Thế Vinh lầm bầm: "Có hẳn ta không xứng với Tiểu Ân thì có, đám này bị mù hết rồi."

Điện thoại trong túi Hàn Thế Vinh đổ chuông, là chủ tịch Cao gọi cho mình, khoe môi mừng cong lên nụ cười lém lỉnh, Hàn Thế Vinh rời khỏi tìm một nơi yên tĩnh bắt máy.

"Alo, chào chủ tịch Cao!"

"Hàn tổng thật là khó để liên lạc và gặp mặt, tìm cậu thật khó đấy."

"Tôi đã nói khi nào bên phía của tôi đã thỏa thuận xong sẽ chủ động liên lạc với bên Cao Tổng, ông không cần phải sốt ruột."

"Hàn Tổng làm việc cẩn thận là rất tốt, dự án lần này quy mô rất lớn, cẩn thận là cần thiết."-lão già giao hoạt ngừng lại một chút mới lên tiếng nói tiếp: "Tôi gọi điện chỉ muốn gặp mặt với cậu trò chuyện để mối quan hệ chúng ta thêm khấn khít thôi, chúng ta còn chưa dùng với nhau bữa cơm nào nữa là."

Đôi mắt đen láy đảo một vòng nghĩ ngợi, Hàn Thế Vinh thích thú với ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu: "Được thôi, nhưng ăn cơm cùng chủ tịch chán lắm, tôi nghe nói con gái ngài vừa về nước cũng ở gần đây, nếu được thì tôi muốn ăn cơm cùng cô ấy cơ."

Một khoảng lặng được tạo nên sau lời nói vu vơ của Hàn Thế Vinh, lão bật cười to nói: "Hàn tổng đúng là rất biết chọn người để ăn, chê bai lão già này có tuổi sao?"

"Phải đó, chỉ là một bữa ăn thôi, 8h tối nay tại nhà hàng Q, chỉ là một bữa ăn không hơn không kém."

Chủ tịch Cao còn chưa kịp trả lời đầu dây bên kia đã ngắt kết nối, tên Hàn Thế Vinh này tính tình xưa nay rất cổ quái, ông cũng chưa từng nghe qua bất cứ tin đồn nào liên quan đến tình cảm của anh.

"Chỉ một bữa cơm thôi sao?"

"Không được!"-Kiều Tiểu Ân khoanh hai tay trước ngực đứng chắn ở trước cửa nhà dứt khoát nói mặc cho Hàn Thế Vinh ra sức nài nỉ.

"Tôi đã hứa với Tuấn sẽ không đi với người đàn ông khác một mình."

"Hắn ta thật ích kỷ."-anh quyết định chuyển qua kế sách mềm mỏng: "Hôm qua tôi đã giúp em nhiều như vậy, tôi chỉ muốn cùng em ăn một bữa cơm thôi."

Em sợ tôi sẽ làm gì được con sư tử như em sao?"

"Tôi dữ như vậy anh còn muốn đi chung với tôi làm gì?"

"Chỉ là muốn thôi."-Thế Vinh dựa người vào tường đối mặt với Kiều Tiểu Ân, bày ra vẻ mặt khổ tâm nãy nê thốt: "Từ nhỏ tôi chỉ ăn ó một mình, không có ai chơi chung hết. Hôm qua nhìn thấy em ăn cảm giác thật ngon miệng, lần đầu tiên tôi muốn được ăn như thế."

"Anh nói dối."

"Em đa nghi quá đó, khuôn mặt đẹp trai của tôi toàn bộ đều ghi rõ là nói thật."

Kiều Tiểu Ân nổi hết da gà, cô lắc đầu đẩy mặt anh ra: "Được rồi, một bữa ăn thôi chứ gì?"

gật gật

Đôi mắt sáng rỡ lên của Hàn Thế Vinh chợt tối lại khi nghe câu tiếp theo: "Tôi sẽ dẫn theo đứa bạn của tôi đến, là Thiên Lam. Nếu không được thì tôi không đi!"

Đắn đo trong tích tắc, cuối cùng Hàn Thế Vinh cũng chấp nhận: "Được thôi, chỉ cần không phải tên Tề Tuấn đáng ghét kia là được."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh thích tôi phải không?

Cao Cẩm Tú nhìn đồng hồ trong điện thoại, đã gần 9h tối, không phải cái tên Hàn Tổng đó cho cô leo cây đấy chứ?

"Alo, sao vậy con gái?"

Cao Cẩm Tú hậm hực lên tiếng: "Ba ơi, cái tên đó không đến, hẳn rõ ràng là không xem ba ra gì."

"Lại có chuyện như thế sao? Được rồi, con cứ về trước đi con gái."

Cao Cẩm Tú cau có mặt mày đứng dậy, vô tình va trúng tên nhân viên phục vụ đang bung ly rượu vang cho khách làm ướt chiếc váy màu đỏ hở vai đắt tiền của mình, tâm trạng cực kỳ không vui trừng mắt liếc gấu.

"Các người làm ăn kiểu gì vậy?"

Hàn Thế Vinh há hốc mồm nhìn hai cái máy ăn trước mặt, sức ăn của hai cô gái này quả thật không tầm thường, trong nháy mắt đã quét sạch thức ăn trên bàn.

"Thế Vinh, anh nhìn chúng tôi ăn không no được đâu, tội này cũng không ăn ít đi khi bị nhìn nên anh cứ ăn tự nhiên đi!"-Thiên Lam vô tư nói, tay bốc vỏ con tôm cho vào miệng ăn ngon lành.

Hàn Thế Vinh rời mắt nhìn sang Kiều Tiểu Ân, hôm nay nhìn sắc mặt cô ấy đã tươi tắn hơn rất nhiều, cô gái này rất nhanh đã không sao.

"Ăn hết nhiều đây thôi đó, tôi không đem theo nhiều tiền đâu."-Hàn Thế Vinh kêu ca nhìn đồng hồ trên bàn từ những món hải sản đã được họ ăn gần hết.

Kiều Tiểu Ân bĩu môi xem thường, cô rửa tay của mình cầm khăn lau sạch sẽ: "Ăn cái này thật sự không có no được đâu, dù sao anh cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi sẽ dẫn anh ăn đồ nướng, lần này tôi mời."

Thiên Lam nghe được đi ăn nữa hai mắt sáng rỡ lên, nhưng còn chưa kịp nói gì điện thoại hiển thị dòng tin nhắn, là của Hàn Thế Vinh.

"Cho tôi và Tiểu Lam không gian riêng, sẽ tặng cho cô túi xách Chanel phiên bản giới hạn."

Thiên Lam nhếch môi cười gian tà, tay kín đáo nhấn nhanh nút: "OK."

Ba người bước vào quán đồ nướng được vài phút, Thiên Lam đột nhiên nhận được cuộc điện thoại qua loa gì đó rồi xách túi xách chạy về mất tăm, bỏ lại cô một thân một mình ngồi cùng Hàn Thế Vinh.

"Cái đứa này đúng là không tin tưởng được mà."-cô lẩm bầm than thở.

Hàn Thế Vinh xoắn tay áo lên giúp cô nướng thịt, vui vẻ nói: "Quán này trông cũng được đấy."

"Đương nhiên rồi, tôi rất hay đến đây ăn, đặc biệt là những lúc tâm trạng không tốt."

"Vậy ra hôm nay tâm trạng em không tốt sao?"

"Bây giờ thì đúng là không tốt thật, bị đũa bạn phản bội rồi."- Tiểu Ân chống tay lên cằm hừ hững đáp, được anh gấp cho miếng thịt liền cho vào miệng nhai: "Thịt ở đây vẫn ngon như xưa."

Anh khẽ cười nhìn cô ăn, không nghĩ thức ăn còn hấp dẫn hơn cả mình luôn sao?

"Đúng là ngon thật, lần sau chúng ta cùng đến đây ăn đi!"- Thế Vinh cũng bắt đầu ăn, anh hào hứng nói.

"Không có lần sau đâu."

"Em thật biết cách làm người khác cụt hứng."

"Ồ, tôi vậy đó. Tôi phải là một người bạn gái tốt, không được tùy tiện gặp mặt người khác. Nếu như anh và Tuấn thân thiết với nhau hơn, tôi sẽ suy nghĩ đi ăn cùng chúng tôi."-cô thành thật đáp, tuy Kiều Tiểu Ân quen biết Hàn Thế Vinh thời gian không lâu nhưng cô biết anh bản tính không xấu, đôi lúc rất trẻ con, làm bạn với con người này cũng rất được.

Hàn Thế Vinh không vui uống một ly rượu: "Hắn ta cho em uống thuốc gì vậy?"

"Anh đừng có nói bậy, mau ăn đi!"

Khi Kiều Tiểu Ân định tính tiền Hàn Thế Vinh đã diu cô đứng dậy dẫn đi: "Tôi trả tiền rồi."

"Nhưng tôi nói là tôi mời mà?"-cô khó hiểu nhìn theo bóng lưng anh, bởi vì biết cô đang bị thương nên anh cũng không đi quá nhanh.

"Tôi đã nói hôm nay tôi mời em, em chỉ việc ăn cùng tôi thôi."

Kiều Tiểu Ân rút tay khỏi cái nắm của Hàn Thế Vinh nắm lấy cây nạng của mình: "Ăn cũng đã ăn xong rồi, phía trước là nhà của tôi, anh về được rồi."

Hàn Thế Vinh quay lại chờ cô bước tới đi cùng cô: "Tôi nhìn em về tới cửa nhà sẽ trở về."

Bước chân Kiều Tiểu Ân khựng lại, đôi mắt nghiêm túc nhìn sang người đi bên cạnh làm cho Hàn Thế Vinh theo đó cũng khựng lại.

"Sao em không đi?"

"Anh thích tôi phải không?"

Hàn Thế Vinh nhún vai, anh không quá bất ngờ với câu hỏi của cô, nhưng nét mặt "nghiêm trọng" kia khiến cho anh có chút bất an: "Đường như là vậy."

"Tôi không thể đáp lại tình cảm của anh được đâu, tôi có bạn trai rồi."

"Thì sao?"

Câu hỏi bình thân của anh làm cho cô cảm thấy bối rối, Kiều Tiểu Ân mím môi nhất thời không biết nên trả lời sao cho đúng.

"Chỉ là bạn trai thôi mà. Tôi chỉ thua hắn có một việc là gặp em sau hắn thôi."

Đôi mắt nai to tròn chớp chớp mấy cái, Kiều Tiểu Ân cố gắng nuốt đi lời định nói, lặng lẽ bước tiếp: "Tới nhà tôi rồi, anh về đi!"

Hàn Thế Vinh nhìn vẻ khó xử của cô lòng cũng không thoải mái gì, hôm nay đến đây thôi, sau này thời gian làm việc còn dài, anh sẽ chính thức theo đuổi Kiều Tiểu Ân.

"Được, em nghỉ ngơi đi!"

Kiều Tiểu Ân thờ phào đi đến cửa nhà, nhìn thấy Tề Tuấn chờ ở trước cửa vô cùng ngạc nhiên, anh ấy không phát hiện ra Hàn Thế Vinh đưa mình về nhà chứ?

"Anh đến lâu chưa?"

Tề Tuấn đỡ cô, anh trầm giọng đáp: "Anh vừa đến một lúc thôi. Em sao lại về trễ thế?"

"Em đi ăn cùng Thiên Lam, lâu rồi chưa có đi ăn."

"Ừm."

Tề Tuấn chỉ gạt nhẹ đầu tiếp thu, sau khi được cô mở cửa lại cẩn thận địu người yêu vào nhà: "Tối nay anh làm khuya, anh sẽ ngủ lại nhà của em một đêm."

"Sao ạ?"-cô ngạc nhiên quay phắt lại sang nhìn anh đăm đúi.

"Em yên tâm đi, anh sẽ ngủ ngoài phòng khách, không làm phiền em ngủ đâu."

"Nhưng tại sao lại là nhà em? Bình thường anh làm thêm ở đâu?"

"Tại sao không phải là nhà bạn gái của anh, lúc trước chưa có bạn gái làm ở đâu cũng được, giờ có bạn gái rồi, anh muốn được bên cạnh em nhiều hơn."-Tề Tuấn hôn phớt lên đôi môi đỏ của cô, sau đó ngồi luôn xuống ghế lấy văn kiện ra.

Kiều Tiểu Ân ngây ngốc nhìn bạn trai thêm một lúc nữa, nhìn anh điềm nhiên xem văn kiện như thể cô cũng không làm phiền, rót cho anh ly nước rồi trở về phòng.

"Vậy em nghỉ trước, em sẽ lấy chăn gối ra cho anh."

"Tiểu Ân!"-Tề Tuấn khê khàng gọi làm cô khựng lại.

"Chân em đang bị thương, đừng ăn hải sản nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ôm em ngủ

Kiều Tiểu Ân lắp bắp hỏi: "Làm sao anh biết em đi ăn hải sản?"

Tề Tuấn nhìn vào màn hình laptop, đều đều trả lời: "Bạn của em đăng hình trong trang nội mạng kia."

Kiều Tiểu Ân mím môi trách hận đũa bạn, không biết Thiên Lam có nhiều chuyện chụp luôn cả Hàn Thế Vinh vào hay không?

"Lần sau có dịp hãy giới thiệu anh với Thiên Lam, anh cũng muốn cho bạn của em biết anh là bạn trai em."-Tề Tuấn nhìn lên khuôn mặt gượng gạo của Tiểu Ân, nói lời cuối: "Được rồi, em vào ngủ đi!"

Sau khi vào phòng, Kiều Tiểu Ân vội vã mở điện thoại lên xem, đôi mắt tối sầm lại khi nhìn vào bức hình cô và Hàn Thế Vinh ngồi ăn cùng nhau trong wed của Thiên Lam, điều đáng nói là chủ nhân của tấm hình chẳng thấy đâu hết, cô không biết là Thiên Lam đã chụp nó lúc nào luôn.

"Thiên Lam, tớ sẽ giết cậu!"

Bên ngoài phòng khách, Tề Tuấn vẫn tập trung vào công việc của mình, được một lúc điện thoại của anh hiển thị dòng tin nhắn từ số máy lạ.

"Quyết đấu bắt đầu."

Tề Tuấn nheo mắt suy ngẫm, còn chưa có phản ứng gì dây số lạ kia đã gọi vào điện thoại của anh.

"Alo, là tôi đây."-giọng nói quen thuộc của Hàn Thế Vinh lọt vào trong điện thoại.

"Hàn tổng, anh là có ý gì đây?"

Hàn Thế Vinh nhếch môi nói rõ ràng vào điện thoại: "Nếu anh cố tình không hiểu tôi không ngại nói thẳng ra, tôi sẽ theo đuổi Tiểu Ân, tôi không ngại cô ấy là bạn gái của giám đốc Tề đâu."

"Bạn gái của tôi được Hàn tổng để mắt, càng chứng tỏ mắt nhìn người của tôi rất tốt. Cô ấy là bạn gái và sẽ là vợ tương lai của Tề Tuấn này, anh không có cơ hội đâu."

Hàn Thế Vinh định nói lại bên kia đã ngắt kết nối. Anh điện tiết thờ hất ra nhìn lại điện thoại làm bần: "Hắn dám tắt máy của mình."

Tề Tuấn đăm chiêu nhìn vào điểm vô định trước mặt một lúc lâu, anh cất văn kiện cho vào cặp của mình đứng lên đi vào phòng Kiều Tiểu Ân. Anh nhẹ nhàng mở chốt cửa tránh đánh thức giấc ngủ của cô, cô gái này cũng thật ngây thơ, nếu như anh có ý đồ xấu với Kiều Tiểu Ân cô ấy chết chắc rồi.

Đôi mắt đen láy say sưa ngắm nhìn cô đang say giấc, Tề Tuấn khê cười đi tới bên giường nằm xuống gác tay làm gối tiếp tục ngắm bạn gái ngủ. Những ngón tay suông dài của anh chạm nhẹ luôn khuôn mặt thanh tú vẽ những đường nét của cô, đôi môi mỏng chạm vào trán cô đặt lên nụ hôn, người bên

dưới bóng ngọc nguyệt mở mắt thức dậy, đôi mắt mơ màng nhìn lên anh thì thầm.

"Cả mơ cũng nhìn thấy anh này, thích thật!"

Tề Tuấn mỉm cười kéo cô vào cái ôm, Kiều Tiểu Ân cũng nhiệt tình nép sát vào lồng ngực ấm áp mang theo mùi hương dễ chịu của anh chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Bàn tay sờ soạng lên cái gối ôm to đùng bên cạnh, cô không nhớ phòng mình có cái gối ôm nào, nhưng quả thật cô đã ngủ rất ngon vì cái gối này.

Tề Tuấn bị hành động sờ mó của cô đánh thức, đôi mắt hơi nheo lại trước khi hoàn toàn tỉnh táo hẳn nhìn xuống cô gái của mình còn chưa chịu dậy, anh lên tiếng trêu: "Em sờ đủ chưa?"

Lúc này Kiều Tiểu Ân mới dừng hành động của mình lại, mí mắt mở lên nhìn người vừa nói, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, con ngươi phản chiếu sống động khuôn mặt của Tề Tuấn, anh cả đêm qua anh và cô ôm nhau ngủ sao?

"AAA..."

Tề Tuấn hơi giật mình trước phản ứng kích động của cô, Kiều Tiểu Ân hốt hoảng vội đẩy người anh ra, tay tìm vội cái chăn che người lại. Trời ạ, đêm qua một mình cô ngủ làm gì có mặc áo lót đâu, xấu hổ quá đi mất >.<

Tề Tuấn sau một thoáng sững sờ vì hành động của Kiều Tiểu Ân cũng đã hiểu ra vấn đề đôi chút, anh khẽ cười nhìn cô nói: "Đừng sợ, đêm qua chúng ta chỉ ôm nhau ngủ thôi, không có phát sinh cái gì khác."

"Nhưng anh nói là anh ngủ ngoài phòng khách kia mà."-Kiều Tiểu Ân nói như sắp phát khóc, cô như đứa trẻ tin lời người lớn để rồi bị phản bội, hỏi coi có ách ức không?

"Vì anh muốn được bên cạnh em nhiều hơn, hôm qua anh chỉ định nhìn em ngủ một chút, không ngờ lại tham lam hơn muốn được ôm em ngủ."-nhìn sự chân thành trong lời nói của anh làm cô bối rối, Kiều Tiểu Ân mím môi khó xử, giờ cô chỉ cảm thấy ngượng thôi, cô không có ý trách anh đâu.

"Anh... Ra ngoài đi, em phải thay đồ đi làm nữa."

Tề Tuấn mỉm cười: "Anh biết rồi!"

Anh vừa định rướn người tới hôn cô một nụ hôn đầu ngày nhưng đã bị cô chặn lại cự tuyệt: "Em chưa đánh răng."

"Anh biết rồi."

Kiều Tiểu Ân chờ cho Tề Tuấn đi khỏi mới bước xuống giường đi đến tủ quần áo của mình, không ngờ anh lại mở cửa phòng thò đầu vào nói thêm một câu: "Anh biết cơ thể của em chưa phát triển đầy đủ, nhưng với anh em như thế nào đều tốt hết."

khóe môi Kiều Tiểu Ân giật nhẹ lên, biểu cảm trên khuôn mặt toàn bộ đều cứng đờ đi.

"TỀ TUẤN!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hẹn gặp mặt

Kiều Tiểu Ân dự cảm không lành khi Cao Cẩm Tú đề nghị gặp riêng cô nói chuyện. Hôm qua Tề Tuấn đã thông báo cô là bạn gái của mình, Kiều Tiểu Ân có thể nhận ra đôi mắt tổn thương và đổ kỵ của cô ta, nhưng cho dù là gì đi nữa cô cũng sẽ không thua Cao Cẩm Tú đâu.

Nhìn Kiều Tiểu Ân đứng trước mặt, Cao Cẩm Tú buông bỏ vẻ mặt thù mị giả tạo ném cho cô ánh nhìn xem thường, thiết nghĩ từ gia cảnh cho tới học thức, ngay tới ngoại hình cô cũng không có điểm nào thua kém Kiều Tiểu Ân, vì sao Tề Tuấn lại chọn cô ấy.

"Cô uống gì tôi mời?"

Kiều Tiểu Ân ngồi xuống ghé đối diện Cao Cẩm Tú, lịch sự đáp: "Không cần đâu, tôi chỉ dùng nước lọc thôi."

"Ồ đây là nhà hàng đặc tiền, rất khó để thư ký Kiều có dịp đến đây, cô cứ gọi thoải mái."-khơi màu câu chuyện là lời nói khiêu khích có chủ đích của Cẩm Tú, cô không ngại việc dùng địa vị xã hội của mình để lấn át Kiều Tiểu Ân.

Đối với sự công kích thẳng thừng của đối phương, Kiều Tiểu Ân không mấy may bộc lộ phản ứng, chỉ thản nhiên uống nước lọc: "Vẫn là nước ngon hơn."

Cao Tiểu thư vào chủ đề chính đi, lát nữa tôi còn có việc phải làm."

Bàn tay nắm chặt túi xách bên dưới bàn kiểm nén, Cao Cẩm Tú cười tươi, đôi mắt lại không thể hiện chút ý cười nào, có chăng chỉ là sự ganh ghét tình địch: "Được, vậy tôi sẽ nói thẳng vấn đề. Tôi yêu Tuấn."

"..."

Lời tiếp theo nói ra Cao Cẩm Tú không tin Kiều Tiểu Ân còn có thể giữ được bình tĩnh: "Ba tôi cũng rất thích một chàng rể có năng lực và chí cầu tiến như anh ấy. Nếu cô yêu Tuấn cũng biết làm như thế nào là tốt nhất cho anh ấy, cô cứ bám lấy Tuấn chính là cục đá cản trở con đường sự nghiệp sau này của anh."

Kiều Tiểu Ân nhìn người vừa nói xong, im lặng vài giây cũng không ngăn được bản thân bật cười thành tiếng: "Haha, xin lỗi nhé, tôi không thể nhịn cười khi nghe lời này."

"Cô..."

Đặt ly nước lọc trở lại bàn, Kiều Tiểu Ân đáp trả lại bằng những lời nói sắc bén của mình: "Cô nói cô yêu Tuấn sao? Cô biết Tuấn đã chọn tôi lại muốn tìm cách để tôi rời bỏ anh ấy, cô nói như thế là cách tốt nhất cho người cô yêu sao?"

"..."

Kiều Tiểu Ân tiếp tục lấn át người đang muốn áp chế cô bằng quyền lực của cô ấy: "Nếu như anh ấy yêu cô mà không yêu tôi tôi sẽ rất vui về rút lui nhìn anh ấy được hạnh phúc bên người mình yêu thương, dù trong lòng sẽ đau buồn một thời gian. Nhưng đáng tiếc người anh ấy chọn là tôi."

"Kiều Tiểu Ân!"-Cao Cẩm Tú tức giận trừng mắt liếc Kiều Tiểu Ân, cô gái này dám chọc giận cô sao? Nhưng cô ấy không để ý được lâu đâu.

Đến phiên Cao Cẩm Tú bật cười thành tiếng, nụ cười hiểm ác khiến cho Kiều Tiểu Ân có phần bất an.

"Cô cười cái gì?"

"Tôi cười vì cô ngu muội không biết trời cao đất rộng. Tình yêu trong thời buổi này chẳng có giá trị gì hết, đến cuối cùng quyền lực và tiền bạc sẽ là thước đo và đong đếm mọi thứ. Và cô lại chẳng bao giờ có được những thứ đó với địa vị thấp kém của mình."

"Nè, đủ rồi nha!"-Kiều Tiểu Ân quát to lên làm cho Cao Cẩm Tú đang nói bị giật mình bất giác ngã người ra sau ghế lùi lại cảnh giác.

"Địa vị xã hội cái mông nhà cô. Sao cứ lòi ra nói mãi thế? Nếu cô chỉ nói được nhiều đó thôi thì tôi xin phép, tôi không rảnh đâu."

Cao Cẩm Tú nuốt nhẹ nước bọt trấn tĩnh lại, con người này chỉ được cái hung dữ thôi, cô... không sợ đâu.

"Tôi là đang phân tích cho cô hiểu. Ba tôi rất thích Tuấn, nhưng nếu anh ấy làm ba tôi phật ý tôi sẽ không chắc ông ấy có tha cho Tuấn không."

"Cô..."

"Nói trắng ra, nếu như không kết hôn cùng tôi, sự nghiệp của Tề Tuấn sẽ kết thúc từ đây, cô biết tập đoàn Cao thị có khả năng để phá hủy cuộc đời một con người mà. Trên đời này đâu có thiếu gì nhân tài."

Lời nói cuối cùng của Cao Cẩm Tú cứ đeo đẳng mãi trong suy nghĩ Kiều Tiểu Ân không dứt đi được. Nếu vì cô làm lỡ đi con đường sự nghiệp của Tề Tuấn, liệu họ có còn hạnh phúc được nữa không? Hơn nữa...

"Nhức đầu quá đi!"

Thói quen mỗi lần nghĩ không thông của Kiều Tiểu Ân đều sẽ đập đầu của mình lên tường, nhưng lần này trước khi cô làm điều đó đã bị một bàn tay áp lên tường ngăn lại.

Tề Tuấn đứng sau lưng Kiều Tiểu Ân, anh dịu dàng rời tay xuống vòng qua ôm lấy eo kéo Kiều Tiểu Ân vào cái ôm quen thuộc.

"Đừng làm như vậy, em không xót anh cũng xót."

Sau một lúc bồi hồi vì sự xuất hiện và hành động của anh, cô cũng ngoan ngoãn tựa vào lòng anh thả lỏng cơ thể: "Em không sao đâu, vì giờ đã có anh rồi!"

"Anh biết!"

Tề Tuấn hay tin Cao Cẩm Tú muốn gặp riêng bạn gái anh liền biết có chuyện không lành, Tề Tuấn lại trông thấy bộ dạng suy tư của Kiều Tiểu Ân, không cần nghĩ cũng hiểu cô đã chịu áp lực rất nhiều.

"Hôm nay xong việc anh và em đi ăn tối cùng nhau nha!"

Cô lắc nhẹ đầu: "Em không phải là trẻ con đâu, thời gian này chúng ta có nhiều việc phải giải quyết, anh đã rất bận rồi."

Anh khẽ cười tạm tách khỏi cái ôm xoay người cô lại đối diện với mình, ánh mắt sâu cuốn hút nhìn cô yêu thương, giọng có chút bông đùa pha trò: "Vậy tối nay anh ngủ ở nhà em nữa."

Cô tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Anh làm vậy mẹ anh sẽ buồn lắm đấy."

"Mẹ anh còn khuyến khích anh mau chóng có con dâu nữa là, không có chuyện buồn đâu."

Kiều Tiểu Ân đỏ mặt cup mắt xuống né tránh ánh nhìn gian tà của Tề Tuấn, nhưng anh lại lần nữa kéo cô vào cái ôm. Tề Tuấn lấy điện thoại trong túi ra mở chế độ chụp hình.

"Em nhìn vào đây đi!"

"Sao hôm nay lại muốn chụp hình vậy anh?"-dù khó hiểu nhưng Tiểu Ân vẫn ngoan ngoãn nghe lời, môi nở nụ cười tươi nhìn vào máy.

Anh hài lòng nhìn bức ảnh họ đang ôm nhau chụp trông vô cùng thân thiết, anh đăng nó vào trang web nội bộ của công ty, Kiều Tiểu Ân nhìn thấy chỉ biết mở to mắt bất ngờ.

"Tuấn..."

"Bây giờ em chính thức là bạn gái của anh trong mắt mọi người rồi. Cho nên giờ anh cũng có thể công khai bên cạnh em."-Tề Tuấn đan những ngón tay của mình vào bàn tay nhỏ của cô đưa lên lắc nhẹ, anh dặt luôn cô bước đi: "Vào làm việc tiếp thôi, bạn gái của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Em có hấp dẫn không?

Tám hình Tề Tuấn thân thiết bên Kiều Tiểu Ân được truyền đi một cách nhanh chóng, hầu hết mọi người đều tỏ ra sốc, không chỉ người trong hình mà còn vì chủ nhân người đăng là Tề Tuấn, người trước nay chưa bao giờ đăng bất kỳ hình ảnh hay tin tức gì vào web nội bộ công ty.

Bên phía của Khuru Tử Văn và đám fan cuồng của cô vô cùng bất mãn và hụt hẫng, nghĩ rằng Kiều Tiểu Ân đã dùng thủ đoạn để dụ dỗ Tề Tuấn.

Người sốc nhất chính là Thiên Lam, một mặt nam thần trong mắt đã là hoa có chủ, mặc khác vô cùng tức giận việc đứa bạn thân che giấu không nói cho cô biết, làm cô còn định tác hợp Tiểu Ân cho Hàn Thế Vinh nữa cơ.

Tề Tuấn buồn cười nhìn Kiều Tiểu Ân đang ngồi cắn móng tay, vẻ mặt bất an lâu lâu lại dán mắt vào điện thoại xem những dòng bình luận.

"Thư ký Kiều, em làm việc riêng trong giờ làm việc!"

Kiều Tiểu Ân giật mình suýt làm rơi điện thoại xuống đất, cũng may cô nhanh tay còn chụp kịp sau vài lần xém rớt.

"Em xin lỗi, chỉ là em không tập trung được..."

Tề Tuấn rời khỏi ghế của mình bước tới chỗ ngồi của Kiều Tiểu Ân ngồi luôn trên bàn đối mặt với cô, hai tay chống xuống mặt bàn tạo nên tư thế vô cùng cuốn hút, Kiều Tiểu Ân chớp nhẹ mắt xua đi cái ý nghĩ đen tối trong đầu, giờ phút này còn mê trai không phải rất mất mặt sao?

"Bình thường em có để tâm đến mấy lời ra vào này đâu, kể cả khi họ xuyên tạc quá khứ của em."

Kiều Tiểu Ân ngược lên nhìn Tề Tuấn, thành thật nói: "Họ nói gì về em em đều không quan tâm, nhưng lần này còn có cả anh, em sợ họ sẽ kéo luôn anh xuống nước."

Bàn tay to lớn đặt lên đỉnh đầu cô vỗ nhẹ, Tề Tuấn ôn nhu mỉm cười, ánh mắt say sưa nhìn cô gái nhỏ trước mặt: "Cô gái ngốc, anh cũng không quan tâm đến chuyện này đâu. So với những lời bàn tán ngoài kia thì anh cần em hơn, mọi chuyện rất nhanh sẽ lắng xuống thôi."

Trái tim nhạy cảm của cô một lần nữa bay bổng bởi lời nói của anh, cô như lạc vào thế giới của riêng hai người, thế giới chỉ có ngọt ngào và tràn ngập hương vị hạnh phúc, bỏ ngoài tai những thứ không vui.

"Em biết rồi."

Tề Tuấn nheo mắt nhìn lại bạn gái, khuôn mặt nghiêm nghị rằng đe: "Từ giờ em trong mắt mọi người đã là bạn gái của Tề Tuấn, cho nên phải giữ hình tượng của mình."

"Em có làm gì đâu."-cô chưa hiểu ý của anh muốn nói điều gì.

Tề Tuấn véo má Tiểu Ân, giải thích cặn kẽ hơn: "Anh nhấn mạnh không được gấp riêng cái tên Hàn Thế Vinh kia nữa, bây giờ không chỉ anh, trong công ty toàn bộ coi như đều là tai mắt của anh rồi, em cẩn thận đấy."

"Hóa ra anh công khai chuyện này mục đích là để người khác giúp anh giám sát em sao? Thật gian xảo!"-cô lườm anh vờ không vui.

"Phải đó, giờ em mới nhận ra sao?"

"Sao bắt công quá vậy? Người khác giám sát em còn ai giám sát anh cho em đây?"

Tề Tuấn nhún vai, tình bơ nói: "Mọi người chỉ chú tâm vào em thôi, không ai rảnh quan tâm đến anh đâu."

Kiều Tiểu Ân thở mạnh ra ầm ức, cô phớt lờ anh dán mắt xuống đồng giấy tờ của mình: "Sếp về chỗ ngồi đi, em còn phải làm việc."

Tề Tuấn gật nhẹ đầu tiếp thu, anh đứng dậy bước đi, nhưng không phải về chỗ ngồi mà là tiến tới chỗ Kiều Tiểu Ân đang ngồi làm cho cô bối rối nép sát ra sau ghế.

"Anh... định làm gì vậy..."

CHỤT

Anh hôn nhanh lên môi cô một cái tách ra, mỉm cười nói: "Lấy lại nụ hôn ban sáng đã bị em từ chối."

Tề Tuấn đã quay trở lại ghế ngồi được một lúc mà Kiều Tiểu Ân vẫn chưa thôi ức chế, ngấm kỹ lại từ lúc làm bạn gái của anh cô bị anh trêu chọc không biết bao nhiêu lần mà nói, cô cũng đâu phải loại người im lặng cho qua chuyện. Nếu còn bị động mãi cả đời này cũng không thể ngóc đầu lên được với anh.

Chống tay đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bỏ qua bước chân khập khiễng do bàn chân còn chấn thương của mình, Kiều Tiểu Ân đã đến chỗ ngồi Tề Tuấn ngồi lên đùi anh.

Tề Tuấn nhếch môi nhìn lên cô gái nhỏ đột nhiên trở nên bạo dạn, anh thích thú lên tiếng: "Em muốn gì đây?"

"Anh đoán xem?"

Kiều Tiểu Ân đưa ngón tay thon dài vuốt một đường từ gò má thanh tú xuống đến đôi môi mỏng hơi hé mở của anh, đôi mắt tà mị cùng đôi môi đỏ có tình cắn nhẹ, trông cô toát ra một sức hấp dẫn làm bất cứ người đàn ông nào cũng phải đổ gục. Dù Tề Tuấn biết được ý đồ của bạn gái nhưng trong giây phút anh đã bị chìm đắm vào trong mê trận do cô tạo ra.

"Không ngờ em cũng có mặt này đấy..."

Kiều Tiểu Ân rướn người phía trước kề sát môi mình lên vành tai đỏ ửng của anh, thì thầm phả làn hơi thở nóng hổi khiến toàn bộ lông tơ trên người Tề Tuấn đều dựng hết lên.

"Anh có thích em như thế này không?"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chọc giận em

Tề Tuấn nắm lấy cổ tay Kiều Tiểu Ân đang lang thang trượt xuống cổ áo sơ mi của mình, giọng nói khàn đục cảnh cáo: "Tiểu yêu tinh nhà em, bây giờ dừng lại còn kịp đấy!"

Đáy mắt thoáng lay động, cô biết mình đã đặt một chân vào hố sâu không đáy nhưng đã lỡ phóng lao rồi, bây giờ mà thu lại thì nhục mặt lắm.

Đang đắn đo không biết có nên tiếp tục trò đùa này hay không, bỗng nhiên cửa phòng bật mở khiến Kiều Tiểu Ân tá hỏa vội chui thụp xuống gầm bàn, hành động diễn ra chóng vánh làm cho Tề Tuấn cũng không kịp phản ứng, anh cố tỏ ra bình thường nhìn lên vị khách bất lịch sự không gõ cửa đã tự tiện bước vào.

Hàn Thế Vinh xông vào liếc nhìn quanh khắp phòng tìm Kiều Tiểu Ân nhưng không thấy cô ở đâu, nhớ đến việc bị Tề Tuấn ngắt máy hôm qua sẵn dịp chạm mặt anh tính sổ luôn thể.

"Tiểu Ân không có ở đây sao?"

Tề Tuấn rất nhanh đã chuyển sang vẻ trầm tĩnh nhìn lên Hàn Thế Vinh, dù vậy thì bàn tay bên dưới kín đáo nhấn đầu Tiểu Ân xuống: "Anh kiểm thư ký của tôi để làm gì?"

Kiều Tiểu Ân xấu hổ không dám nhúc nhích, tầm mắt buông quơ chọt tia ngay dừng quần tây của anh, nó đã hơi trướng lên, không phải chứ?

Kiều Tiểu Ân hai má nóng bừng vội cup mi mắt thủy chung ngắm nhìn mặt đất dưới chân.

Hàn Thế Vinh chống hai tay lên bàn trừng mắt lờm lại Tề Tuấn: "Thư ký gì tôi cóc cần biết, dự án lần này nếu muốn thành công nhất định phải có mặt Tiểu Ân."

Đôi mắt đen đặc sắc lại, khuôn mặt âm lãnh của Tề Tuấn làm cho bầu không khí trong căn phòng phút chốc trở nên căng thẳng: "Anh đưa việc cá nhân vào việc chung."

"Sao cũng được, so với một giám đốc như anh thì tôi vẫn có tiếng nói hơn. Với lại anh lo cho bản thân trước đi, tôi nghe nói chủ tịch Cao đang gây sức ép lên vị trí của anh vì làm phật lòng con gái ông ấy."-Hàn Thế Vinh cũng biết rõ ưu thế ủa bản thân là gì, anh muốn quang minh chính đại theo đuổi Kiều Tiểu Ân nhưng mặc khác cũng không quên phù đầu tình địch, hoàn cảnh hiện tại Tề Tuấn và Kiều Tiểu Ân bên nhau không sáng lạn gì đâu.

Bên trong gầm bàn, Kiều Tiểu Ân rất bất ngờ với cuộc trò chuyện của hai người. Hàn Thế Vinh này rốt cuộc có thân phận như thế nào lại dám nói với Tề Tuấn những lời như vậy, còn cả chủ tịch Cao đã nhúng tay vào việc này thật rồi sao?

Tề Tuấn khẽ cau mày, ánh mắt bất giác lướt xuống mái đầu bên dưới, cô ấy lại suy nghĩ lung tung nữa cho mà xem, cái tên Hàn Thế Vinh này thật đáng ghét.

Đang trò chuyện nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ của Tề Tuấn, Hàn Thế Vinh neho mắt dò xét, không lẽ anh ta đang giấu gì ở gầm bàn sao? Lẽ nào...

Tề Tuấn đứng bật dậy khi Hàn Thế Vinh định chồm người tới trước: "Anh làm gì vậy hả?"

"Lần đầu thấy anh kích động như vậy, chắc chắn là giấu tôi chuyện gì rồi."-Hàn Thế Vinh quyết không bỏ qua truy cùng đuổi tận, anh chồm người hét cỡ tới trước, mặc cho sự ngăn cản của Tề Tuấn quyết tìm hiểu xem có đúng là người ấy đang ở đó hay không.

Kiều Tiểu Ân cảm thấy tình hình không ổn, cô quyết định tự lộ diện đứng bật dậy khỏi gầm bàn.

"Đù rồi, anh ồn quá đi!"-cô trừng mắt quát Hàn Thế Vinh, nhìn anh gần như leo hẳn lên bàn chẳng giống một người đã trưởng thành chút nào.

Tuy đã dự đoán được người bên dưới nhưng tận mắt nhìn thấy Kiều Tiểu Ân chui từ gầm bàn của Tề Tuấn ra, Thế Vinh không khỏi sững sốt, anh khó chịu nạt lại cô: "Em làm gì lại chui xuống chỗ đó hả?"

Kiều Tiểu Ân còn chưa kịp trả lời tự Hàn Thế Vinh đã suy diễn, ánh mắt tối sầm lại: "Lẽ nào hai người lại..."

Cô vội xua tay: "Không phải như anh nghĩ đâu."

Lúc này Tề Tuấn đứng chắn trước mặt cô, vẻ mặt đắc ý lên tiếng: "Anh nghĩ như thế nào chính là như vậy đấy, vị khách không mời."

Mỗi lời Tề Tuấn nói ra càng làm cho mặt Hàn Thế Vinh xám hơn, bàn tay bên dưới nắm chặt lại thành quyền nén con tức, nhưng rất nhanh đã thả lỏng ra, đôi mắt vui vẻ nhìn lại Kiều Tiểu Ân: "Tôi không tin lời tình địch của mình đâu, em nói không phải tức là không phải."

Kiều Tiểu Ân ló đầu khỏi lưng Tề Tuấn nhìn Hàn Thế Vinh, trong lòng có chút khó xử nhưng nói không nói tự hào là đang dối lòng, được hai chàng đẹp trai thích thử hỏi ai lại không vui? Nhưng nói gì thì cô cũng là hoa đã có chủ, Hàn Thế Vinh không có cơ hội đâu.

"Em biết mình là cô gái xinh đẹp, tính tình tốt bụng nhưng hai người đừng vì em mà cãi nhau như vậy, không hay đâu."

Hai đôi mắt không hẹn cùng nhìn về phía người thốt ra lời nói, Hàn thế Vinh buồn cười lấy tay che miệng trong khi Tề Tuấn đưa tay gạt nhẹ bàn tay đang nắm lấy lưng áo của mình xuống.

"Em nói sai gì sao?"

Tề Tuấn trầm giọng nói nhỏ mình cô nghe được: "Anh nói em xinh đẹp rồi em tưởng mình xinh thật sao? Im lặng ngồi xuống ghế đi!"

Kiều Tiểu Ân phụng phịu ngồi xuống ghế không thêm quan tâm nữa: "Được rồi, hai người cứ cãi nhau tiếp đi, tôi không biết đâu."

Hàn Thế Vinh nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô cũng không còn ý định đối đầu với Tề Tuấn nữa, ánh mắt mê đắm ngắm nhìn cô đang lơ đãng hướng mắt nhìn ra khung cảnh thành phố bên ngoài ua lớp cửa kính trong suốt.

Tề Tuấn cảm thấy bức bối cụt ngủn đuổi người: "Đi ra ngoài!"

"Không thích."

Đôi mắt tinh ý lướt nhìn lên đồng hồ trên bàn, Tề Tuấn quay sang Tiểu Ân nắm lấy tay cô dặt đi: "Tới giờ ăn cơm rồi, chúng ta đi thôi Tiểu Ân!"

Bàn tay đan lấy bị gạt đi phũ phàng trong sự ngỡ ngàng của hai người đàn ông, Kiều Tiểu Ân khập khiễng bước đi: "Ai thèm đi ăn với anh."

Hàn Thế Vinh thừa cơ hội bước tới bên cạnh Kiều Tiểu Ân đề nghị: "Vậy anh đi với em nha!"

"Anh cũng không được, giờ tôi chỉ ăn cùng Thiên Lam thôi."

Tề Tuấn khẽ cười nhìn bóng lưng khuất dần qua cánh cửa, anh chọc giận bạn gái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Buổi hẹn hò

Kiều Tiểu Ân nắm chặt cánh tay Thiên Lam không cho cô có cơ hội chạy đi: "Đừng bỏ tớ ăn cơm một mình mà, tớ chỉ tin có mình cậu thôi Thiên Lam."

Thiên Lam trừng mắt lườm Tiểu Ân: "Cô còn dám nói câu đó với tui sao? Cô giỏi quá mà, quen bạn trai không cho tôi biết một tiếng luôn."

Kiều Tiểu Ân trung khuôn mặt mèo con vô tội ra năn nỉ: "Tớ và Tề Tuấn chỉ đang tìm hiểu thôi, lúc anh ấy đăng hình lên mọi người mới biết thôi. Cậu biết đó, người ưu tú như Tuấn quen với tớ mọi người đều không tin có thể lâu dài, bản thân tớ cũng vậy."

Thiên Lam thờ dãi, ngẫm lại cũng thấy đúng: "Cậu đúng là không xứng với anh ấy thật."

"Cậu..."

Thiên Lam véo mũi Tiểu Ân trách: "Cậu còn có quyền giận tớ sao? Tớ chưa hết giận cậu đâu."

Tiểu Ân gấp một miếng thịt lớn trong phần ăn của mình cho Thiên Lam: "Cho cậu ăn này, hết giận nha!"

"Tớ không phải con nít dễ dụ đâu."-Thiên Lam được thể làm giá.

"Vậy cậu muốn sao đây?"

"Bao cơm tớ một tháng còn được."

"Đồ cơ hội!"-Tiểu Ân đảo mắt nghĩ cách: "Thế này đi, tớ sẽ giới thiệu cậu với anh ấy, hôm nào đi dùng cơm để ra mắt."

Thiên Lam vờ cắn nhấc, được gấp mặt nam thần còn được dùng cơm với anh còn gì bằng, không khéo hôm đó cô còn được chụp hình chung nữa, số cô cũng may lắm: "Đề tớ nghĩ đã."

"Coi như cậu đồng ý rồi nha!"-Kiều Tiểu Ân ần đầu Thiên Lam xuống một cái tự nhận lời thay, sau đó vui vẻ dùng bữa trưa.

Cao Triết Minh nhìn Hàn Thế Vinh ngồi trước mặt, trong lòng vừa thần phục lại vừa không vừa mắt, tuổi trẻ như vậy có thể phát triển tập đoàn rộng lớn được nhiều người biết đến, mặc khác lại quá ngạo mạn không xem ai ra gì, lần trước còn dám bỏ hẹn để con gái lão chờ suốt một tiếng trong nhà hàng.

"Chủ tịch Cao có vẻ còn rất giận, tôi đã rất thành ý đến xin lỗi ngài, còn chủ động đến gặp mặt. Ngài cũng biết trước nay tôi rất hiếm khi lộ diện giải quyết hay gặp mặt đối tác của mình."

"Nhưng vẫn là Hàn Tổng sai trước."

Hàn Thế Vinh thoải mái nói: "Như thế này đi, lần này tôi sẽ chấp nhận lộ diện trước báo chí trong chiến lược hợp tác của hai tập đoàn sắp tới."

Đôi mắt già nua hơi mở to lên kinh ngạc, chuyện đề nghị Hàn thế Vinh lộ mặt bên ngoài ông đã thử rất nhiều lần đều không được, lần này cậu ta lại dễ dàng nhận lời.

"Nhưng tôi có kèm theo một điều kiện."

"Cậu cứ nói, chúng tôi sẽ cố gắng phối hợp."

"Cái này không khó đâu, tôi đã chọn được một người phù hợp với ý tưởng trò chơi game mới, người ấy cũng trong công ty của ngài, tôi muốn mời cô ấy

làm đại diện cho chiến dịch quảng bá game lần này cùng với tôi."

"Em còn giận anh sao?"-Tề Tuấn gõ đồng tin nhắn gửi cho Kiều Tiểu Ân, phải mất một lúc bên kia mới hồi âm gửi lại.

"Em đâu dám giận anh."

Anh khẽ cười đi đến giường ngủ nằm xuống nhắn tiếp: "Không giận mà như thế à?"

Kiều Tiểu Ân nhấn trả icon mặt con cún ngồi ủ dột.

Lần này Tề Tuấn gọi luôn cho cô, bên kia cũng rất phối hợp bắt máy: "Nếu em hết giận vậy kế hoạch hẹn hò ngày mai của chúng ta diễn ra bình thường phải không?"

Kiều Tiểu Ân suýt nữa quên đi ngày mai là cuối tuần, cô đã háo hức như thế nào với nó: "Đi chứ!"

Tề Tuấn buồn cười nhưng có không bật thành tiếng, đứa trẻ của anh luôn đáng yêu như vậy: "Chân của em sao rồi?"

"Em không sao hết, đi chơi thì vô tư."

"Anh biết rồi, vậy em nghỉ ngơi sớm, hẹn gặp em vào ngày mai!"

Cao Cẩm Tú nhìn sập hồ sơ điều tra về Kiều Tiểu Ân ra xem, còn cả đồng hình chụp Hàn Thế Vinh đi bên cạnh Kiều Tiểu Ân, khoe môi hiểm ác cong lên một đường: "Cô không có quyền cướp Tuấn khỏi tay tôi đâu, bởi vì cô không xứng."

Biết bạn gái đi lại còn bất tiện nên Tề Tuấn đã đi thẳng lên nhà Kiều Tiểu Ân đón cô, đứng ngoài cánh cửa bấm chuông chờ một hồi mà bên trong vẫn không có hồi đáp, anh khẽ cười lấy điện thoại ra định gọi cho cô cửa nhà mới bật mở.

Kiều Tiểu Ân xinh đẹp trong chiếc váy màu vàng đơn giản tôn lên nét nữ tính thanh thoát của cô, trên mái đầu nâu vàng đội một chiếc nón cói màu trắng trông cô thật trẻ trung và đáng yêu.

Tề Tuấn mỉm cười trêu chọc: "Là bạn gái anh đây sao? Nhìn không giống lắm!"

Kiều Tiểu Ân nháy mắt tinh nghịch đáp: "Có phải em xinh hơn không?"

Tề Tuấn dìu bạn gái bước đi, nhớ hôm qua nói bóng gió cô không xinh bị bạn gái cho ăn bơ cả buổi nên hôm nay anh đã rút kinh nghiệm lại: "Phải, bạn gái anh rất xinh!"

Kiều Tiểu Ân tâm tình vui vẻ vuốt nhẹ đầu Tề Tuấn nói: "Ngoan, anh trả lời thành thật lắm!"

"Đặc biệt là trông em dịu dàng và nữ tính hơn thường ngày."-Tề Tuấn vừa nói xong bàn tay đặt trên tóc anh liền rút về, cơ bản anh thích nhìn vẻ mặt phụng phịu dỗi hờn của cô hơn.

"Anh thích làm tổn thương người yêu của mình ghê nha."-cô làm bầm trách, dù vậy cơ thể vẫn ngã vào lòng được anh dìu ra xe.

"Chúng ta đi thôi!"

Hai bàn tay vừa vịn đan chặt lấy nhau khi cả hai cùng xem một bộ phim hài tình cảm, lâu lâu anh còn dứt bắp rang cho cô ăn, đôi lúc cả hai lại bật cười khúc khích vì cảnh hài của nhân vật. Điều đáng nhớ nhất chính là lúc anh vô tình dứt bắp cho cô ngay phân đoạn nam chính và nữ chính chuẩn bị hôn nhau, cô thề rằng mình không hề cố ý "cẩn" nhắm vào ngón tay anh đâu, nhưng ai kia lại quay phắt sang nhìn cô với đôi mắt cực kỳ nghi ngờ, Kiều Tiểu Ân ngưng đến chín cả mặt, rất may đèn trong rạp chiếu phim rất mờ nên anh không thể nhìn rõ, cô bèn lên đưa tay quay mặt anh nhìn lên lại màn hình, bản thân lại cầm cúi dán mắt vào ly coca trong tay không dám nhúc nhích.

Đợi cho cảnh lãng mạn qua khỏi, Tề Tuấn ghé sát tai cô thì thầm: "Anh hôn còn giỏi hơn nam chính đấy."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Dừng thủ đoạn

Kiều Tiểu Ân hối thúc Tề Tuấn mau trở về công ty khi anh có việc gấp được Cao tổng gọi đến, mặc cho anh ngỡ ý muốn đưa cô về đến nhà nhưng Kiều Tiểu Ân đã từ chối lấy lý do là muốn tân bộ một chút trước khi về, cô không muốn vì bản thân làm chậm trễ công việc của anh.

"Anh cứ đi đi, lâu rồi mới được nghỉ một ngày, em phải kiểm gì ăn trước."

Tề Tuấn miết nhẹ lên bàn tay Tiểu Ân dặn dò: "Em ăn luôn phần của anh, sau đó về nhà cẩn thận."

Ngồi trong tiệm đồ ngọt ưa thích, Kiều Tiểu Ân gọi cho Thiên Lam rủ bạn cô đến ăn cùng nhưng đứa bạn này quá lười không chịu tới, Kiều Tiểu Ân chán nản đi vào trong chọn cho mình một ít đồ ăn và ly nước ép ngồi ở vị trí quen thuộc thường thức.

"Em đúng là lúc nào cũng có thể ăn được."-Hàn Thế Vinh đột nhiên xuất hiện ngồi vào ghế đối diện cô.

"Anh giống như âm hồn vậy, đi đâu cũng gặp."-Kiều Tiểu Ân nheo mắt cảnh giác, nhìn khuôn mặt vui vẻ của anh khiến cô lười nói chuyện.

Hàn Thế Vinh tự nhiên lấy miếng bánh trên đĩa của cô ăn, tấm tắc khen: "Cái này ngon thật!"

"Tôi nói này, anh cứ theo đuổi người đã có bạn trai như vậy không tốt đâu."

"Anh không ngại."-Thế Vinh tỉnh bơ đáp.

"Nhưng tôi ngại."-cô đánh khẽ bàn tay anh định lấy thêm cái bánh nữa: "Và anh làm cho tôi không thích anh, đừng như vậy nữa."

Hàn Thế Vinh khựng lại sau lời nói của cô, nụ cười trên môi cũng tắt đi thay thế bằng vẻ mặt nghiêm túc, anh trầm giọng lên tiếng: "Yêu em không phải lỗi của anh, anh cũng đâu ép em phải yêu mình, một người bạn làm những chuyện này với em em sẽ cảm thấy rất bình thường, cho nên anh chỉ cần em đối xử với anh giống như bạn của mình. Em quá bất công với anh rồi."

Kiều Tiểu Ân biết bản thân có điểm gay gắt với Hàn Thế Vinh nhưng cô lại không muốn cho anh cảm thấy mình còn cơ hội, người đàn ông này da mặt cũng rất dày, luôn bám theo cô không rời, thật là khó xử quá đi.

"Em có biết ngồi đây với em vào lúc này anh đã tốn rất nhiều tâm tư không?"-Hàn Thế Vinh trở lại vẻ hóm hỉnh chống tay lên cằm ngắm nhìn cô, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đem nước và bánh đến cho mình, anh đưa lên nói: "Đây là nơi công cộng, anh bỏ tiền ra để được phục vụ giống em thôi."

Kiều Tiểu Ân nhướn mày nghĩ đến cuộc đối thoại hôm qua giữa Tề Tuấn và Hàn Thế Vinh, không lẽ việc Tuấn về công ty có việc là do anh làm: "Đừng nói anh có tình phá hỏng buổi hẹn hò của chúng tôi?"

"Không phải phá hỏng, chỉ là làm một chút chuyện để giám đốc Tề có việc phải làm. Nhưng nếu anh là bạn trai của em anh sẽ không vì chuyện này mà bỏ mặc bạn gái đâu, ai lại nỡ bỏ bạn gái như thế chứ?"

"Rốt cuộc anh là ai?"-Kiều Tiểu Ân đoán được thân phận Hàn Thế Vinh không phải đơn giản, có thể trao đổi và điều động nhân sự trong Cao thị nhất định là đại nhân vật, nhưng cô lại không biết được rốt cuộc là ai?

Hàn Thế Vinh trả cho cô hai cái bánh mình vừa lấy: "Em đừng nghĩ mấy chuyện phức tạp như vậy, người như em chỉ cần ăn thôi. Loại này ngon này, em ăn nhiều vô."

"Hàn Thế Vinh!"-cô khó chịu lườm anh, bị nhét miếng bánh vào miệng chỉ biết thở dài, anh coi cô là con nốc cô mặc kệ đi, ăn xong cô sẽ về nhà.

Đột nhiên cảm thấy trong người không được khỏe, Kiều Tiểu Ân mệt mỏi đứng dậy: "Tôi ăn không vô nữa, tôi về trước đây!"

Hàn thế Vinh tỉnh mắt nhìn cô có dấu hiệu bất thường không an tâm đi theo, anh chạy vội ra trước trả tiền, lo lắng hỏi: "Em không khỏe, để anh đưa em đến bệnh viện?"

"Không cần đâu, tôi chỉ muốn về nhà thôi!"

"Được, anh đưa em về, không được cự tuyệt!"

Hàn Thế Vinh thực không yên tâm khi sắc mặt Kiều Tiểu Ân càng lúc càng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, anh dìu cô bước lên nhà mà Kiều tiểu Ân cũng không buồn kháng cự, nhưng điều đáng bận tâm chính là cơ thể của Hàn Thế Vinh cũng bắt đầu có điểm bất thường, cảm giác xung quanh trở nên vô cùng nóng bức.

Kiều Tiểu Ân bấm mặt mũi phòng đi vào liền nằm ngay xuống ghế sofa dài, những ngón tay không ngừng sờ lên chiếc cổ mảnh khảnh cùng xương đòn gọi cảm lấp ló sau chiếc váy màu vàng, khung cảnh diễm lệ đập vào mắt Hàn thế Vinh trở nên càng động lòng hơn bao giờ hết, ngọn lửa dục vọng trong người anh bùng cháy dữ dội khiến cho anh mất đi sự kiểm soát bước vào đóng luôn cửa lại.

"Tiểu thư, hai người họ đã về tới nhà đang ở chung một chỗ với nhau."

Cao Cẩm Tú hài lòng hỏi lại: "Có chắc rằng cả hai đều bị đánh thuốc?"

"Vâng ạ!, tôi còn theo lời tiểu thư lắp đặt camera trong phòng Kiều Tiểu Ân, chúng ta có thể quan sát được mọi diễn biến bên trong."

Cao Cẩm Tú đẩy mắt tàn độc hướng nhìn tấm hình Hàn Thế Vinh và Kiều Tiểu Ân đặt trên bàn đưa tay châm que lửa đốt cháy: "Cảnh ân ái của bọn họ có gì đáng xem, khi nào xong việc báo tin lại cho tôi."

"Vâng, thưa tiểu thư!"

Hàn Thế Vinh cảm giác cơ thể như bị thiêu đốt cần được phóng thích, vừa hay người bên dưới giống như con rắn uốn éo mời gọi mình, yết hầu anh lần nhẹ nuốt xuống, một chút lý trí còn sót lại ngăn cản bước tiến của anh, nếu còn bước tới, anh và cô sau này nhất định sẽ bị cuốn theo cuộc tranh đấu hiểm ác của bọn họ, hơn hết chính là làm tổn thương đến người anh yêu thương. Nhưng mặc khác con dục vọng quá đỗi mãnh liệt đang tàn phá hết mọi ý thức của anh, bản thân người bên dưới cũng không kiềm chế được bật ra những tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Tiểu Ân..."

Như con thú đói khát lao vào con mồi trước mặt, Hàn Thế Vinh tìm đến đôi môi đỏ mềm mại của cô vô vàn hôn, bất chấp những phản kháng yếu ớt của người nằm dưới.

Kiều Tiểu Ân trong cơn khó chịu cùng cực vẫn cảm nhận được nụ hôn này không phải là của anh, bàn tay run rẩy cố bài xích ra nhưng cơ thể vô lực không còn nghe theo sự sai bảo của mình, bất lực để cho người bên trên làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đến cứu người

Bàn tay gấp gáp kéo mạnh chiếc váy Kiều Tiểu Ân để lộ vai gầy quyến rũ, đôi môi nóng rực lùi xuống hờn cổ cô vùi sâu vào hôn hít, để lại những vết ngân đỏ âm muội. Những ngón tay suông dài không an phận vuốt ve cơ thể Kiều Tiểu Ân, cảm nhận sự run rẩy của cơ thể nhạy cảm, sóng tình kích thích dữ dội, anh di chuyển sâu xuống đôi chân dài miên man không tỳ vết của cô vuốt ve.

Kiều Tiểu Ân đối với loại kích thích này vô cùng khó tả, nửa muốn nhiều hơn nửa lại không muốn bàn tay ấy chạm vào cơ thể mình, bởi vì nó không phải là anh...

Làm ơn, ai đó hãy cứu cô với...

Đôi mắt nhắm chặt lại ướt nhoe dòng lệ mặn đắng thấm ướt máng ghé phía dưới, Kiều Tiểu Ân thổn thức khóc nức, một chút sức lực cuối cùng cố gắng nắm lấy bàn tay trượt vào nơi giữa hai đùi mình kéo lên, giọng nói run run van xin: "Làm ơn... đừng lại đi..."

Hàn Thế Vinh bị lời nói nghẹn đắng của Kiều Tiểu Ân làm khựng lại, anh đau xót hôn lên mái tóc hơi rối của cô, giọng nói mờ đục đi: "Tiểu Ân... cả anh và em đều đang rất khó chịu..."

Cô lắc mạnh đầu cự tuyệt, cổ họng khô khốc cố gắng nói: "Tôi... chịu được...xin anh đấy..."

Hàn Thế Vinh nhắm chặt mắt ôm chầm cơ thể cô kiềm chế ham muốn của bản thân lại, hơi thở nặng nề theo từng cơn run rẩy ớn lạnh, Hàn Thế Vinh dùng toàn bộ sức lực bế xốc Kiều Tiểu Ân loạng choạng gắng gượng đi vào phòng tắm bật vòi sen lên, để dòng nước lạnh dập tắt đi hỏa dục trong người họ.

"Tiểu Ân... em cố lên... anh sẽ không làm tổn thương em đâu..."

Bên ngoài phòng cánh cửa bật mở ra, người phụ nữ với khí chất cao quý và sắc sảo bước vào bên trong nhà, phía sau còn có một người đàn ông đi theo.

"Cô chủ, họ không có ở đây."

Người được gọi là cô chủ chính là Trương Đông Nghi, vợ của chủ tịch Hoàng Phong. Cô đưa tay lên ra hiệu im lặng, tai lắng nghe tiếng nước chảy rất khẽ từ phòng tắm vọng lại, bước chân chậm rãi đi tới thăm dò.

Nhìn hai cơ thể run rẩy nép vào hai góc cách xa nhau trong phòng tắm, quần áo xốc xếch đều đã ướt sũng nước, không khó để cô đoán được tình hình của hai người hiện tại.

Trầm giọng ra lệnh cho người phía sau, Đông Nghi bước tới đỡ Kiều Tiểu Ân đứng dậy đi vào phòng: "A Cầu, đưa cậu ấy vào nhà đi!"

"Vâng, cô chủ!"

"Đừng tới thủ đoạn này quả thật rất hèn hạ."- giọng Đông Nghi âm lãnh thốt, đáy mắt lạnh lùng thoáng hiện tia tức giận, nó cũng phần nào khơi gợi đoạn ký ức không vui trước kia của cô.

Sau khi giúp Kiều Tiểu Ân thay một bộ quần áo mới đắp chăn giữ ấm cho cô, Đông Nghi đưa tay chạm vào trán cô ấy kiểm tra, quả nhiên nó rất nóng: "Sốt rồi!"

Đông Nghi đi ra ngoài xem xét tình hình, nhìn khuôn mặt Hàn Thế Vinh cũng không khá hơn Tiểu Ân bao nhiêu, chỉ là anh vẫn còn ý thức đang ngồi một mình trên ghế: "Chào Hàn tổng!"

Hàn thế Vinh yếu ớt gật nhẹ đầu: "Cảm ơn cô!"

Đông Nghi quay sang A cầu phân phó: "Cậu ra ngoài mua cháo và thuốc hạ sốt đi, cô ấy bị sốt rồi."

A Cầu nhận lệnh đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Thế Vinh và Đông Nghi. Cô không gọi bác sĩ riêng tới vì không muốn làm kinh động người khác, việc này cũng không tốt lành gì.

Hàn Thế Vinh nhận lấy ly nước ấm từ Đông Nghi, anh định nói gì đó nhưng đã bị cô ngăn lại. Đông Nghi tinh mắt nhìn thấy máy quay phim gắn trong chậu hoa gần tủ đặt TV, cô đi đến tháo nó ra tắt luôn kết nối, nhìn lại khuôn mặt tối sầm của Hàn Thế Vinh, đều đều nói: "Xem ra người này muốn hại chết hai người mới chịu."

Anh tức giận nắm chặt bàn tay đặt trên đầu gối, để anh điều tra được tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

"Mọi chuyện cũng đã không sao rồi, tôi rất cảm phục vì sự chịu đựng cho người thương của cậu."-Đông Nghi an ủi Hàn Thế Vinh, trên đường chạy tới đây cô sợ rằng mình sẽ đến không kịp lúc.

Bây giờ anh mới bắt đầu thắc mắc, anh tin Đông Nghi không có liên quan đến chuyện này nhưng làm sao cô ấy phát hiện ra: "Tôi tò mò làm sao Hoàng phu nhân lại biết được đến giúp chúng tôi?"

Đông Nghi thân nhiên đáp, cái này cũng nhờ con gái của cô: "Hôm nay tôi đến tiệm đồ ngọt mua quà cho con gái, vô tình nhìn thấy cảnh không nên thấy, lại là chuyện của người đã cứu con gái mình nên không thể làm ngo."

"Chỉ nhìn thấy người hại chúng tôi sao?"

Đông Nghi lắc nhẹ đầu: "Không thấy, tôi vô tình nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Tiểu Ân trước khi rời tiệm, sau đó nhìn thấy tên phục vụ vội vã đem rửa hai ly nước hai người vừa uống xong nên đoán có chuyện không hay."

Hàn Thế Vinh mỉm cười tán thưởng, anh biết vợ chồng chủ tịch Hoàng rất tài giỏi và thấu đáo, hôm nay còn nhận được ân tình này của Đông Nghi: "Cảm ơn chị, nếu chị không đến kịp lúc tôi và Tiểu Ân không biết sẽ thế nào nữa."

Đông Nghi nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, trời cũng đã tối, nhưng cô không yên tâm để cho Tiểu Ân ở đây một mình, nhất là sau cơn chấn động vừa rồi: "Nếu cậu đã tin tưởng thì tôi sẽ ở lại đây với cô ấy, cậu nên về sẽ tốt hơn. Chuyện này tôi nghĩ cô bé cũng không muốn bạn trai biết đâu."

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ giải quyết những chuyện còn lại, không để cho Tiểu Ân phải khó xử. Làm phiền chị rồi."

Hàn thế Vinh lấy áo khoác đứng dậy, anh nở một nụ cười nhìn Đông Nghi: "Dự án lần này của tôi không biết chủ tịch Hoàng có hứng thú không? Tôi nghĩ không thể hợp tác cùng Cao thị được nữa rồi."

"Chỉ cần có lợi và không phạm pháp, chúng tôi rất sẵn lòng."

Đông Nghi trở vào phòng đã thấy Kiều Tiểu Ân định rời khỏi giường, cô cầm ly nước lên: "Em muốn uống nước sao?"

Kiều Tiểu Ân gật nhẹ đầu ngồi trở lại giường, nhận lấy ly nước từ tay Đông Nghi, cô rụt rè thốt: "Cảm ơn chị!"

"Quần áo là do tôi thay giúp em, em chỉ bị sốt nhẹ thôi, không vấn đề gì đâu."-Đông Nghi hiểu Tiểu Ân nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, cô tinh tế nói vào những điểm trọng tâm cho cô ấy bớt bận lòng và phiền muộn.

"Hôm nay nếu không nhờ có chị em không biết sẽ như thế nào nữa... có phải vì em không có người thân bên cạnh, không có thể lực chống lưng nên mới bị đối xử như vậy..."-Kiều tiểu Ân xúc động rung rung nước mắt, nghĩ đến chuyện vừa qua cô vẫn còn chưa hết khiếp sợ.

Đông Nghi đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Kiều Tiểu Ân, cô cũng không biết nên an ủi như thế nào nữa, trước giờ cô chưa từng làm điều này với bất kỳ ai.

A Cầu quay trở về với thuốc và cháo, không những thế anh còn dắt theo một người: "Mẹ ơi, chị xinh đẹp ơi, Tiểu Lam đến rồi!"

Đông Nghi nheo mắt nhìn con gái chạy tới, đáy mắt nhìn lên A cầu thăm trách, sao lại để con bé lên đây trong hoàn cảnh này?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nỗi ám ảnh

Tiểu Lam chạy vội tới bên cạnh Kiều Tiểu Ân nấp sau lưng cô tránh đi ánh nhìn sắc bén của Đông Nghi, bé con biết mẹ nhất định sẽ không thích mình làm phiền cô nhưng bé cũng lo lắng cho cô chứ bộ.

Kiều Tiểu Ân nhìn vẻ mặt sợ sệt của Tiểu Lam, lên tiếng khuyên: "Em không sao đâu chị, uống thuốc nằm ngủ một đêm sẽ khỏe lại thôi, để bé ở lại một lúc rồi hai người về là được."

"Như vậy sao được, cô bị bệnh không thể ở nhà một mình. Con giỏi lắm, con có thể chăm sóc cho cô."- Tiểu Lam đứng dậy tự tin nói, nhưng nhìn thấy mẹ, bé con như mèo cụp đuôi lại lảng tránh nhìn sang hướng khác.

Kiều Tiểu Ân mỉm cười xoa đầu Tiểu Lam: "Cô đang bị cảm sẽ lây bệnh cho con đó, con nên nghe lời mẹ trở về nhà đi! Nhà cô rất nhỏ cũng chỉ có một phòng, không có chỗ từ tể cho con ngủ đâu."

Đông Nghi nghĩ qua lời nói của Tiểu Ân và con gái đều hợp lý, cô không thể bỏ mặc Kiều tiểu Ân ở nhà trong lúc này, cô ấy lại không muốn cho Tề Tuấn lo lắng về chuyện vừa rồi dẫn đến hiểu lầm khi chưa tìm hiểu rõ sự tình. Mặc khác cô càng không muốn con gái chịu khổ.

"Được rồi, em ăn cháo rồi uống thuốc nghỉ ngơi. Đêm nay tôi và Tiểu Lam sẽ ngủ tạm ngoài phòng khách, con bé cứng đầu này không biết sợ gì đâu."

"Như thế sao được chứ, phòng khách không có chỗ ngủ, chị và bé..."- Tiểu Ân khó xử nói, vì mình để cho hai vị khách quý chịu khổ cô không an tâm chút nào.

Đông Nghi ngoắc tay ý bảo Tiểu Lam về phía của mình ngồi, cô nói tiếp: "Con bé này rất dễ tính, ngủ trên ghế sofa không sao đâu. Đêm nay tôi cũng phải làm việc khuya không có bao nhiêu thời gian để ngủ. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi."

Tiểu Lam được mẹ cho ở lại đây mừng rỡ cười tươi, bé con nói hộ mẹ: "Phải đó cô xinh đẹp, con và mẹ không phiền gì hết, chú A Cầu cũng mua cho con rất nhiều đồ ăn ngon."

Kiều Tiểu Ân bị hai mẹ con nói đến không chấp nhận cũng không được, cô gượng cười nhận lấy cháo và thuốc A Cầu đưa cho, cảm ơn rồi ăn một ít.

Đông Nghi để Tiểu Lam ở trong phòng trò chuyện với Tiểu Ân một chút, bên ngoài phòng khách căn dặn A Cầu.

"Nói với anh ấy đêm nay tôi và Tiểu Ân ngủ lại đây."

"Cô chủ có thể đưa Kiều tiểu thư về nhà chúng ta tạm dưỡng, như vậy sẽ tiện hơn mà."-A Cầu đưa ra ý kiến cho cô chủ của mình.

Đông Nghi không phải chưa từng nghĩ qua, chỉ là phải đặt cảm nhận của Tiểu Ân lên trên, cô ấy đang không khỏe, di chuyển vừa không tiện lại đến một nơi xa lạ, tâm trạng sẽ càng bất an hơn: "Tôi tự có sự sắp xếp."

"Vâng, tôi nhiều lời rồi."

"Còn nữa, chuyện hôm nay cậu xử lý đi, đoạn camera quay được tìm cách xóa nó, đừng để ai biết chuyện này."

"Tôi biết rồi!"

Tề Tuấn tự nhiên luôn cảm thấy bất an trong lòng, sau khi kết thúc cuộc họp kéo dài cả buổi chiều anh liền cầm điện thoại gọi cho Kiều Tiểu Ân nhưng lại không liên lạc được, Tề Tuấn ngồi lên xe khởi động đạp ga chạy tới nhà bạn gái.

Mở cửa phòng không phải là Kiều Tiểu Ân, người xuất hiện làm cho tề Tuấn thoáng kinh ngạc: "Hoàng phu nhân."

Đông Nghi cũng dự liệu được việc Tề Tuấn sẽ tìm đến đây, cô mở lời chào xã giao, sau đó nhường đường cho anh vào bên trong.

"Tiểu Ân và Tiểu Lam đang chơi với nhau trong phòng, hôm nay làm phiền bạn gái của cậu rồi."

Tề Tuấn nghe Đông Nghi lên tiếng trong lòng đã bớt hoài nghi, nhưng anh vẫn là muốn đích thân kiểm tra lần nữa: "Được như vậy thì tốt, Tiểu Ân cũng rất thích con bé."

Đứng trước cửa phòng ngủ Kiều Tiểu Ân, Tề Tuấn nhìn bạn gái anh đang cùng Tiểu Lam chơi xếp hình không làm phiền họ đi thẳng ra ngoài, là do anh đa nghi quá rồi, có Hoàng phu nhân ở đây Kiều Tiểu Ân có thể có chuyện gì được.

"Nếu Tiểu Lam đã đến trước vậy tôi xin phép ra về, hôm nay tôi cho con bé mượn cô ấy một hôm vậy."

Đông Nghi khẽ gật đầu chào: "Cảm ơn giám đốc Tề!"

Bên trong phòng ngủ, những ngón tay cầm miếng xếp hình run lên bần bật, lúc Tề Tuấn mở cửa phòng ra tìm cô như muốn ngừng đập, bây giờ việc đối mặt cùng anh sao lại khó khăn quá, bản thân không làm gì sai nhưng lại không có dũng khí nhìn thẳng vào anh, nỗi đau đớn này không thể phân tỏ cùng ai.

"Cô ơi, cô đừng buồn, mẹ con giỏi lắm, có gì cô không giải quyết được cứ nói cho mẹ con đi ạ."-Tiểu Ân nhìn khuôn mặt sầu não kém sắc của Kiều Tiểu Ân thở thê thốt, bé con không muốn nhìn Kiều Tiểu Ân buồn nữa, phải vui vẻ giống như mình mới ăn ngon ngủ ngon được.

Kiều Tiểu Ân khẽ cười lắc đầu: "Cô đã làm phiền con và mẹ con nhiều rồi."

"Tiểu Lam ra ngoài phòng xem phim đi, tới bộ phim yêu thích của con rồi kìa!"-Đông Nghi nhắc khéo con gái rời đi, cùng là phận nữ, cô hiểu cảm giác hiện tại của Kiều Tiểu Ân, phải chịu đã kích lớn như vậy nhất thời không thể chịu nổi.

Đợi cho Tiểu Lam đi khỏi, Đông Nghi ngồi xuống cạnh Kiều Tiểu Ân thu dọn đồ chơi để sang bàn bên cạnh, nhẹ giọng ra lệnh: "Em nằm xuống đi, lát nữa thuốc thấm vào sẽ ngủ được thôi."

"Chị à... cảm ơn chị..."

"Không có gì!"-so với ân nhân đã cứu con gái của mình không phải trước đó Kiều Tiểu Ân chỉ là một người xa lạ, lại dám liều mình cứu một con bé khỏi đám người xấu, đây là chuyện cô nên làm.

Kiều Tiểu Ân ghét những cô gái yếu đuối, suốt ngày chỉ biết dùng nước mắt để giải quyết vấn đề, nhưng đến ngày hôm nay cô lại giống như kiểu người mà cô ghét, chỉ cần nghĩ một chút lòng lại thổn thức không kiềm được nước mắt: "Em không làm gì sai cả, cũng không hại ai hết... vì sao người ta ại muốn hủy hại em?"

Đông Nghi lấy khăn giấy trên đầu giường lau nước mắt cho người nằm bên dưới, nói vài câu an ủi Tiểu Ân: "Không sao rồi, đại nạn không chết sau này ắt có phúc."

"..."

"Em may mắn vì cậu Hàn Thế Vinh đó là người tốt, cả người bạn trai luôn lo lắng cho em nữa."

"Nhưng bây giờ em sợ phải đối diện cùng hai người họ lắm... cảm giác như mọi xấu hổ của bản thân đều bị vạch trần trước mặt họ..."

"Em là cô gái mạnh mẽ, những người khác sẽ không giống như em xã thân vì cứu người có thể nguy hiểm đến tính mạng của mình, tôi tin em sẽ vượt qua được."-Đông Nghi mỉm cười vỗ vỗ lên bàn tay Kiều Tiểu Ân an ủi, cơ thể mệt mỏi thấm thuốc dần chìm vào giấc ngủ nhưng bàn tay vô thức đã nắm chặt tay Đông Nghi.

Đông Nghi không phiền ngồi thêm một lúc nữa, đợi cho cô đã ngủ yên giấc mới rút tay về đi ra ngoài, thầm nghĩ cô gái này thật thuần khiết, điểm này rất giống con gái cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Biết được chân tướng

KÉTÍTÍTÍT

Chiếc xe của Tề Tuấn thắng gấp lại sau khi vừa bật đoạn video được một số máy lạ gửi vào điện thoại của mình, anh kinh hoàng vội tắt xe vào lề đường xem lại đoạn video. Đôi nam nữ đang quấn quýt ôm hôn nhau trên ghế sofa là Hàn Thế Vinh và Kiều Tiểu Ân, bàn tay cầm điện thoại bóp chặt hiện rõ những đường gân xanh, Tề Tuấn đang vô cùng tức giận.

Chiếc xe trên đường về nhà bẻ lái quay lại rồi ga chạy đi, chuyện khủng khiếp như vậy vì sao cô không nói cho anh biết, hóa ra cảnh anh nhìn thấy lúc này chỉ là một vở kịch do bạn gái anh và Đông Nghi cố tình dựng lên cho anh xem, càng nghĩ anh lại càng tức giận, máu nóng đã dồn hết lên não khiến cho đôi mắt đỏ ngầu lên đáng sợ, những tưởng có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ trước mắt mình.

Hàn Thế Vinh khi trở về nhà đã vội vã xâm nhập vào hệ thống máy tính tìm ra đường truyền đoạn video để xóa đi, nhưng anh phải mất thêm một khoảng thời gian để tìm ra nó và xóa đi hệ thống sao chép, chỉ là anh đã chậm một bước, đối phương đã gửi đường truyền dữ liệu sang một hệ thống khác, chính là máy của Tề Tuấn.

Những ngón tay gõ trên bàn phím khẽ run lên, mặc dù anh đã vô hiệu hóa đoạn video ấy nhưng vẫn trễ rồi, anh không sợ bản thân bị hiểu lầm, chỉ lo lắng cho người mình yêu chịu ủy khuất.

TÍNH TOONG.

Bên ngoài truyền tới tiếng chuông cửa, Hàn Thế Vinh nhìn vào CCTV trước cổng, khuôn mặt âm lãnh đằng đằng sát khí của Tề Tuấn đang kiên nhẫn chờ đợi trước cổng nhà, Hàn Thế Vinh thờ dãi một cái đứng dậy, gọi quản gia mở cửa cho khách vào nhà.

Tề Tuấn vừa nhìn thấy Hàn Thế Vinh liền vung tay nắm thẳng vào má trái anh, uy lực rất lớn làm cho Hàn Thế Vinh mắt đà ngã xuống sàn nhà, quần gia hốt hoảng chạy đến liền bị anh ngăn lại: "Không có việc của ông, lui ra đi!"

Quần gia hiểu chuyện cúi đầu lui xuống, trong phòng khách chỉ còn hai người đàn ông đối mặt với nhau.

Hàn Thế Vinh nhếch môi lấy tay lau khô máu môi rướm máu của mình, tên Tề Tuấn này nghĩ mình là ai mà dám đánh vào mặt của anh?

"Xem ra đã nhìn thấy thứ không nên nhìn rồi."

Tề Tuấn nắm chặt bàn tay khủy gối xuống túm lấy cổ áo Hàn Thế Vinh xóc lên, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Hàn Thế Vinh: "Tao nói mày không được lại gần cô ấy rồi mà!"

"Tiểu Ân không làm gì có lỗi với anh cả."

"Đến phiên mày nói sao?"

Hàn Thế Vinh đáp trả lại bằng ánh nhìn sắc lạnh, Tề Tuấn này nóng giận anh có thể hiểu được nhưng nếu làm tổn thương đến Kiều Tiểu Ân, anh tuyệt đối không bỏ qua.

"Cô ấy là người tôi yêu thương, Hàn Thế Vinh này không phải kẻ cảm thù làm chuyện sau lưng người khác."

"Nhưng mày vẫn động vào cô ấy. Tiểu Ân là một cô gái lương thiện, mày lại khiến cho cô ấy..."-nói tới đây cổ họng Tề Tuấn bị nghẹn lại, anh không thể tưởng tượng được lúc đó cô phải khổ sở và đau đớn như thế nào...

Hàn Thế Vinh cong môi mỉm cười, hành động bất ngờ làm Tề Tuấn vừa bức bối vừa thắc mắc: "Mày cười cái gì?"

"Đoạn video gửi vào máy của anh chắc chắn là bị cắt xén để gây hiểu lầm, thế nhưng anh đã chọn cách tìm đến tôi trước chứng tỏ anh vẫn rất tin tưởng Tiểu Ân, ít ra cô ấy đã không chọn nhầm người."

Tề Tuấn khựng lại, bàn tay nắm lấy cổ áo Hàn Thế Vinh nói lỏng ra rồi đẩy anh ngã xuống đất lần nữa. Quả thật lúc vừa xem đoạn video Tề Tuấn đã từng nghĩ đến những chuyện xấu nhất có thể xảy ra, nhưng ngẫm lại sự việc, đặc biệt là sự hiểu biết của anh về Tiểu Ân, cô tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, nhất định có người hãm hại phía sau.

Hàn Thế Vinh phất tay đứng dậy, anh đi đến tủ lấy ra một chai rượu vang và hai cái ly đem đến bàn rót rượu vào: "Nếu không còn muốn đánh nhau nữa thì ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với anh, về kẻ đã ra tay hại tôi và Tiểu Ân."

Cao Triết Minh đứng đờ đờ nổi giận ném sấp giấy tờ vào người đứa con của mình, lão còn chưa kịp nói gì con gái của mình đã cả gan làm chuyện động trời.

"Con có biết người đàn ông đó là Hàn tổng hay không? Con sao không điều tra kỹ đã dám động đến cậu ta?"

Cao Cẩm Tú vừa mới hay tin đã bị ba gọi đến mắng một trận, thật tình cô không hay biết thân thế của Hàn Thế Vinh, cứ nghĩ anh chỉ là một tên nhân viên vô công rồi nghề lẻo đẻo theo Kiều Tiểu Ân, nhìn cô ả lả lơ bên cạnh hai người đàn ông cô không kiềm lòng được muốn dạy cho Kiều Tiểu Ân một bài học.

"Ba đã nói con ngoan ngoãn chờ đợi, ba sẽ tìm cách khiến cho Tề Tuấn bên cạnh con, con lại nóng nảy làm loạn lên, giờ thì hay rồi, không chỉ Tề Tuấn, Hàn Thế Vinh mà cả người của chủ tịch Hoàng cũng đang điều tra sự việc, họ rất nhanh sẽ điều tra được con ra tay thôi."

Cao Cẩm Tú tức giận không phục: "Con không hiểu, chỉ vì một đứa có thân thế chẳng ra gì vì sao có thể quan hệ được với những người địa vị cao lớn kia?"

Cao Triết Minh đập mạnh tay xuống bàn, đôi mắt long sọc nhìn đứa con vẫn chưa hiểu chuyện của mình quát: "Bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện đó, điều con cần lo hiện tại là bọn họ sẽ làm gì con và ta khi biết người gây họa là con."

Cao Cẩm Tú hốt hoảng vội chạy tới nắm chặt cánh tay ba mình kêu khóc: "Ba, con biết lỗi rồi, xin ba hãy cứu con với!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Có anh thật tốt

Hôm nay là đầu tuần nhưng Kiều Tiểu Ân chẳng muốn đi làm chút nào, cơ thể mệt mỏi lờ đờ khó chịu, Kiều Tiểu Ân trùm chăn đắp kín người nằm co ro trên giường.

Tiểu Lam lon ton chạy vào trong phòng, nhìn Kiều Tiểu Ân vẫn chưa dậy đưa bàn tay bé xíu lay gọi: "Cô ơi, dậy đi trễ giờ làm rồi!"

Kiều Tiểu Ân mơ màng mở mắt ra nhưng vẫn không nhìn rõ được khuôn mặt Tiểu Lam, chỉ thoang thoang tiếng bé con đang gọi mình.

Tề Tuấn hay tin liền chạy tới bệnh viện, nhìn Kiều Tiểu Ân nằm mê man trên giường bệnh lòng anh đau như cắt, những lúc như thế này Tề Tuấn cảm thấy bản thân thật bất lực, người anh yêu thương xảy ra chuyện nhưng anh lại luôn là người cuối cùng được biết.

Bàn tay to lớn đưa ra nắm lấy bàn tay để trên bụng của cô, anh ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt ưu thương nhìn cô da dết.

"Em không thích hợp nằm ở nơi ngột ngạt này đâu, mau khỏe lại đi, anh sẽ dẫn em đi chơi."

Cao Triết Minh không vui nhìn Hàn Thế Vinh, mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng mà giờ cậu ta nói rằng muốn hủy việc hợp tác giữa hai người sao?

"Cậu làm thế là không có phép tắc, đừng để việc cá nhân làm ảnh hưởng đến đại sự."

Hàn Thế Vinh cười mỉa mai: "Xem ra ông cũng đã biết qua việc của con gái mình làm rồi, vậy người không biết phép tắc là ai đây?"

Lão chốt dạ tái mặt, nhưng rất nhanh đã lấy lại bộ dạng của ông chủ tập đoàn lớn uy quyền thốt: "Con bé không biết lễ nghĩa tôi đã dạy dỗ lại, Hàn tổng xin hãy nể tình lão già này giờ cao đánh khẽ. Còn hợp đồng..."

"Tôi chính vì nể mặt ngài nên mới không muốn hợp tác nữa, thời gian chạp mặt sau này tôi không nghĩ mình có thể nuốt được con giận về việc con gái Cao tổng đã làm với tôi."

"Dù sao đi nữa, xét về lợi ích cao nhất tập đoàn Cao thị là nơi sẽ phát huy tối đa thế mạnh của tập đoàn WF, chúng tôi cũng đã lên kế hoạch quảng bá cho sản phẩm game lần này của cậu."

Hàn Thế Vinh dứt khoát đáp: "Tôi đến đây là để thông báo chứ không phải thương thuyết, cũng đã trễ rồi, chào Cao tổng!"

Cao Triết Minh ngồi thụp xuống chiếc ghế của mình, việc Hàn Thế Vinh hủy đi dự án hợp tác này bên phía lão sẽ mất đi nguồn lợi rất lớn, hơn hết có rất nhiều công ty khác lăm le muốn được hợp tác cùng WF.

Kiều Tiểu Ân mở mắt thức giấc đã thấy khuôn mặt thân quen ngồi túc trực bên giường, anh nhìn cô tỉnh lại nở nụ cười nhàn nhạt, khẽ khàng lên tiếng: "Em tỉnh rồi!"

Cô nhìn xuống hơi ảm đang bao lấy bàn tay của mình, đáy lòng dâng lên cảm xúc vô cùng phức tạp. Cuối cùng vẫn phải đối mặt thôi, phải, cô là cô gái mạnh mẽ, cô sẽ làm được. Càng khó khăn cô càng phải bên cạnh anh, không để kẻ xấu ngoài kia đắc ý chia rẽ được họ.

Kiều Tiểu Ân mỉm cười đáp lại, cô gượng chống tay ngồi dậy, bị anh ngăn lại vẫn bướng bỉnh không nghe lời, đưa tay ra: "Anh ôm em đi, em nhớ anh nhiều lắm!"

Tề Tuấn nhìn dáng vẻ nũng nịu của cô véo nhẹ chiếc mũi chun ra, anh ngồi lên giường ôm cô nép vào lồng ngực mình, trầm giọng nói: "Sao em lúc nào cũng làm anh phải lo lắng?"

"Vì anh yêu em nên mới lo lắng, em biết mà."-cô rút sâu hơn vào cái ôm ấm áp của anh, thỏ thẻ nói tiếp: "Nhìn thấy anh em như được nạp năng lượng."

"Anh cũng vậy!"-Bàn tay ôm lấy bờ vai gầy của cô siết chặt hơn, bây giờ anh mới để ý cô thật sự rất gầy, nếu như anh dùng sức nhiều hơn chút nữa xương cô sẽ vỡ mất.

"Tuấn, em có điều này muốn xin anh, anh có thể đáp ứng cho em không?"

Anh vuốt tóc cô yêu thương nói: "Em nói đi!"

Kiều Tiểu Ân bày đôi mắt nai tội nghiệp nhìn lên anh khẩn thiết van xin: "Em bị bệnh nghi làm anh đừng có trừ lương em nha!"

"Cái này không được."-anh buồn cười nói ngay không cần suy nghĩ.

"Sao vậy?"

"Việc em là bạn gái của anh nhiều người đã không thích em lắm rồi, nếu họ còn biết anh đưa tư tình vào công việc em sẽ càng thảm."

Cô đảo mắt suy nghĩ, lời anh nói cũng đúng: "Không được thì thôi."

Anh mỉm cười nâng cằm cô lên áp môi mình hôn nhẹ lên đôi môi hơi chu ra của cô, khẽ khàng nói tiếp: "Nhưng anh là bạn trai của em em còn lo gì nữa? Em muốn đi đâu, ăn gì cứ nói cho anh, anh đưa em đi hết."

Kiều Tiểu Ân chống tay lên ngực Tề Tuấn đẩy nhẹ anh ra: "Em đang bệnh đó, sẽ lây bệnh cho anh mất."

Tề Tuấn thân nhiên thốt: "Em chưa nghe nói cách mau chóng để hết bệnh là lây sang người khác sao? Anh tình nguyện muốn giúp em hết bệnh mà."

Kiều Tiểu Ân đỏ mặt né tránh khi anh cố tình dí sát mặt lại gần mặt cô, trong phút chốc cảm giác ngọt ngào của anh mang lại giúp cho cô quên đi mọi ưu phiền mình phải chịu đựng. Anh chính là người đem đến cho cô cảm giác bình yên ấy, là người duy nhất.

"Tuấn, em yêu anh!"

Lời nói chân thành của cô làm hành động đùa giỡn của anh ngưng lại, đôi mắt đen cuốn hút xoáy thẳng vào đôi mắt nai trong sáng của cô như nhìn thấu mọi suy nghĩ trong tâm tư cô, anh mỉm cười đáp lại: "Anh cũng yêu em!"

Khoảng cách của hai đôi môi dần được rút ngắn, những tương sấp chạm vào nhau thì cánh cửa đột nhiên bật mở, y tá khó chịu nói: "Đến giờ kiểm tra cho bệnh nhân rồi, người nhà ngồi ngay ngắn lại đi!"

Kiều Tiểu Ân bối rối tách vội khỏi người anh, cô bẽn lèn nhìn anh trách cứ, thầm nghĩ số mình thật khổ, ngay cả y tá trong bệnh viện cũng ghét mình vì anh...

Anh thân nhiên ngồi ngay ngắn lại đôi mắt ngắm nhìn cô, Tiểu Ân mà anh biết nên vui về thế này, anh không cho phép ai được làm tổn thương bạn gái của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đêm nay ngủ lại đây với em đi

Cao Cẩm Tú mừng rỡ nhìn Tề Tuấn đến buổi trình diễn ra mắt của công ty mình, cô bước tới bắt chuyện: "Mấy hôm nay em không liên lạc được với anh, em sợ là anh sẽ không đến."

"Việc tôi đã hứa với Cao tổng nhất định tôi sẽ hoàn thành, việc này cô cứ yên tâm"

Tề Tuấn đi đến chỗ nhân viên bàn về việc sẽ nói với phóng viên cũng như các vấn đề ngoại giao khác, lơ đi sự có mặt của Cao Cẩm Tú.

Với tác phong chuyên nghiệp cùng khả năng ứng biến giỏi, buổi ra mắt thương hiệu của nhà thiết kế Cao Cẩm Tú diễn ra rất thành công và trót lọt. Tề Tuấn lặng lẽ cáo lui khi mọi người còn đang ồn ào ăn mừng với nhau, Cao Cẩm Tú theo anh cũng lui đi tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện.

"Tuấn..."

Tề Tuấn khựng lại khi đã bước đến gara xe, anh quay đầu nhìn lại cô gái, không hề che giấu đi sự chán ghét của mình: "Công việc tôi đã làm xong rồi, tôi và cô từ giờ không còn liên hệ gì nữa, chào."

Cao Cẩm Tú không cam tâm chạy tới ôm chầm lấy lưng cao lớn của anh từ phía sau không rời: "Tuấn, anh đừng lạnh nhạt với em như vậy, anh nói đi, có điểm nào em làm chưa tốt em sửa sửa đổi mà?"

Tề Tuấn khó chịu gạt mạnh tay cô ta đẩy ra, anh không muốn tốn thêm lời nào leo lên xe chạy đi, mặc kệ Cao Cẩm Tú khóc lóc làm loạn.

Mấy ngày nay Cao Triết Minh đang rất đau đầu về chuyện Hàn Thế Vinh hủy việc ký hợp đồng, hôm nay lại nhận thêm tờ đơn từ chức của Tề Tuấn, mọi việc đều vỡ kế hoạch rồi hết cả lên.

"Hàn Thế Vinh tôi có thể mất nhắm mắt mở coi như bỏ qua bị giam phải phân, còn cậu là người của tôi, cho dù không làm cho tôi cũng đừng mong làm cho ai khác."

Ánh mắt hiểm độc tràn đầy phần nộ, Cao Triết Minh vò nát tờ đơn từ chức của Tề Tuấn, lão có đủ khả năng để khiến Tề Tuấn không thể đứng vững trong thương trường tàn khốc này.

"Anh nghĩ việc sao?"-trái với vẻ thân nhiên ngồi ăn cơm của Tề Tuấn, Kiều Tiểu Ân hết sức chuyển sang hoang mang, làm sao chuyện lớn như vậy qua miệng anh lại trở nên nhẹ nhàng quá.

"Anh nghĩ em cũng nên nộp đơn từ chức đi, không có anh bảo bọc em nhất định sẽ không yên ổn làm ở chỗ cũ đâu."-anh gấp vào chén cô một miếng thịt, từ tốn đề nghị.

"Anh... em vừa mới hết bệnh mà anh lại cho em một hung tin đáng sợ như vậy."

"Có gì đáng sợ đâu, em chỉ cần bên cạnh anh là được, chúng ta bây giờ rảnh rồi rồi, anh sẽ dành nhiều thời gian bên cạnh em hơn."-anh nửa đùa nửa thật nói thêm, anh biết cô lo lắng cho mình và cảm thấy tự trách việc anh nghỉ việc có liên quan đến cô, mặc dù Kiều Tiểu Ân chưa biết anh đã biết chuyện Cao Cẩm Tú hãm hại bạn gái anh.

Kiều Tiểu Ân thở dài bỏ xuống phiên muộn, anh là người suy nghĩ thấu đáo, luôn đặt lý trí lên trên hết. Anh đã thân thiện như vậy cô còn lo bằng thừa.

"Được, mai em sẽ nộp đơn nghỉ việc, sau này không làm chung chỗ nào có anh nữa."

"Sao vậy?"

"Phiên phức lắm, mỗi lần nhìn thấy anh bên cạnh em em toàn bị người khác ghét thôi."

Tề Tuấn thích thú nhìn khuôn mặt phụng phịu của Kiều Tiểu Ân, gấp thêm cho cô một miếng thịt khác: "Em ăn nhiều vào, mập mập một chút càng tốt, ôm sẽ ấm hơn."

Kiều Tiểu Ân lờ mờ anh, cô cũng gấp thức ăn vào chén của anh: "Anh cũng phải ăn nhiều vào, em không cần anh quá đẹp đâu."

Cả hai nhìn nhau rồi bật cười, họ tiếp tục bữa ăn với những câu nói vu vơ, xua đi bầu không khí yên ắng ban đầu.

Tề Tuấn nhìn ra cửa sổ ngoài trời, những giọt mưa bắt đầu nặng hạt hơn khước môi nở nụ cười hài lòng xoay người nhìn lại Kiều Tiểu Ân đang pha trà cho cả hai: "Tiểu Ân, trời mưa rồi, hôm nay anh ngủ lại nhà em nha."

Hành động của cô ngưng lại theo câu nói nhẹ nhàng của anh, cả người đột nhiên trở nên căng thẳng, cô còn nhớ lần trước anh từng nói, lần sau ngủ lại sẽ...

Vòng tay rắn chắc ôm lấy cơ thể cao gầy của cô từ phía sau, bởi vì đang tập trung suy nghĩ nên cô không hay biết anh bước tới. Chiếc cảm nhón của anh tựa lên hõm vai cô nhẹ nhàng phả từng làn hơi ấm nóng lên da thịt nhạy cảm, Kiều Tiểu Ân bối rối đỏ bừng mặt.

"Có được không?"

Cô cười giả lả: "Trời mưa làm em muốn trở bệnh nữa rồi."

Anh mỉm cười hơi rướn người tới trước nhìn biểu cảm đáng yêu trên khuôn mặt cô, bạn gái của anh diễn xuất tệ quá, lời nói và hành động chẳng nhất quán gì hết: "Em lạnh sao? Chúng ta qua bên kia ngồi đi!"

"Anh buông em ra trước đi, em tự đi được."

Tề Tuấn nói lỏng tay ra, nhưng khi Kiều Tiểu Ân xoay người định bước đi anh đã nhắc bóng cô lên bệ đến ghế ngồi xuống. Anh dạo gần đây luôn tự ý dùng hành động thân thiết với cô, Kiều Tiểu Ân vẫn chưa thích ứng hoàn toàn được một Tề Tuấn ngọt ngào và nồng nhiệt thế này.

"Nếu em cảm thấy vẫn chưa khỏe anh càng phải ở lại đây với em."-anh yêu chiều nói, tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô đưa lên cánh môi hôn nhẹ.

Kiều Tiểu Ân ngả lưng nằm xuống đùi Tề Tuấn, đôi mắt đen to tròn nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của anh, cô làm theo hành động của anh kéo bàn tay vẫn được anh nắm lấy đưa lên môi hôn một cái, mỉm cười đáp: "Giờ em không sao rồi."

Ngón trở suông dài của anh chạm lên những đường nét trên khuôn mặt cô phác họa vẽ đẹp kiều diễm, giọng anh trầm ấm khẽ nói: "Sau này chúng ta sẽ không còn xinh đẹp như thế này nữa, em và anh đều sẽ già đi, đến lúc đó cách yêu thương dành cho nhau cũng không giống hiện tại."

"..."-cô chú tâm nghe từng lời anh nói, trong đầu tưởng tượng ra cảnh cả hai tóc đều ngả màu vẫn có thể bên cạnh nhau như vậy thật tốt.

"Độ tuổi này là độ tuổi thể hiện tình cảm mãnh liệt nhất, chúng ta không nên bỏ lỡ khoảnh khắc này."-ánh mắt tà mị đầy cuốn hút của anh nhìn cô say đắm, lời nói ẩn ý của anh chắc cô cũng đã hiểu.

Ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng trút nước xuống mặt đường lạnh tanh nhưng bên trong căn phòng nhỏ của Kiều Tiểu Ân vẫn vô cùng ấm áp, giờ đây nhiệt độ còn tăng lên chứ không giảm đi.

Cô chớp nhẹ mắt nhìn anh im lặng chờ đợi mình, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên câu lấy cổ anh: "Đêm nay hãy ở lại đây với em đi!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đã là người phụ nữ của anh [18+]

Warning: Cảnh báo nội dung chương này trên 18+ nha, bởi vì từ đầu truyện mình viết rất trong sáng (giống mình) nên các bạn còn nhỏ tuổi và tâm hồn trong sáng cần nhắc kỹ trước khi đọc, ngoài ra có thể không đọc chương này cũng không ảnh hưởng đến nội dung chương sau.

Còn những ai ham hố giống như phần khác trong con người của Au có quyền đọc tiếp nhưng kèm 1 điều kiện là phải vote và để lại cmt cho au thấy mặt nha ^^

Chương 48

Nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, anh không vội vàng tiến tới, tay chống xuống giường giảm đi sức nặng lên cơ thể cô, Tề Tuấn say đắm nhìn khuôn mặt thanh tú bên dưới, giọng anh trầm ấm đều đều lên tiếng: "Em có sợ không?"

Kiều Tiểu Ân gật nhẹ đầu thành thật trả lời: "Có một chút."

Anh nở nụ cười ôn nhu đặt môi hôn lên vầng trán cô, từ tốn rơi xuống chóp mũi cao nhỏ xinh tiến tới đôi môi đỏ hơi mím lại, dịu dàng mút lấy tách ra, chiếc lưỡi ấm nóng chui vào khoang miệng tìm kiếm vật tương thích nồng nàn quấn quýt, anh thì thầm giữa những nụ hôn ngọt ngào đang đốt cháy từng tế bào trong cơ thể họ.

"Em thả lỏng đi... đừng gồng người quá..."

Kiều Tiểu Ân từ lúc được anh hôn đều thủy chung nhắm chặt mắt, bàn tay nắm chặt mép chăn đến nhăn nhúm, lần đầu tiên của người con gái làm sao cô lại không hồi hộp cho được?

Tề Tuấn đưa những ngón tay tìm đến bàn tay cô đan vào, cảm nhận chút run rẩy truyền qua đầu ngón tay mình, anh nhẹ nhàng trấn an cô: "Không sao đâu, hãy tin anh!"

Mi mắt rung nhẹ chậm chậm hé mở, đôi mắt nai trong sáng bị câu dẫn bởi nét quyến rũ phong trần của anh, cô như chìm đắm vào biển tình dục dào, cảm xúc ồ ạt tìm về khiến cho tâm trí hoàn toàn bị cuốn theo ánh mắt tà mị của anh.

"Tuấn, em tin anh!"

Tề Tuấn cúi xuống nói lại nụ hôn ngọt ngào ban nãy, anh hôn cô cuồng dại, động tác dịu dàng giờ đây có một chút mãnh liệt, từng làn hơi ấm nóng theo hơi thở thoát ra qua những nụ hôn dài miên man. Tay anh trượt dài vuốt ve cơ thể nuột nà của cô, luồn vào bên trong lớp áo ngủ xoa nắn bên ngực đầy đặn sau lớp áo lót, bàn tay còn lại chậm rãi mở đi từng chiếc cúc áo, giọng anh có chút khàn đục ra lệnh: "Cởi áo giúp anh!"

Kiều Tiểu Ân rụt rè làm theo, đây là lần đầu tiên cô cởi đồ cho người khác, cảm giác vừa lúng túng vừa ngượng, những ngón tay vô tình chạm vào da thịt săn chắc trước ngực như có dòng điện cao thế truyền vào, cơ thể trắng kiện của anh thật hoàn mỹ.

Tề Tuấn cong khoe môi trượt nụ hôn lên vành tai đỏ ửng của Kiều Tiểu Ân cắn mút, cơ thể nhạy cảm liền run lên bần bật, lông tơ trên người cô dựng hết cả lên.

"Ân..."

Tiếng rên yêu kiều của cô châm ngòi ngọn lửa hòa dục đang nhen nhóm trong người anh, Tề Tuấn có chút không nhịn được tự cởi quần áo trên người mình quăng đi, cơ thể bên dưới phút chốc cũng đã bị anh lột trần chỉ còn mỗi đồ lót ren trắng trên người cùng bàn tay lập cập đang che chắn trước ngực, dưới ánh đèn mờ ảo, cơ thể thiên thần càng lung linh và xinh đẹp hơn bao giờ hết.

"Anh đừng nhìn em nữa..."-cô xấu hổ lấy tay che mắt anh lại.

Tề Tuấn không mất thêm thời gian gỡ tay cô xuống, áp khuôn mặt vào khe rãnh trước ngực hôn lên, những ngón tay thuần thục vòng ra sau mở đi thứ vương bên cuối cùng ném xuống sàn, anh dùng bàn tay to lớn của mình bao lấy một bên ngực tận tình xoa nắn, một bên được môi anh chăm sóc chu đáo, đem đến cho cô cảm giác mê mê khó cưỡng lại, cơ thể uốn cong lên nghênh đón để tiếp xúc của hai cơ thể được khít khao hơn, đôi môi đỏ bật ra những tiếng rên ni non ngày một nhiều hơn.

"Tuấn... giúp em..."-trong lúc khoái cảm kéo đến, cô không thể khống chế được bản thân cầu xin anh, cơ thể non nớt của cô cần được lấp đầy, cần được anh yêu thương nhiều hơn nữa.

Trước sự cám dỗ của bạn gái bên dưới, dục hỏa trong người anh cũng không kiềm chế lâu hơn được căng cứng bên trong chiếc quần lót bó sát hông đang chạm vào nơi nữ tính của cô miết nhẹ, hơi thở ngọt ngào nam tính phả lên da thịt nóng hổi như thiêu đốt từng tế bào da trên người cô.

"Anh muốn em!"

Kiều Tiểu Ân mím chặt môi cảm nhận ngón tay anh đang cởi đi quần lót của mình, nơi tư mật e ấp lần đầu tiên bị người khác nhìn thấy, cô ngượng ngùng câu lấy cổ kéo anh vào một nụ hôn để sự tập trung của anh không còn nhìn vào nơi đó.

"Ân..."

Những ngón tay ma mẫn của anh tìm đến khuôn viên chưa từng bị khai phá tách hai cánh hoa đã sóng sánh nước ắn vào nhụy hoa non nót kích thích, khoái cảm dồn dập nhanh chóng kéo đến làm Kiều Tiểu Ân chống đỡ không nổi kêu lên, hai tay cậu chặt cổ anh sát vào người mình hơn.

"Tuấn... Em khó chịu quá..."

Dù nóng vội đến đâu anh cũng biết đây là lần đầu tiên của cô cho nên anh đang rất kiềm nén bản thân, cố gắng kích thích cơ thể bên dưới đến khi nó thật sự sẵn sàng chấp nhận mình, anh đợi câu nói này đã lâu lắm rồi.

"Ngoan, anh yêu em!"

Cô đau đón vui sâu khuôn mặt vào hõm vai anh, nơi mi mắt đọng lại giọt nước khi anh bất ngờ chôn sâu vào người mình, nỗi đau như muốn xé toạc cơ thể nhưng đồng thời cũng là niềm hạnh phúc khi cô đã trở thành người phụ nữ của anh.

Anh xót xa hôn vội lên mi mắt ướt của cô, nhẹ nhàng lên xuống để cô dần quen với kích thích quá lớn, đến lúc cơ thể cô đã bớt căng thẳng, cao trào ủa về làm cho đầu óc mụ mị, một loại khoái cảm xa lạ đầy cảm dỗ thôi thúc cô muốn được yêu thương nhiều hơn nữa, những ngón tay bầu chặt tấm lưng trần đã lấm tấm mồ hôi của anh cào lên, khuôn miệng nhỏ nhắn thoát ra hơi thở hỗn hển cùng tiếng rên mê người.

"Tuấn... Ân..."

Được cô cổ vũ anh như được tiếp thêm động lực, cơ thể nhấp nhô quán quýt cùng cô điên cuồng hoan ái, cảm nhận cô và anh đều hòa với nhau làm một.

"Từ giờ phút này em chính là người phụ nữ của anh!"

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Không phải là giấc mơ

Vén lọn tóc che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô, Tề Tuấn mỉm cười hôn lên trán Kiều Tiểu Ân khi cô còn đang say giấc, bình thường nhìn cô khỏe lắm cơ mà, chẳng lẽ anh mạnh tay quá sao?

"Mèo lười, em dậy đi, gần trưa rồi kìa!"-anh chọt ngón tay lên má cô phá giấc ngủ bạn gái, đồng ý bây giờ họ rất rảnh nhưng anh không muốn phí một ngày nằm ngủ thôi đâu.

Kiều Tiểu Ân lười biếng nheo mắt, nhìn khuôn mặt tươi tỉnh của anh đang nhìn mình sượng sùng nhớ lại chuyện đêm qua, cô đỏ mặt lấy tay che mặt anh lại: "Anh nhắm mắt lại đi, em phải thay đồ!"

Tề Tuấn buồn cười gỡ tay cô xuống, anh ngồi dậy làm rơi tấm chăn đắp hờ trên người để lộ cơ bụng săn chắc đập vào mắt Kiều Tiểu Ân, cô bối rối kéo chăn che kín đầu la to: "Anh ra ngoài đi!"

"Có phải em làm hơi quá rồi không?"

Cô hé đầu chỉ lộ mỗi đôi mắt ra nhìn anh trả treo: "Đêm qua tắt đèn em không thấy gì hết."

Tề Tuấn thích thú nắm lấy mép chăn không cho cô có cơ hội trùm chăn nữa, kẻ sát khuôn mặt điển trai nam tính lại gần cô: "Em tính đổ thừa tắt đèn không nhìn thấy để khỏi chịu trách nhiệm với anh sao?"

"Anh nói vậy mà nghe được sao?"-cô âm ỉ kéo chăn ra lộ nguyên cái đầu, anh được đủ lợi ích giờ lại còn lật lọng.

"Anh là cực phẩm còn gì, em phải rất vinh hạnh vì được..."-Kiều Tiểu Ân vờn tay ra bịt miệng anh không cho anh nói tiếp, tay còn lại giữ chặt phần chân trước ngực ngăn không cho nó rơi xuống.

"Em không có hiện như vẻ ngoài của mình đâu nên anh đừng chọc em nữa."

Tề Tuấn gỡ tay Kiều Tiểu Ân khỏi miệng, anh đưa tay vuốt một đường dài từ gò má xuống đến chiếc cằm nhọn của cô, lời lẽ khiêu khích: "Anh và em đấu với nhau em nghĩ ai sẽ thắng?"

Kiều Tiểu Ân túm lấy bàn tay anh đang di chuyển xuống thấp hơn nữa, kiểu gì thì bây giờ cô đang ở thế yếu hơn anh, chưa kể đêm qua sau trận mây mưa cơ thể ể ẩm còn chưa phục hồi, cân nhắc trước sau tốt nhất không nên liều lĩnh.

"Người ta cả đêm đều mệt mỏi, anh còn muốn trêu chọc em sao?"

Anh nheo mắt nhìn khuôn mặt đáng thương của cô, mỉm cười nói: "Lúc này ai mạnh miệng nói em không có hiên mà, giờ lại muốn làm thực nữ rồi?"

Kiều Tiểu Ân mỉm môi không đáp trả, cô không hiên nhưng ai cũng muốn ức hiếp cô, cả anh cũng thế.

"Anh không ức hiếp em, là vì về mặt lúc uất ức của em rất đáng yêu làm cho anh phát nghiện muốn đùa cùng em nhiều hơn thôi." - Tề Tuấn hôn nhẹ lên môi cô ngọt ngào trả lời, bao nhiêu suy nghĩ đều hiện rõ ngoài mặt cô như vậy không cần nói anh cũng tự biết đọc.

"Bây giờ cho anh nói lại đó, người cần chịu trách nhiệm là anh, không phải em."

"Được, bắt đầu từ bây giờ luôn."

Cô tò mò chớp chớp mắt, ý anh là gì đây?

Tề Tuấn mỉm cười rời khỏi giường đứng dậy, cơ thể không cường tráng với bờ vai rộng hiện ra trước mắt khiến cho cô nữa bối rối quay mặt đi không dám nhìn nhưng nữa lại phần chủ muốn được nhìn thêm một chút nữa. Anh lấy áo phông mặc lại vào, đều đều nói khi không cần nhìn bạn gái mình: "Em muốn ngắm cứ ngắm thoải mái đi, anh không hẹp hòi như em đâu."

"Ai thèm nhìn đâu." - cô băng quơ đáp, tay gãi gãi lên cổ mình lơ đãng.

Quần áo đã mặc xong, anh quay lại đút hai tay vào túi quần nhìn con mèo lười vẫn cuộn tròn trong chăn nói tiếp: "Cho em nửa giờ vệ sinh thay quần áo, đêm qua anh đã "ăn" em rồi, bây giờ anh sẽ làm đồ ăn sáng phục vụ em."

Đợi cho Tề Tuấn thật sự đi khỏi Kiều Tiểu Ân mới dám ngồi dậy rón rén đi đến tủ quần áo chọn một bộ đồ khác thay, khóe môi lâu lâu lại cong lên nụ cười chím chím.

"Anh nấu ăn cho mình..."

Truyện được sáng tác đăng trên wattpad, những trang khác không phải tác giả đăng và cũng chưa được sự đồng ý của tác giả là mình

Kiều Tiểu Ân nhìn hai đĩa trứng ốp la trên bàn rồi nhìn lên anh giờ ngón cái lên mình họa: "Bạn trai của em thật đảm đang, cái gì cũng biết làm hết."

Tề Tuấn xoa đầu bạn gái, chỉ là hai đĩa trứng đơn giản cô lại khoa trương như vậy: "Là chuyện nên làm mà. Em ăn đi!"

Kiều Tiểu Ân cầm lấy điện thoại lên, cô nhích ghế ngồi sát bên anh đưa cao lên để khung hình có thể nhìn thấy được hai đĩa trứng lẫn người: "Anh cười lên nào!"

Tề Tuấn chiều lòng bạn gái nở nụ cười lộ má lúm đồng tiền đáng yêu, bàn tay anh hồ hững đặt trên đầu cô vò nhẹ làm cho tấm hình của họ trông càng tình tứ hơn.

Cô hài lòng ngắm lại thành quả vừa được chụp, sau đó gửi vào điện thoại của anh: "Cái này là hàng độc quyền, chỉ giữ lại cho em và anh xem thôi."

Anh lấy muỗng cho vào tay cô nhắc nhở: "Xong rồi thì mau ăn đi, trứng nguội sẽ không ngon đâu."

Kiều Tiểu Ân không dịch ghế trở về chỗ cũ nữa, cô nhìn anh bắt đầu ăn, trong lòng cảm giác chân thực hơn về hạnh phúc của họ, nó không còn là giấc mơ của cô nữa.

Kiều Tiểu Ân tựa đầu lên bờ vai rộng lớn của anh thì thầm: "Em chẳng nở ăn chút nào."

Anh nhướn mày nhìn cô: "Em không ăn để cũng không giữ được đâu, còn bị đau dạ dày."

Cô lém lỉnh nở nụ cười tươi ngẩng đầu nhìn lên anh: "Nhưng sáng nào anh cũng làm cho em ăn thế này em sẽ ăn thật ngon không bỏ sót miếng nào đâu."

Anh thần nhiên gật gù, hóa ra là có dụng ý từ trước, làm thư ký của anh cũng khôn lanh hơn nhiều, nhưng mà: "Được thôi, vậy tối nào em cũng cho anh ăn no trước sáng hôm sau anh sẽ có đủ năng lượng phục vụ bữa sáng cho em."

Nụ cười trên môi cô vụt tắt đi, Kiều Tiểu Ân bấu môi ngồi ngay ngắn lại bắt đầu ăn, miệng lầm bầm: "Giận thương!"

"Anh nghe thấy đấy."

Kiều Tiểu Ân giả là tiếp tục ăn, mắt không thèm nhìn lên anh nữa.

"Cuối tuần này em đến nhà anh chơi đi, mẹ anh nói muốn gặp em."

"Khụ khụ..."

Chương 50

Ngồi trong tiệm cà phê nhỏ được trang trí theo phong cách phương tây cổ kính, Tề Tuấn bước tới chỗ Hàn Thế Vinh đang ngồi ở góc gần cửa sổ, ngồi xuống ghế đối diện.

"Anh hẹn gặp tôi có chuyện gì?"

"Tôi nghe tin anh đã từ chức, gấp để chúc mừng thôi."-Hàn Thế Vinh tháo cặp kính mát để xuống bàn, nhìn khuôn mặt vẫn điềm đạm không thể hiện chút cảm xúc ra ngoài mặt như mọi khi thật nhàm chán: "Người như anh có điểm nào thu hút con gái đâu chứ? Lại còn đang thất nghiệp."

"Chê tôi không làm cho tình trạng của anh khá hơn đâu."-Tề Tuấn lấy thìa khuấy đều tách cà phê vừa được nhân viên đem tới, vào thẳng vấn đề: "Anh nói mục đích chính đi!"

Hàn Thế Vinh cười mỉa, tên này vẫn ngạo mạn như xưa, nếu không biết người khác nhìn vào còn tưởng Tề Tuấn mới là người có địa vị cao hơn Hàn Thế Vinh này.

"Người đang thất nghiệp và rảnh rỗi là anh, tôi còn không gặp anh gặp cái gì?"

"Tôi có hẹn với bạn gái đi siêu thị rồi."

Đôi mắt mở to lên, Hàn Thế Vinh cười xòa cổ không thể hiện sự ghen tức ra ngoài mặt: "Hẹn với bạn gái, siêu thị sao?"

"Sắp tới giờ hẹn rồi, anh không nói tôi đi trước đây, tôi là người thất nghiệp rồi, anh trả tiền đi!"

Nhìn Tề Tuấn định đứng dậy Hàn Thế Vinh vội nắm tay anh kéo ngồi xuống trở lại, cảm thấy hình tượng có phần không được đứng đắn lắm, anh hắng giọng chỉnh lại cổ áo nghiêm túc nhìn vào người ngồi đối diện.

"Thật là, anh cũng biết tôi đã hủy việc hợp tác với Cao thị, bây giờ đang thảo luận việc hợp tác sản phẩm mới với chủ tịch Hoàng."

"Tôi biết."

Hàn Thế Vinh hất nhẹ cằm lên nói tiếp: "Mặc dù chúng ta là tình địch nhưng tôi trước nay làm việc rất công bằng. Dự án lần này anh cũng đã theo sát, anh lại đang không có việc làm, hãy vào tập đoàn Hoàng thị tiếp tục hoàn thành dự án này với tôi."

Đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy đối diện, Tề Tuấn khẽ cười lên tiếng đáp: "Làm việc dưới trướng của Hoàng thị cũng là một ý hay, Cao thị dù có hiềm khích với tôi nhưng cũng sẽ không dám động đến người của chủ tịch Hoàng, ý tốt của anh tôi xin nhận."

"..."-Hàn Thế Vinh không phải kẻ ngốc nghe qua lời Tề Tuấn nói rất có vẻ thuận theo ý mình nhưng ẩn ý sâu xa lại không phải như vậy.

"Hàn tổng hãy suy nghĩ việc hợp tác cùng công ty của tôi, tôi dự định sẽ mở công ty do mình làm chủ, không phụ thuộc bất kỳ ai."

Hàn Thế Vinh không thể cười nổi với câu nói này của Tề Tuấn: "Tôi biết anh giỏi, là người có thực lực. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại đơn phương đấu với Cao Triết Minh chính là lấy trứng chọi đá."

"Tôi biết!"

"Biết sao còn làm?"

"Vì vẫn muốn làm."

"Anh..."

"Dự án lần này anh đã có ý hợp tác với chủ tịch Hoàng rồi, tôi không dành miếng ăn của người khác, lần sau có cơ hội hãy hợp tác cùng nhau, tôi sẽ không làm anh thất vọng đâu."-Tề Tuấn tự tin trả lời, lần này anh đứng lên không còn sự ngăn cản của Hàn Thế Vinh nữa.

Tề Tuấn nói thêm câu cuối cùng mới sải chân rời khỏi quán, để lại một người ở đó khuôn mặt xám xịt không nói nổi nên lời.

"Anh hết cơ hội rồi, cô ấy đã là người của tôi."

Mỉm cười tươi khoác lấy cánh tay Tề Tuấn cùng anh dạo bước trong siêu thị, dù không cố tình để ý nhưng Kiều Tiểu Ân vẫn cảm nhận được ánh mắt

của những cô gái kia đang ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ khi cô và anh đi cùng nhau.

"Sao hôm nay anh lại muốn cùng em đi siêu thị vậy?"

Anh đẩy xe hàng chậm rãi bước đi, mỉm cười nhìn cô đáp: "Anh định sẽ dọn qua ở cùng em nên muốn mua một ít vật dụng cần thiết."

Kiều Tiểu Ân hơi sốc với lời nói của anh, cái này dường đột quá: "Anh bỏ mẹ anh ở nhà một mình sao?"

"Mẹ anh bảo đã ngủ với bạn gái phải có trách nhiệm chăm sóc cô ấy, mẹ còn khuyến khích anh sang ở cùng với em."

Cô đỏ mặt đánh vào cánh tay anh: "Chuyện đó anh đi nói với mẹ anh làm gì?"

"Lại đỏ mặt rồi, em dễ tin người thật."- nụ cười trên môi anh càng rộng hơn, bàn tay lồng vào tay cô dắt cả hai đi tiếp.

Anh và cô chọn được rất nhiều thứ, cô giúp anh chọn vài vật dụng cần thiết hàng ngày trong khi anh lại quan tâm đến vấn đề ăn uống của họ hơn, nào là trái cây, sữa tươi và thức ăn tươi sống nấu ăn. Đến khi nhìn lại xe đẩy của họ đã đầy ắp lên.

"Nhiều đây chắc tạm đủ rồi, chúng ta thanh toán rồi về thôi."

Chiếc xe màu đỏ đậu trước tiệm kem nơi Tề Tuấn và Kiều Tiểu Ân đang hạnh phúc dút nhau ăn, lâu lâu cả hai bật cười rộn rã cùng những cử chỉ ngọt ngào yêu thương dành cho nhau. Bên trong xe, Cao Cẩm Tú nắm chặt tay lên vô lăng trừng mắt nhìn họ, lần đầu tiên ả thấy anh cười nói vui vẻ như vậy, nhưng lại không phải vì ả.

"Kiều Tiểu Ân, tôi đã quá xem thường cô rồi, tôi tuyệt đối không để cô cướp anh ấy đâu."

Nằm trên đùi anh xem TV, cô đứng đưa bàn tay được anh nắm lấy thì thầm: "Em không muốn thời gian trôi qua nữa đâu, cứ dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết mấy."

Tề Tuấn yêu chiều vuốt lên mái tóc mềm mại nâu vàng của bạn gái, giọng anh trầm ấm lên tiếng: "Thời gian tới anh và vài người bạn sẽ hợp tác cùng mở công ty, sẽ không còn thời gian bên cạnh em như bây giờ."

Kiều Tiểu Ân hơi ngạc nhiên, cô chống tay ngồi hẳn dậy nghiêm túc nhìn anh: "Thật sao? Anh giỏi quá vậy!"

"Anh phải giỏi mới nuôi được cái miệng ham ăn như em."

"Cũng phải, thời gian đầu bận rộn lắm, em sẽ giúp anh."

Anh nheo mắt vờ gần lại: "Ai đó từng nói sau này không làm cùng một chỗ với anh nữa mà?"

Cô lém lỉnh tựa đầu vào vai anh trả treo: "Hồi đó khác, bây giờ bạn trai của em làm ăn tự lập, đang thiếu hụt người em phải bên cạnh hỗ trợ hết mình chứ? Cái này là danh chính ngôn thuận nè."

Anh bật cười đưa trái nho trên đĩa dút cho cô: "Coi như em giỏi, thưởng cho em này!"

.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Cô điên rồi

Mới đây đã đến ngày hẹn về nhà gặp mẹ của Tề Tuấn, Kiều Tiểu Ân trong lòng hồi hộp đứng hơn nửa ngày trời trước tủ quần áo không biết nên mặc như thế nào để gây thiện cảm tốt với mẹ anh.

"Sao run dữ vậy nè?"-cô nhắm mắt lại cố gắng hít thở thật sâu giữ cho bản thân bình tĩnh hơn, tay áp lên lồng ngực vỗ nhẹ vuốt xuống trấn an trái tim yếu đuối mong manh của mình.

"Hức, vẫn không được. Cứ mặc thật giản dị thôi, có chết thì chết vậy."-cô vói tay lấy một chiếc váy đơn giản màu vàng nhạt thay, sau đó ngồi xuống bàn trang điểm đánh nhẹ một lớp phấn và tô son lên đôi môi anh đào của mình, cảm thấy đã hài lòng mới đứng dậy cầm túi xách bước khỏi nhà.

Kiều Tiểu Ân nhìn lại đồng hồ trên tay, vẫn còn sớm hơn nửa giờ so với thời gian anh hẹn đến đón mình, cô ngồi xuống ghế đá trước sân lặng lẽ chờ đợi. Chợt có một bóng người đứng trước mặt Kiều Tiểu Ân, cô ngẩng đầu lên xem thử, chỉ là một người đàn ông xa lạ khoác trên người bộ vest đen nhả nhận.

"Cô là Kiều tiểu thư phải không?"

Kiều Tiểu Ân gật nhẹ đầu đáp: "Vâng, là tôi. Có việc gì không ạ?"

Gã hướng mắt về phía chiếc ô tô màu đen đang đậu cách đó không xa: "Phu nhân Tề muốn gặp mặt cô, mời tiểu thư nán chút thời gian theo tôi đến gặp bà!"

Đang hồi hộp nghe nhắc đến từ phu nhân Tề, Kiều Tiểu Ân theo phản xạ tự nhiên giật nảy lên, mẹ của anh muốn gặp riêng cô là muốn rằng đe gì hay sao? Không phải đâu, theo lời anh nói mẹ anh rất ủng hộ anh và cô quen nhau khá mà.

Dù sao cũng phải gặp, cô phải tự tin lên: "Được, tôi đi theo anh!"

Kiều Tiểu Ân khẽ nheo mắt nhìn qua lớp kính vào bên trong xe, cô không nhìn rõ được mặt người phụ nữ, gã bước nhanh tới mở cửa xe ra, Kiều Tiểu Ân được mời vào trong xe ngồi. Sau một lúc dè dặt cô cũng làm theo lời anh, ánh mắt cẩn thận nhìn lên người phụ nữ bên cạnh, đôi mắt bỗng mở to lên ngỡ ngàng, còn chưa kịp thốt lên lời nào, miệng cô đã bị bịt chặt lại bằng khăn tẩm thuốc mê.

Cao Cẩm Tú đẩy mạnh vai Kiều Tiểu Ân ngã sang bên làm đầu cô va mạnh vào cửa kính đồ bằ, cơ thể bất động vì ngất thuốc không có chút động tĩnh nào, ả ra lệnh cho tên thuộc hạ của mình: "Đi thôi!"

Tề Tuấn bước lên nhà tìm bạn gái nhưng không thấy cô ở đâu, anh lấy điện thoại ra gọi thử bên kia đã ngắt kết nối, anh bắt đầu hoang mang tốt có dự cảm không lành.

"Em có thể đi đâu được chứ?"

Hàn Thế Vinh vừa từ phòng họp bước ra sau khi bàn về việc ký hợp đồng với chủ tịch Hoàng nhận được điện thoại của Tề Tuấn, anh bắt máy lên mở lời trêu chọc: "Có phải anh suy nghĩ lại việc muốn hợp tác cùng tôi rồi không?"

"Tôi không tìm được Tiểu Ân, tôi biết anh có thể tra được vị trí của cô ấy qua điện thoại, mau làm đi!"

Đáy mắt chợt sắc lại khi nghe lời ra lệnh của Tề Tuấn, dù không quen tai việc người khác ra lệnh cho mình chút nào nhưng vì có liên quan đến Kiều Tiểu Ân anh sẽ làm, hơn nữa nếu mức độ không quan trọng Tề Tuấn nhất định sẽ không tìm đến anh giúp đỡ.

"Anh làm bạn trai kiểu gì để bạn gái mình mất tích vậy hả?"

Kiều Tiểu Ân mơ màng tỉnh dậy, ánh đèn le lói từ bóng đèn tròn lắc lư trên trần nhà càng làm cho đầu cô đau nhức khó chịu, vừa cử động một chút mới phát hiện bản thân bị trói chặt trên chiếc ghế sắt cố định với sàn nhà, hai tay và chân đều bị còng bởi dây xích, cơ bản là không cách nào mở ra.

Cao Cẩm Tú đứng bên cạnh dàn âm ly lớn gần bằng mình nhìn cô đã bắt đầu có ý thức, xoay gót chân tiến về phía Kiều Tiểu Ân.

"Đáng lẽ bây giờ cô đang ngồi cùng Tuấn và mẹ anh ấy cho buổi gặp mặt gia đình phải không? Là nhờ tôi đã phá hỏng hết đấy."

Kiều Tiểu Ân lừ đừ nhìn lên khuôn mặt ngạo nghễ với nụ cười xảo trá của ả, thều thào thốt: "Cô điên rồi..."

"Hahaha, cô bảo tôi điên sao?"-Cao Cẩm Tú ngửa cổ bật cười to, ánh mắt trợn tròn lên hiểm ác trừng trừng nhìn cô gái đáng thương đang rũ rượi trên ghế, khuôn mặt nhợt nhạt chán ghét không muốn nhìn lên mình: "Vì cô mà tôi trở thành người xấu xa trong mắt anh ấy, nếu như tôi đã không còn cơ hội thì cô cũng đừng mong được bên cạnh anh ấy nữa."

"Lần trước hãm hại tôi, giờ còn muốn giờ thủ đoạn gì nữa đây?"

"Lần trước sao? Nói tôi chơi cô phải nhắc tới việc cô bị bắt ở Thái Lan nữa cơ?"-Cao Cẩm Tú tức tối nhớ lại không ngờ Kiều Tiểu Ân còn có chút bản lĩnh thoát được kiếp nạn, qua đó cô cố tình điều tra và biết được quá khứ giang hồ thời trung học của cô ấy.

Kiều Tiểu Ân kinh ngạc thán thốt, người con gái này vì tình yêu mù quáng mà bất chấp làm những chuyện xấu xa hại cô, không đáng chút nào.

"Cái lần đăng tin hình ảnh đầu gối thời trung học của cô cũng là tôi cố tình cho Khuru Từ Văn biết để cô ấy làm, không nghĩ tới anh ấy lại không quan tâm chút nào, còn thể hiện sự yêu thương cho cô nhiều hơn nữa."

"Người như cô có thiếu gì người theo đuổi, tốn sức vào người không yêu mình để làm gì?"

"Cô thì hiểu cái gì, anh ấy là tình yêu duy nhất của tôi, tôi biết Tuấn trước cô rất lâu, xét về tư cách cô vốn dĩ không có. Vì cô mà Tuấn phải nghỉ việc ở công ty, còn trở thành người không đôi trời chung với ba tôi, ở bên cạnh cô chỉ đem đến rắc rối cho Tuấn thôi."

"Cho nên, cô muốn làm gì với tôi?"-đôi mắt nai thuần khiết bỗng sắc bén như lưỡi dao nhọn xuyên thẳng vào kẻ thù trước mặt, dù ở trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng Cao Cẩm Tú không nhìn ra chút sợ hãi hay hoang mang nào từ Kiều Tiểu Ân.

Không sao, rất nhanh thôi cô ấy sẽ không còn giữ được sự bình tĩnh đáng khinh này nữa, Cao Cẩm Tú tự nói với lòng mình.

"Cô bảo tôi điên sao? Tôi lại đang muốn ép cho cô điên lên, để xem ai sẽ tỉnh táo đến cuối cùng đây?"-Cao Cẩm Tú bước tới dần âm ly to dùng bật nhạc lên, âm thanh cực đại với tiết tấu nhanh đập vào tai khiến người nghe cảm giác đau nhức, Kiều Tiểu Ân cau mày nhắm mắt lại chịu đựng, đầu cô chưa hết choáng còn phải chịu đựng loại kích thích lớn này thật sự không thể kham nổi.

Cao Cẩm Tú đắc ý nhìn bộ dạng chịu đựng khổ sở của Kiều Tiểu Ân, cô cũng không ở lại lâu thêm rồi khỏi nơi dơ bẩn ồn ào này, đến một nơi thanh tĩnh hơn quan sát tình hình qua camera, khoe môi cong lên nụ cười thâm độc.

"Cô mãi mãi không đấu lại với tôi đâu. Hahahaha!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm On Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bế tắc

Tề Tuấn sốt ruột nhìn chiếc điện thoại của Kiều Tiểu Ân bị quăng ngay gần nơi ở của cô một đoạn, nhìn tấm hình nền cô và anh chụp cùng nhau cách đây mấy ngày lòng anh nóng như lửa đốt, vì sao cứ phải nhắm vào một cô gái như vậy? Lễ nào đem đến cho cô cảm giác an toàn và hạnh phúc lại khó khăn đến thế sao?

Xe của Hàn Thế Vinh đậu gần chỗ Tề Tuấn đang đứng, so với Tề Tuấn thì Hàn Thế Vinh cũng lo lắng không kém, nhìn bàn tay nắm chặt điện thoại của cô, anh tức giận lao tới túm lấy cổ áo Tề Tuấn quát: "Anh chăm sóc bạn gái cái kiểu gì thế hả?"

Tề Tuấn trầm mặc không phản kháng, anh lạnh lùng lên tiếng: "Bây giờ cãi nhau có ích gì, buông tôi ra!"

Hàn Thế Vinh đẩy mạnh Tề Tuấn ra, anh nóng giận chống hai tay lên hông suy nghĩ, bây giờ người hận cô nhất chỉ có Cao Cẩm Tú, ngoài ra anh không còn nghĩ đến ai khác. Hàn Thế Vinh đi vào trong xe mở laptop điều tra hoạt động và tình hình đi lại của ả ngày hôm nay, vẫn là không có chút sơ hở nào.

"Cô ta đến công ty và về nhà thôi sao?"

KỊCH

Cánh cửa xe bật mở ra, Tề Tuấn sắc mặt u ám nhìn Hàn Thế Vinh đề nghị: "Nếu đúng như tôi và anh nghĩ là do cô ta đã ra tay hại Tiểu Ân, chúng ta phải nhanh chóng cứu người." "

"Rồi sao? Lại ra lệnh cho tôi à?"

"Chưa qua 24 giờ không thể báo cảnh sát vì bị mất tích, nếu là bắt cóc lại không có bất kỳ cú điện thoại nào tổng tiền hay uy hiếp, chúng ta phải tự tìm cách thôi."-Tề Tuấn leo vào xe ngồi cạnh Hàn Thế Vinh, ánh mắt sắc bén lướt nhìn thông tin anh ấy vừa tìm trong màn hình laptop, cô ta đã muốn hại người sẽ không ngu ngốc để lộ sơ hở.

Hàn Thế Vinh nheo mắt nhìn lại người đang nói chuyện với mình, Tề Tuấn chính là nguyên nhân của vấn đề, vậy nếu muốn cứu người nhất định phải dùng tới anh ta.

Nhìn Kiều Tiểu Ân mặt mày và phờ phạc ngồi gục đầu trên ghế, Cao Cẩm Tú mới hả dạ được phần nào.

"Tiểu thư, cô ấy đã nghe suốt bốn giờ, có cần tạm tắt nhạc không?"

Cao Cẩm Tú suy tính một hồi mới lên tiếng ra lệnh: "Cho cô ta nghe thêm một giờ nữa, ngày mai tiếp tục tăng thêm một giờ."

"Rồi!"

"Tôi không bức cho cô bị điên lên vội như vậy đâu, cảm giác sợ hãi khi biết bản thân vô vọng và không có lối thoát mới thật sự đáng sợ, ả chính là muốn Kiều Tiểu Ân trải nghiệm cảm giác này càng lâu càng tốt.

"Về phía Tuấn sao rồi?"

Tên thuộc hạ báo cáo tình hình: "Tề Tuấn và Hàn Thế Vinh đang hợp tác với nhau cùng tìm người, nhưng có vẻ họ không được hòa thuận lắm, còn xảy ra một chút tranh chấp."

Hàng chân mày đậm sẫm vào nhau không vui, tranh chấp là chuyện có khả năng xảy ra nhưng tốt nhất đừng làm bị thương Tề Tuấn của ả, bằng không có là Hàn tổng cô cũng không bỏ qua đâu.

Tiếng nhạc ầm ĩ nhức óc cuối cùng cũng chịu tắt đi, đôi mắt lờ lờ thiếu sức sống nhìn lên tên mặc đồ vest đen đang đứng trước mặt mình, hần lẩy một kim tiêm ra tiêm vào bắp tay cô, cơ thể Kiều Tiểu Ân chột cứng đờ không thể cử động được, khoe môi khô nứt mấp máy: "Anh tiêm cái gì vậy?"

"Chỉ là thuốc tê thôi, cô chủ dặn phải cẩn thận với người như cô."

Đợi thêm một lúc nữa chắc rằng thuốc đã ngấm, hần cời xích cho Kiều Tiểu Ân rời khỏi ghế, sau đó lôi ra một sợi dây xích dài khác xích cổ chân Kiều Tiểu Ân lại.

Đem khay cơm trắng và một ly nước trước mặt Kiều Tiểu Ân, gả nhếch môi đưa tay bóp cằm ép cô ngẩng lên, mĩa mai thốt: "Khuôn mặt cũng không tệ, đáng tiếc đã chọc đến nhầm người. Đòi cô xong rồi!"

Cánh cửa khô khốc khép lại, đóng luôn ánh sáng le lói của thế giới bên ngoài, Kiều Tiểu Ân thất thiểu nhìn phần ăn nguội lạnh của mình, dù bụng đang rất cồn cào nhưng tay chẳng còn sức để ăn, đôi môi thì thâm yếu ớt: "Tuần... cứu em.."

Cao Triết Minh mở cửa xông thẳng vào phòng Cao Cẩm Tú không thèm gõ cửa, nhìn đứa con đang thư thả đọc sách nóng vội hỏi: "Là con đã bắt cô gái đó phải không?"

"Ba nói gì con không hiểu?"-à không ngạc nhiên khi ba mình tìm đến, Cẩm Tú cũng đã được tình báo Hàn Thế Vinh tìm đến gặp lão gây khó dễ, Kiều Tiểu Ân có gì tốt sao ai cũng cuồng cuồng lo lắng cho cô ta?

"Rốt cuộc con có làm hay không?"

"Nếu con nói con đã làm thì sao?"

Cao Triết Minh về mặt u ám, nhìn đứa con gái ngày càng đáng sợ lão có chút sững sốt, nhưng ngẫm lại những việc đã xảy ra với con gái, đúng là ông nên bắt bọn họ phải trả giá cho việc làm của mình.

"Nếu có gan làm chuyện xấu thì đừng để bị bắt, coi như ta không biết gì cả."

"Con cảm ơn ba!"-Cao Cẩm Tú nhếch môi nở nụ cười độc ác, được sự hộ thuẫn của ba cô càng có ý chí để chèn ép con mồi đáng thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bất chấp tất cả

Hàn Thế Vinh hùng hổ xông thẳng vào nhà Kiều Tiểu Ân, nhìn thấy Tề Tuấn say khướt bí tỉ ngồi gục trên ghế khiến anh càng phần nộ bước tới xốc người anh lên mắng cho một trận: "Tên khốn này, Tiểu Ân mất tích hai ngày, anh không tìm được cũng đừng bày cái bộ dạng thảm hại này ra."

Tề Tuấn chán ghét nhìn lên Hàn Thế Vinh, khinh thường cười mỉa: "Vậy chắc anh tìm được, đừng ở đó quát tháo nữa!"

Bàn tay túm lấy cổ áo Tề Tuấn siết chặt lại nổi lên những đường gân xanh đáng sợ, Hàn Thế Vinh không kiềm chế được vung tay đập vào mặt Tề Tuấn: "Anh muốn say sao? Được, tôi sẽ đánh cho anh không cần tỉnh táo luôn."

Tề Tuấn đau đớn ngã xuống ghế, bị đánh tới tấp làm anh bức bối phản đòn đưa chân đập vào bụng Thế Vinh đẩy anh ra xa, cả hai đang rất nóng nảy và mất bình tĩnh xông vào nhau giằng co, bởi vì Tề Tuấn đã uống rất nhiều rượu cùng với việc bị Hàn Thế Vinh đánh từ trước nên không có sức mạnh chống đỡ lâu, cuối cùng bị thất thế nằm gục xuống sàn nhà thở gấp. Hàn Thế Vinh khinh thường trừng mắt liếc người nằm dưới sàn nhà với khuôn mặt bầm tím, cơn hỏa trong người chưa vơi xuống cầm lấy bình sứ giờ lên cao: "Muốn ném vào đầu cho anh chết luôn đấy!"

"ANH LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?"

Giọng Cao Cẩm Tú thét to lên hốt hoảng, ả chạy vội lại ném bình sứ trên tay Hàn Thế Vinh ra xa, sau đó ngồi khụy xuống đỡ Tề Tuấn gần như mê man tựa vào người mình, xót thương nhìn anh: "Anh nghĩ mình là ai mà đánh Tuấn ra nông nỗi này?"

Hàn Thế Vinh nhịn không được cục tức mắng lại, bởi vì ả là phụ nữ nên anh mới không động tay chân: "Còn không phải là chuyện tốt do cô tạo ra hay sao?"

"Tôi không hiểu anh nói gì cả, anh mau cút đi!"

Hàn Thế Vinh nghiêng răng cảnh cáo, đôi mắt rực lửa hằn lên những mạch đỏ li ti trông vô cùng đáng sợ: "Cô nên cầu mong Tiểu Ân bình an vô sự, nếu cô ấy mất sợi tóc nào tôi sẽ khiến cho hần ta sống không yên đâu, cách này có vẻ hiệu quả hơn ra tay với cô đấy."

Cao Cẩm Tú ôm chặt cơ thể Tề Tuấn hơn, ánh mắt thâm hiểm nhìn bóng lưng Hàn Thế Vinh khuất đi sau cánh cửa: "Tôi không cho ai đụng tới Tuấn đâu, bằng bất cứ giá nào."

Hàn Thế Vinh chạy xe trở về nhà đột nhiên bị một chiếc ô tô phía trước chắn đường không cho anh chạy đi, vừa thắng xe đậu lại, bên trong xe ô tô bước ra một top người xông tới tấn công, trên tay còn cầm cả gậy dài.

Hàn Thế Vinh thờ mạnh ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn thuộc hạ hung hăng nhào tới, anh đã đoán được ai đứng đằng sau giật dây rồi.

Kiều Tiểu Ân khổ sở nhắm chặt mắt chịu đựng âm thanh ám ảnh vang lên không ngừng, toàn bộ tế bào đều bài xích loại tra tấn cực hình này, dù cho cố gắng lấy tay che lên tai nhưng vẫn không hề có tác dụng, cơ thể gầy yếu cuộn tròn nép sát vào góc tường khắc khoải từng cơn.

Tiếng thanh inh tai nhức óc cuối cùng cũng dừng lại, cánh cửa bật mở lần nữa, Kiều Tiểu Ân không còn sức lực nhìn lên, bỗng nhiên có thứ gì đó ném mạnh về phía cô đang ngồi và vào người mình, Kiều Tiểu Ân nghiêng mặt nhìn xem, sững sờ phát hiện Hàn Thế Vinh bị đánh thừa sống thiếu chết nằm dài ra.

"Tiểu Ân..."-đôi mắt bầm tím sưng lên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của cô mừng rỡ thốt, nhưng đến khi nhìn rõ hơn, khuôn mặt ấy đã tiêu tụy và ồm đi rất nhiều khiến anh không khỏi xót xa và cảm hận kẻ đã hại cô.

"Cô ta ra tay với cả anh sao?"

Hàn thế Vinh gượng ngồi dậy dựa lưng vào tường, anh nắm lấy bàn tay cô trấn an, đáy mắt đau lòng khi phát hiện thêm vết thương do dây xích tạo nên hằn trên cổ tay mảnh khảnh, đáng lẽ ra anh phải tìm được cô sớm hơn mới phải.

"Không sao, có anh ở đây rồi..."

Kiều Tiểu Ân uất ức và tủi thân, gặp được Hàn Thế Vinh xúc động dâng cao không kiềm được nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt lấm lem, hốc hác.

"Tuấn có sao không?"

Khuôn mặt Thế Vinh u ám khi nghe cô nhắc đến tên anh, rất nhanh vẻ mặt biến hóa sang vẻ ganh tỵ chọc cười cô: "Như thế nào cũng không bằng anh lúc này, em lo cho anh một chút đi!"

Kiều Tiểu Ân không còn sức lực để cười, cô mệt mỏi gục đầu lên bức tường lạnh lẽo gượng gượng, ngay cả anh cũng bị bắt vào đây, Cao Cẩm Tú này đã bắt chấp tất cả rồi.

Đúng như điều cô lo sợ, cánh cửa bật mở lần nữa, Cao Cẩm Tú bước vào với hai tên cận vệ phía sau, trên tay ả ta là một cây roi da dài đang nhịp nhịp, nhìn hai người còn chưa tới nửa mạng cơ ro nép sát vào tường ả mới hả hê một chút, bật cười điên dại.

"Hahaha, các người không nghĩ tới sẽ chết dưới tay của tôi phải không?"

Hàn Thế Vinh không quan tâm ả đang nói gì, anh đang rất lo lắng cho người bên cạnh mình, bàn tay đang được anh nắm lấy rất nóng, Kiều Tiểu Ân đang sốt cao, cơ thể yếu ớt run lên bần bật, cứ thế này dù Cao Cẩm Tú không làm gì cô ấy cũng sẽ không trụ được nữa.

PHẬP

Ả tức giận quát roi mạnh xuống sàn nhà khiến cho bụi dưới sàn bay tung tóe, nhớ đến việc Tề Tuấn bị Hàn thế Vinh đánh ả càng căm tức quát roi da lên người anh và cả Kiều Tiểu Ân, nhìn thấy anh lấy thân người che chắn cho cô, Cao Cẩm Tú khinh miệt càng ra sức đánh.

"Đôi cậu nam nữ các người đi chết đi!"

Hàn Thế Vinh cắn chặt răng chịu đựng cơn đau cắt da cắt thịt, những nơi bị roi quát trúng đã bị tứa máu rách cả lưng áo, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cơ thể của cô, miệng thì thầm trấn an: "Đừng sợ... anh không để ai hại em nữa đâu..."

Kiều Tiểu Ân kích động ngất lịm trong lòng Hàn Thế Vinh, tai cô ù đi không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa, tất cả đều nhạt nhòa...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Làm vợ anh nhé!

Nhìn Thấy Hàn Thế Vinh ôm chặt Kiều Tiểu Ân đã ngất xỉu không buông, Cao Cẩm Tú càng đánh càng hăng, ả dồn toàn bộ lực vào cổ tay quát mạnh roi da vào người anh, đột nhiên một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay ả ngăn lại giật roi da quăng đi. Cao Cẩm Tú ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn thấy khuôn mặt âm lãnh của Tề Tuấn, ả bần thần tái mét mặt mày: "Tuấn..."

Theo sau anh là đội cảnh sát, chứng kiến cảnh tượng rõ ràng một bầy ra trước mắt Cao Cẩm Tú khó lòng thoát tội.

Tề Tuấn đau xót nhìn người con gái mình yêu thương ngất đi trong đau đớn và gầy vò, lòng anh đau như cắt, khụy gối xuống bế cô khỏi tay Hàn Thế Vinh, ánh mắt nhìn thương tích nghiêm trọng của anh, Tề Tuấn trầm giọng thốt: "Anh mau trị thương đi, lần này cảm ơn anh đã giúp đỡ."

Hàn Thế Vinh khẽ nhăn mặt vì vết thương nhói lên, thế nhưng ánh mắt thâm tình không chút nào rời khỏi cô gái trong vòng tay Tề Tuấn: "Lo cho cô ấy trước đi!"

Cao Cẩm Tú nhìn Tề Tuấn đưa Kiều Tiểu Ân bỏ đi ruột gan rối bời, ả hoảng loạn thét to lên: "Tuấn à, tất cả những điều em làm đều là vì anh, cô ta không tốt như anh nghĩ đâu..."

Hàn Thế Vinh chán ghét gương đứng dậy được một cảnh sát đi, anh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn người phụ nữ độc ác này thêm một phút giây nào, chỉ muốn rời đi thật nhanh.

"Tôi có một kế hoạch cứu Tiểu Ân, nhưng tôi cần anh giúp đỡ."-Tề Tuấn nghiêm túc nói với Hàn Thế Vinh.

"Bây giờ có cách gì anh cứ nói đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu."

"Cao Cẩm Tú luôn để ý nhất cử nhất động của tôi, anh hãy nhắm vào tôi để thu hút sự chú ý của cô ta, cô ấy sẽ không ngồi yên để anh gây khó dễ cho tôi đâu."

Hàng chân mày xé lên một đường thích thú, cách này anh nghĩ sẽ có hiệu quả, hơn hết là được đánh tên Tề Tuấn một trận.

Tề Tuấn nhìn ra ánh mắt gian xảo của Hàn Thế Vinh, anh nói tiếp: "Nếu như kế hoạch này thành công anh sẽ gặp nguy hiểm đấy, dừng giỡn nữa."

"Quyết định vậy đi, tôi không thể chờ đợi lâu thêm được. Bên tôi có thiết bị theo dõi và nghe lén tiên tiến nhất, hãy sử dụng nó để lần ra chỗ của Tiểu Ân."

Tề Tuấn gật đầu cảm kích, nếu như Cao Cẩm Tú kích động nhất định sẽ sớm bộc lộ sơ hở thôi, anh sẽ nắm bắt cơ hội đó để cứu Kiều Tiểu Ân.

Nhìn cô nằm hôn mê trên giường bệnh không phải một mà đến tận hai lần, nguyên nhân đều do anh mà ra, Tề Tuấn càng nhìn càng cảm thấy hổ thẹn và tự trách. Mọi người đều nói được ở bên cạnh anh là điều may mắn và tuyệt vời, vì sao cô từ khi bên anh luôn gặp sóng gió và đau khổ?

"Anh xin lỗi, anh đã hứa sẽ luôn bên cạnh bảo vệ em, nhưng lúc em cần anh nhất lại không thể..."

Tề Tuấn gục đầu lên bàn tay đang nắm lấy tay cô, chưa lúc nào anh cảm thấy bản thân yếu đuối như hiện tại, hãy để anh yếu đuối thêm một lúc nữa, đến khi cô tỉnh dậy, anh phải trở thành người đàn ông kiên cường và đáng tin tưởng để cho cô an tâm hơn.

Hàn Thế Vinh vừa được băng bó vết thương xong liền chạy ngay đến phòng tìm Kiều Tiểu Ân, mở cửa ra nhìn thấy Tề Tuấn đau thương ngồi bên cạnh giường cô anh lại không nỡ bước vào, lảng lạng khép cửa lại rồi đi.

Cao Triết Minh hay tin con gái bị bắt tức giận đến nỗi bệnh tim tái phát, ngay sau đó là tin tức cổ phiếu của tập đoàn rớt giá liên tục cùng với việc các nhà đầu tư đồng loạt muốn rút vốn và đòi bãi nhiệm chức vụ chủ tịch của mình, mọi tin xấu ập đến dồn dập khiến cho lão không còn sức lực để chống chọi.

"Vì một đứa con gái tầm thường, cơ nghiệp của ta..."

Những tia nắng đầu ngày xuyên qua rèm cửa màu xanh nhạt rơi những giọt nắng đầu ngày lên khuôn mặt thanh tú, đánh thức Kiều Tiểu Ân tỉnh dậy, nhìn thấy anh đang ngồi ngủ bên cạnh giường của mình, cô hơi bất ngờ: "Có phải là mơ không?"

Bị nhốt hai ngày mà cô cứ ngỡ là cả thế kỉ, niềm tin được cứu sống yếu dần đi cùng với đôi tai đau nhức đến điên đảo đầu óc, bây giờ mọi thứ trở nên yên tĩnh và sáng sủa đối với cô là một thứ quá xa xỉ. Nếu như đây là giấc mơ, cô nguyện sẽ ngủ mãi không muốn thức giấc nữa, vì giấc mơ này cô có thể nhìn thấy anh.

Tề Tuấn khẽ giật mình khi bàn tay nắm lấy tay cô khẽ cử động, nhìn thấy Kiều Tiểu Ân đang nhìn mình chăm chú, anh mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Em tỉnh rồi!"

Cô nở nụ cười, chớp nhẹ mắt nhìn anh: "Trong mơ anh vẫn rất đẹp trai."

Lời nói của cô làm cho tâm tình vừa bình ổn của anh đánh thêm một trận gọn sóng, cô ngỡ rằng anh chỉ còn xuất hiện trong giấc mơ của cô sao?

Anh lắc nhẹ đầu đưa ngón tay miết nhẹ lên gò má đã hốc hác đi nhiều của cô, khẽ khàng lên tiếng: "Không phải là mơ, anh có thể chạm vào em này."

Ngón tay vừa chạm vào má cô liền giống như khởi nguồn kích hoạt con xúc động đang âm ỉ trong lòng, đôi mắt nai đen lấp phù một lớp sương mờ rơi xuống ngón tay anh nóng hổi, cô còn có thể nhìn thấy anh thật sao?

Tề Tuấn không nói lời nào leo lên giường nằm xuống ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng tránh làm cho cô bị đau, đôi môi mỏng yêu thương hôn lên đỉnh đầu cô vỗ về, mãi một lúc sau tiếng nấc khe khẽ mới tắt hẳn đi, chỉ còn hơi thở đều đặn của Kiều Tiểu Ân, anh nghĩ rằng cô đã ngủ thiếp đi thì giọng cô thỏ thẻ cất lên: "Em đã rất sợ..."

"Nhưng em sợ nhất chính là nhìn thấy anh đau lòng vì mình, nếu em chết đi anh sẽ đau khổ ray rứt cả đời vì em."

Anh im lặng không đáp trả, cái ôm cô được siết chặt thêm một chút thay cho câu trả lời, không chỉ mình cô, đến bây giờ anh vẫn còn đang rất sợ hãi dù đang nằm cạnh bên cô.

"Một đứa trẻ mồ côi như em có ra sao cũng không ai thương xót, nhưng em vẫn rất sợ, em không dám ngủ nữa, sợ rằng ngủ đi khi tỉnh dậy sẽ trở về căn phòng địa ngục đó..."

Tề Tuấn nắm lấy bàn tay của cô tra chiếc nhẫn có đính một viên kim cương nhỏ lấp lánh lấy từ túi quần đeo vào ngón áp út của cô, ánh mắt thâm tình chứa sự chân thành nhìn cô đang bất ngờ: "Anh đã mua nó lúc em bị bắt cóc, anh đã hứa với lòng sẽ cứu được em và đeo nó vào tay em. Kiều Tiểu Ân, làm vợ anh nhé!"

Sự cầu hôn đường đột này khiến cô không kịp tiếp thu, nhưng trên tất cả cô rất yêu anh, cô cũng muốn được bên cạnh anh suốt đời, cô sẽ không bỏ lỡ bất kỳ phút giây nào được bên cạnh anh nữa.

Cô gật đầu thay cho lời đồng ý, Tề Tuấn hạnh phúc kéo cô trở về cái ôm ấm áp: "Anh vui lắm, vì có thể thực hiện được lời hứa của mình, được cưới em làm vợ."

Kiều Tiểu Ân nhắm mắt lại tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào trong vòng tay anh, chợt đôi mắt nai mở bừng lên khi nhớ tới điều hệ trọng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh lo lắng hỏi: "Thế Vinh có sao không anh?"

Tề Tuấn khẽ cau mày không hài lòng, anh ấn đầu cô tựa vào lồng ngực mình nắm tiếp: "Anh ta không chết được đâu, giờ này em đừng nhắc tới tên người đàn ông khác có được không?"

Cô khẽ cười trước sự trẻ con của anh, anh đã nói không sao cô cũng yên tâm, đối với Hàn Thế Vinh cô chỉ có thể cảm kích, trái tim của cô không thể chứa được hai người, đành phải xin lỗi anh ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đành phụ lòng anh

Kiều Tiểu Ân được sự giúp đỡ của Tề Tuấn đã đi đến phòng Hàn Thế Vinh, đứng trước cánh cửa phòng bệnh, cô quay sang anh lên tiếng: "Để em vào một mình được rồi."

Tề Tuấn gật nhẹ đầu đồng ý, trong chuyện cứu bạn gái anh Hàn Thế Vinh đã bỏ không ít công sức, ngay cả việc này anh cũng so đo đúng là không phải.

"Em vào cẩn thận!"

Hàn Thế Vinh buồn chán nằm trong phòng, nhìn thấy Kiều Tiểu Ân bước vào mừng rỡ ngồi bật dậy vô tình động đến vết thương khiến anh nhăn nhó khẽ kêu lên: "Đau quá..."

Kiều Tiểu Ân cũng không gấp gáp chạy tới hỏi thăm, cô chậm chạp ngồi xuống ghế cạnh giường nhìn khuôn mặt tươi rói của Hàn Thế Vinh, khẽ khàng hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Vẫn chưa chết được."

Kiều Tiểu Ân nhìn anh thêm một lúc, chuyện lần này cô đã nợ anh một ân tình lớn: "Cảm ơn anh đã cứu tôi!"

Hàn Thế Vinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kiều Tiểu Ân, trong lòng có dự cảm không lành, anh cười xòa lãng sang chuyện khác: "Không cần nghiêm túc vậy đâu, từ từ trả cho anh là được mà."

"Tôi và Tuấn sắp kết hôn rồi."

Nụ cười trên môi anh đông cứng lại vụt tắt đi sau lời tuyên bố của cô, có phải cô quá tàn nhẫn với anh rồi không? Hay bởi vì anh quá si tình nên mới trở nên đáng thương như vậy? Anh chỉ biết lúc này trái tim của anh như bị ai dùng tay bóp chặt, thở mạnh một chút đều mang theo đau đớn.

"Tôi xin lỗi, trước sau gì cũng phải đối mặt với thực tế này, tôi chỉ có thể xem anh như một người bạn tốt của mình."

Hàn Thế Vinh nhắm mắt ôm lấy đầu vai của mình: "Lung ủa anh lại bị đau rồi, khi khác chúng ta nói chuyện sau đi!"

Kiều Tiểu Ân áy náy gượng đứng dậy, cô mong anh sẽ sớm bình phục và thông suốt vấn đề không còn đặt nặng tình cảm với mình nữa, bây giờ cô chỉ còn biết tin vào thời gian thôi, mong rằng nó sẽ giúp anh vượt qua giai đoạn khó khăn này.

"Anh nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài."

"Khoan đã!"

Kiều Tiểu Ân khựng lại quay đầu nhìn Hàn Thế Vinh, nhìn thấy vẻ mặt bất mãn muốn đòi lại công bằng của anh làm cho cô có chút buồn cười: "Còn chuyện gì sao?"

"Anh cứu em vất vả như vậy, em ít nhất phải đi ăn cùng anh 10 lần, không được dắt theo bạn bè hay bất kỳ ai khác ngoài em hết."

Cô nheo mắt nhìn sự trẻ con của đứa trẻ to xác trước mặt, 10 lần cơ à?

"Ba lần thôi, tôi đang thất nghiệp không có nhiều tiền đâu."

"Không cần em trả tiền mà, chỉ cần đi theo anh là được."

"Anh còn kỳ kèo nữa không có bữa nào đâu, mau nằm xuống dưỡng thương đi!"

Bước khỏi phòng Hàn Thế Vinh, Kiều Tiểu Ân đã thấy Tề Tuấn đứng tựa lưng lên bức tường hành lang bình thản đợi mình, nhìn thấy cô trở ra, anh bước tới dịu cô, ân cần nói: "Chúng ta về thôi!"

"Dạ!"

Thiên Lam xoắn cao tay áo lên thở hắt ra chống tay lên hông nhìn người đang ngồi trên ghế chỉ tay ra lệnh, từ sáng tới giờ cô đã dọn dẹp cái ổ này một bờ hơi tai, Kiều Tiểu Ân được nước lấn tới sai cô làm đủ điều.

"Tôi không có làm không công đâu nha, tôi sắp có nguy cơ thất nghiệp tới nơi mà cô còn hành hạ tôi nữa!"-Thiên Lam kể lể ngồi phịch xuống bên cạnh Kiều Tiểu Ân lấy tay quạt quạt lên mặt cho bớt nóng, Kiều Tiểu Ân nhìn thấy ra vẻ quan tâm lấy khăn giấy giúp bạn lau mồ hôi.

"Tớ cũng không muốn phiền cậu đâu, tại vì sức khỏe của tớ chưa hồi phục hoàn toàn, nhà cửa lại bộn bề quá, tính đi tính lại cũng chỉ có thể nhờ vào cậu giúp sức."

Thiên Lam búng tay gạt nhẹ bàn tay Kiều Tiểu Ân ra, nói đi cũng phải nói lại, đứa bạn này từ lúc quen nhau với Tề Tuấn gặp không ít rắc rối, cô ấy có thể bình an vô sự cười nói như vậy Thiên Lam cũng an tâm phần nào.

"Đủ rồi, đừng giả nai nữa, cậu tưởng nói ngọt mấy câu rồi sai tớ như osin à, mơ đi!"

Ánh mắt lém lỉnh nhìn đứa bạn suốt ngày kể khổ nở nụ cười xán lạn, Kiều Tiểu Ân khoác tay lên vai Thiên Lam nói: "Yên tâm đi bạn của tớ, tớ sẽ cho cậu ăn một bữa no nê luôn."

Thiên Lam nheo mắt không mấy tin tưởng: "Cậu rộng rãi như vậy sao? Tớ sắp bị thất nghiệp còn cậu hiện giờ không có việc làm luôn đấy."

Kiều Tiểu Ân vỗ vỗ lên má Thiên Lam tự tin nói: "Bảo đảm mà, cậu thích ăn ở đâu, chọn món gì cứ gọi tự nhiên."

TÍNH TOONG

Kiều Tiểu Ân hướng mắt ra cửa, không linh như vậy chứ, mới nói người đã xuất hiện: "Cậu mở cửa dùm tớ đi!"

Thiên Lam bĩu môi, mới đó đã sai cô nữa rồi kia. Đứng dậy lười biếng ra mở cửa, nhìn thấy Hàn Thế Vinh phía sau cánh cửa cô có chút ngạc nhiên, anh ấy cũng kiên trì ghê, biết Tiểu Ân có chồng sắp cưới rồi vẫn chịu khó bên cạnh.

"Chào!"

"Anh đến thăm Tiểu Ân sao?"

"Tôi có hẹn đi ăn cùng em ấy, em cũng có ở đây à?"

Thiên Lam nhường đường cho anh bước vào, miệng lẩm bẩm thốt: "Chỉ là làm công ích sáng giờ thôi."

Kiều Tiểu Ân cẩn thận đứng dậy, đi đến chỗ của bạn mình nháy mắt ra hiệu trước khi quay sang Hàn Thế Vinh: "Cậu ở nhà dọn tiếp đi nha, tớ có hẹn phải đi ăn cùng anh ấy rồi."

Thiên Lam cau mày, lời không suy nghĩ vụt thẳng khỏi miệng: "Cậu bắt cá hai tay!"

Hàn Thế Vinh thích thú nhìn Thiên Lam: "Không như em nghĩ đâu, vì một số chuyện nên Tiểu Ân sẽ đi ăn cùng tôi."

"Nguy hiểm, hai người cứ đi đi, tôi từ sáng giờ làm vất vả như thế, người ta thì sướng rồi, được đi ăn ngon, không cần động tay động chân nữa."-Thiên Lam làm màu xua đuổi người, cô trở lại ghế ngồi xuống không thèm nhìn hai người họ.

Kiều Tiểu Ân bày bộ dạng khó xử thờ dài, cô nhìn lên anh nhún vai: "Kệ cậu ấy đi, lát nữa về mua cho cậu ấy chút gì ăn sẽ hết giận ngay."

Hàn Thế Vinh nhìn cô đi đứng còn bất tiện định dìu cô nhưng đã bị Tiểu Ân từ chối, cô giả lả cười giải thích: "Tôi là người sắp lấy chồng rồi, chúng ta tốt nhất nên hạn chế tiếp xúc với nhau."

Anh nheo mắt nghi hoặc, dường như đã đoán ra được dụng ý của Kiều Tiểu Ân, cô ấy tuân thủ lời hứa đi ăn một mình cùng anh nhưng lại gài bản thân vô môn kiêu khó xử với người bạn Thiên Lam, cô gái này cũng thật tổn tâm tư quá rồi.

"Em rủ Thiên Lam theo cùng đi, có người chăm sóc cho em, cô ấy ở đây em cũng không yên tâm đi ăn cùng anh mà."

Thiên Lam ngồi bên trong nhưng lỗ tai luôn vểnh ra lắng nghe từng chút, từ đầu cô đã hiểu ý của Kiều Tiểu Ân, biết chắc thế nào cũng sẽ có lộc ăn mà: "Không cản trở hai người chứ? Tôi không muốn làm bóng đèn đầu nha."

"Cậu mau qua dạo tứ đi này, ở đó nói bóng gió hoài!"-Kiều Tiểu Ân lên tiếng thúc giục, cô còn nhìn không ra vẻ mặt háo ăn của bạn thân hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đi chơi

Ngồi nhìn hai cô gái ngồi ăn ngon lành cười đùa với nhau như thể thế giới này chỉ xoay quanh họ, Hàn Thế Vinh chán ghét day cần ống hút trong miệng, Kiều Tiểu Ân đúng là tuyệt tình thật, đầu cô đã bị nhiễm cái tư tưởng bảo thủ cứng nhắc của của cái tên Tề Tuấn kia rồi.

Thiên Lam húc nhẹ vào khuỷu tay Kiều Tiểu Ân đánh mất sang người đang ồ dột nhìn họ nhưng cô nàng này vẫn một mực lờ đi, mãi đến một lúc sau mới chủ động nhìn anh lên tiếng: "Nếu anh xem việc nhìn tôi ăn chán như vậy thì tôi rất tiếc, hai bữa ăn còn lại có cần hủy luôn không?"

Khuôn mặt băng quơ của anh bởi vì câu nói của Kiều Tiểu Ân trở nên tối sầm, hóa ra tất cả này giờ cô đều cố dựng lên cho anh xem, người con gái này từ bao giờ lại vô tình như vậy? Hay vì trái tim của anh luôn hướng về cô cho nên những tổn thương ấy cũng do anh tự tạo ra cho bản thân, người con gái này càng cố muốn bên cạnh anh lại càng đau đớn nhiều hơn sao?

Suốt buổi ăn còn lại không khí trên bàn ăn diễn ra trầm lắng và lạnh lẽo đi hẳn, Hàn Thế Vinh không nói thêm lời nào vẫn yên lặng nhìn cô chăm chăm, đáy mắt ưu sầu bao lấy dáng vẻ thản nhiên ngồi ăn như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Xong rồi, cảm ơn bữa ăn của anh, chúng ta đi thôi Thiên Lam!"-Kiều Tiểu Ân mau mắn đứng dậy cách sáo cảm ơn, cô quay sang Thiên Lam cũng đã dùng xong bữa kéo lên, nhìn bộ dạng u ám của anh cô biết mình quá tàn nhẫn nhưng đồng thời đó là chuyện cô phải làm, gieo rắc tình cảm cho người mà cô quý trọng trong khi giữa họ không thể có kết quả như anh mong muốn còn độc ác hơn, Kiều Tiểu Ân thả khiến cho anh ghét mình hoặc giả chán nản bỏ cuộc càng nhanh càng tốt, anh là người thông minh, tự khắc sẽ hiểu được dụng ý của cô.

Hai người họ đã rời đi một lúc mà Hàn Thế Vinh vẫn ngồi thừ ra chưa về, anh chỉ muốn bên cạnh cô lâu hơn một chút nhưng cô đối với anh lại tạo nên bức tường thành phòng vệ quá vững chắc, lòng tự tôn của một người đàn ông trong anh càng cao thì tổn thương anh nhận lại càng lớn.

BỘP BỘP

Vì ngồi gần cửa kính của nhà hàng nên tiếng động bên ngoài vọng vào Hàn Thế Vinh đã nghe thấy, anh bất giác nhìn ra để rồi giật thót tim với bộ mặt biến dạng đang dí sát vào khung kính thủy tinh, nó khiến anh thiếu điều nhảy dựng lên luôn. Bên ngoài, Thiên Lam nhìn thấy bộ mặt hốt hoảng của anh thích thú bật cười to, Hàn Thế Vinh bên trong sau khi trấn tĩnh lại nhìn rõ là người quen phá liền đưa tay gõ vào cửa kính cảnh cáo, miệng nói to khẩu hình: "Em bị gì vậy?"

Thiên Lam đưa ngón cái lên mũi lè lưỡi trêu Hàn Thế Vinh, con trai gì đâu mà nhát thấy sợ, cô mới dọa xú đã xanh mặt rồi, nhớ lại còn thấy buồn cười.

Anh xoắn tay áo lên vỗ đưa nắm tay lên đánh cô nhưng bảo vệ bên ngoài nhìn thấy Thiên Lam làm trò đã nhắc nhở cô rời đi. Anh nheo mắt nhìn về mặt bối rối giả vờ, rồi rít xin lỗi của Thiên lam, cô gái này cũng tinh ranh thật.

Thiên Lam chưa vội bỏ đi, cô ngoác tay ra hiệu anh ra ngoài cùng mình, tâm tình đang không tốt nên Hàn Thế Vinh cũng đi theo, xem cô gái nhỏ này định làm trò gì nữa?

"Sao chưa chịu về mà còn ở lại đây phá phách nữa cô?"

Thiên Lam nheo mắt nhìn anh một lúc mới chịu lên tiếng: "Có muốn đi chơi cùng tôi không?"

Anh ngạc nhiên trước lời đề nghị của Thiên Lam: "Tại sao?"

"Chỉ là có muốn hay không thôi, còn cần phải tại sao sao?"-Thiên Lam bước đi trước, đi được một đoạn cô quay đầu lại nhìn anh vẫn đứng yên tại chỗ chưa hết kinh ngạc thức giấc: "Nếu anh không đi tôi đi một mình đây, mau lên!"

Hàn Thế Vinh bắt giắc guồng chân đuổi theo Thiên Lam, đi chơi cũng không tệ, đỡ hơn phải ở một mình.

Kiều Tiểu Ân đứng ở một góc nhìn hai người họ rồi đi cô mới thờ dài một cái, lúc này cô đã nhờ Thiên Lam nán lại tìm cách an ủi anh thay mình, mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

"Nhưng mà hai người họ đi chung với nhau không sao chứ?"

"Chết này, cho mày chết, chết đi!"-Hàn Thế Vinh nhìn Thiên Lam khí thế hùng hục xông xáo chơi trò đập thú, nhưng đập mãi cũng chẳng trúng được mấy con, chỉ có tiếng là là ngày một lớn.

"Em la đủ chưa vậy?"

Thiên Lam quay ra dí cái búa vào tay Hàn Thế Vinh đẩy anh vào trong: "Anh thử đi, cái này vui lắm, nhưng tôi đập hoài không trúng gì hết."

Anh nhếch môi cười khẩy, cái trò con nít này mà cũng chơi sao?

"Chết này, chết này, chết đi!"-Anh đập điên cuồng nện xuống những con thú nhấp nhô trên bàn, bên cạnh Thiên Lam reo hò cổ vũ càng làm cho anh hăng hái dồn hết sức lực vào trò chơi, mấy đứa nhóc phút chốc vây lấy anh trầm trồ ngắm nhìn.

"Chú ơi, bao giờ con được chơi vậy ạ?"

Thiên Lam lấy tay che miệng đang bật cười khúc khích lại, cô kéo anh đang đỡ ra bỏ đi: "Đủ rồi, chúng ta chơi trò khác thôi!"

Ngồi trên xe điện động trong nhà xe, Thiên Lam và Hàn Thế Vinh cứ nhắm vào xe đối phương ra sức húc, chơi mãi hồi lâu đến chán mới chịu chuyển sang trò khác.

"Phù, mệt quá đi!"-anh nhận lấy ly nước mát Thiên Lam đưa cho, cả hai đang ngồi trên ghế đá trong công viên nghỉ mệt.

"Mệt thế còn muốn chơi nữa không?"

Anh lắc đầu chống tay ra sau thở dồn dập, đi một vòng lớn chơi đủ trò toàn những thứ mất sức anh mệt lã rồi, không chơi nổi nữa.

Thiên Lam nhìn sang Hàn Thế Vinh trưng đôi mắt long lanh ra: "Chơi mệt tôi lại thấy đói rồi, chúng ta đi ăn chút gì nữa rồi hãy về nha!"

Anh buồn cười uống một ngụm nước, cô gái này không phải bạn của Kiều Tiểu Ân thật uống phí, cái bụng tham ăn này ăn bao nhiêu cũng không đủ.

"Đi thôi!"

Anh nhìn cô ngồi ăn tô mì ở một quán lề đường nhỏ, có chút tò mò hỏi: "Sao không chọn chỗ nào tốt hơn, tôi đã nói tôi mời mà?"

Thiên Lam ăn một cách ngon lành, cô vừa nhai vừa đáp: "Nơi này vừa ngon vừa rẻ... rất tốt..."

"Nhưng tôi có thể cho em thứ tốt hơn nữa."

"Anh không thể cho tôi cả đời được, nhận đồ của người khác nhiều quá không hay đâu, tôi chỉ cần ăn ngon và no là được."-Thiên Lam cười tươi gấp một đũa mì lên thổi ăn tiếp.

Anh chau mày rót ly nước đầy sang cho cô, quan sát mấy lần biết Thiên Lam rất thích ăn thịt, anh gấp luôn phần thịt trong tô của anh qua cho cô.

"Cảm ơn anh nha, tôi không khách sáo đâu."-cô ríu rít reo lên, ánh mắt tràn ngập vui sướng vì có thêm thịt để ăn.

"Hôm nay cảm ơn em, tôi biết em cố tình an ủi tôi."

Thiên Lam nhún vai thay cho câu trả lời, cô tiếp tục hưởng thụ tô mì của mình: "Ngon quá đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chủ tịch Tề và vợ chủ tịch

Cao Triết Minh mở cửa bước vào phòng họp cổ đông, lão muốn xem ai là người được những con cáo già kia bầu chọn lên chức chủ tịch tập đoàn sau khi đang lăm le muốn phế lão, đôi mắt già nua sưng söt mở to lên nhìn Tề Tuấn đang ngồi trên chiếc ghế chủ tịch trước đây lão vẫn hay ngồi.

"Cậu..."

Tề Tuấn đạo mạo ngồi trên ghế, đôi mắt sắc bén nhìn Cao Triết Minh khuôn mặt đỏ bừng tức giận, anh thậm chí không cần nói lời nào cũng đã làm cho lão phát điên lên.

Lão Hứa thay mặt mọi người có mặt trong cuộc họp mở lời: "Chủ tịch Cao, chúng tôi đã bỏ phiếu hết rồi, mời ông đến đây chỉ là để thông báo, ông đồng ý hay không đồng ý cũng không còn quan trọng."

Cao Triết Minh bước tới đứng đối diện Tề Tuấn, đôi mắt long sọc trừng trừng nhìn anh phẫn nộ: "Tôi có thể từ chức không ngồi ở chiếc ghế chủ tịch này, nhưng cậu ta có tư cách gì ngồi ở đó?"

Tề Tuấn khước môi nhếch lên, lão hỏi hay lắm, chỉ là tư cách thôi phải không: "Về việc tôi đang nắm giữ số cổ phần nhiều nhất và việc tôi sẽ vực dậy tập đoàn đang trên đà sa sút trầm trọng trở lại, đó chính là tư cách của tôi."

"Mày... hóa ra mày đã nhắm đến vị trí này lâu rồi."

"Ông từng nói với tôi quyền lực chỉ thuộc về kẻ mạnh, tôi chỉ đang ở chỗ tôi nên thuộc về thôi."

Tề Tuấn không tỏ ra đắc ý sau những gì mình đã có nhưng vẻ uy nghiêm cao cao tại thượng luôn khiến những người có mặt ở đây nhìn anh với ánh mắt khác, một sự nể phục và kiêng dè.

Cao Triết Minh khuôn mặt tối sầm, lão nhìn Tề Tuấn rồi chợt ngửa cổ bật cười to, bước chân không vững rời khỏi phòng họp ngột ngạt giam cầm những con người tham vọng, cuộc chơi này lão đã thua hoàn toàn, thua một người tưởng chừng chỉ là một con chốt dễ dàng không chế trong lòng bàn tay.

Kiều Tiểu Ân vẫn chưa hết sốc với tin tức vừa đọc trên mạng, Tề Tuấn nhà cô nghiễm nhiên đã trở thành chủ tịch tập đoàn Cao thị rồi sao? Không phải, từ giờ đã đổi tên thành Tề thị rồi.

"Mẹ ơi, mình có hoa mắt không?"

Tề Tuấn mở cửa bước vào phòng nhìn vợ sắp cưới của mình vẫn đang ngồi thừ ra nhìn chăm chăm vào điện thoại, anh khẽ cười đi tới nhìn, quả nhiên cô đã xem tin tức, kẻ sát khuôn mặt lại gần mặt cô, anh thì thầm bên tai Tiểu Ân: "Coi chừng ruồi bay vào miệng em đó."

Kiều Tiểu Ân giật mình suýt rơi cả điện thoại, cũng may anh nhanh tay chụp kịp, nếu không đã rơi xuống đất rồi.

"Anh làm em hết cả hồn."- cô oán trách đánh vào vai anh, tay cầm lại điện thoại anh đưa cho mình: "Bảo bối à, em dám đánh chủ tịch sao?"

Cô nheo mắt lườm anh, hóa ra anh đã nhìn thấy tin tức cô đang đọc, người đàn ông này còn không nói trước với cô một tiếng nữa: "Phải rồi, người ta là chủ tịch rồi, nhưng xin lỗi nha, em sắp là vợ của chủ tịch đó, cái nào lớn hơn?"

Anh thích thú ngồi luôn xuống ghế bên cạnh cô, đưa tay véo nhẹ cái má trắng hồng: "Ồ đâu ra chuyện vợ chủ tịch lại lớn hơn cả chủ tịch?"

"Lúc nào chẳng thế, nếu chức không lớn hơn em sẽ không dám cưới gì hết."- cô chun mũi gạt tay anh ra, xem cô là thú cưng suốt ngày cứ thích véo má cô, nó mà xệ xuống thì phải làm sao?

"Coi kìa, chưa gì đã lăm nư rồi, em học thói hư của ai vậy?"

Cô hást cầm lên nói: "Bé Tiểu Lam đó, con bé nói ở nhà chị Nghi là nhất, chủ tịch Hoàng dù bên ngoài hồ mưa gọi gió tới đâu, vợ kêu đi đăng Đông sẽ không dám đi đăng Tây."

Anh khẽ cười nhìn vẻ mặt khoa trương của Kiều Tiểu Ân, lớn như vậy rồi lại đi nghe theo lời con nít, bị dạy hư mất rồi. Anh búng nhẹ tay lên trán cô trách phạt: "Bỏ ngay cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu em, vợ chồng là phải bình đẳng, anh có thể nuông chiều em nhưng anh sẽ không mù quáng nghe lời vợ như những ai kia từng làm đâu."

Cô nhăn mặt đưa tay lên ôm cái trán của mình, bĩu môi nói: "Em chỉ đùa thôi, anh còn không biết tính em hay sao?"

"Cái gì chứ tật hư là dễ học nhất, em tốt nhất là nên biết cái nào nên tiếp thu, cái nào nên loại bỏ ra."- anh cứng miệng kẻ vạch, vòng tay vươn ra kéo cô ôm vào người mình.

"Từ giờ anh sẽ không để ai động đến người phụ nữ của anh được nữa."

"Hất xì!"- Hoàng Phong đang pha trà gừng giải cảm cho Đông Nghi tự nhiên bị ngứa mũi, anh làm bần: "Chẳng lẽ mình cũng bị cảm rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cá cược

Hàn Thế Vinh về mặt u ám ngồi nghe Thiên Lam khoe khoang về vị chủ tịch mới tuổi trẻ tài cao của mình, anh đúng là bị điên rồi mới điện thoại rủ cô đi uống nước.

"Chị hai à, chị nói xong chưa vậy?"

Thiên Lam bật cười nhìn sự chán ghét và đồ kỵ hiện rõ trên nét mặt Hàn Thế Vinh, tỉnh bơ đáp: "Có khen tôi sáng mai cũng không hết đâu, nhưng tôi biết có người không muốn nghe nữa nên dừng lại được rồi."

"Khen chồng sắp cưới của bạn thân mãi không phải là điều tốt đâu, con gái con đưa gì chẳng cần trọng gì hết."-anh làm bầm trách, nhìn cô đã chịu chú ý đến ly nước ép của mình mới tạm hài lòng.

"Cũng không thể trách tôi được, vẫn nghĩ cảm chắc việc thất nghiệp với tập đoàn đang trên đà sa sút, dùng một cái giám đốc Tề lên ghế chủ tịch, tập đoàn dần tươi sáng trở lại, anh phải hiểu cho nỗi lòng của những người làm công ăn lương như tôi."

Anh xéch môi cười khẩy: "Việc làm thôi mà, nếu muốn tôi có thể tìm cho em công việc tốt hơn."

"Không cần đâu, anh lo cho mình trước đi đã."-cô hào hứng khi phục vụ đem đĩa bánh kem bắt mắt để trước mặt, còn có trái cherry đỏ tươi bên trên trông vô cùng hấp dẫn: "Tuyệt quá đi!"

Hàn Thế Vinh nhìn đôi mắt sáng bừng lên khi trông thấy đồ ăn của cô nảy ra ý tưởng lên tiếng thách thức: "Em thích ăn như vậy có dám cược không?"

Cô nếm một miếng ăn, nhìn anh tò mò hỏi: "Cược gì?"

"Bỏ đĩa này đi, nếu em có thể ăn hết một cái bánh kem lớn tôi sẽ bao em ăn trong vòng một tháng, muốn ăn gì tùy thích."

Thiên Lam nghe được ăn miễn phí trong vòng một tháng hai mắt càng sáng lên, nhưng nghĩ lại có cảm giác giống như anh đang trêu chọc mình hơn: "Anh nói tôi là heo sao?"

"Có dám cược không?"

"Chơi thì chơi, sợ cái gì."-cô tự tin đồng ý, nhưng đáy mắt thoáng dao động do dự: "Nhưng nếu tôi ăn không hết thì có bất lợi gì không?"

Anh thích thú nhồm miệng cười tươi: "Đương nhiên rồi, đã cược thì phải thưởng phạt phân minh."-anh dừng lại nhìn chuyển biến trên khuôn mặt người đối diện, tiếp tục nói: "Nếu em thua thì phải theo tôi một ngày, tùy ý tôi sai khiến."

Thiên Lam cảnh giác lấy hai tay che ngực mình lại, nghi ngờ nhìn khuôn mặt gian tà của anh: "Anh định làm gì tôi?"

"Chuyện gì cũng có thể làm được, cho nên em suy nghĩ cẩn thận đi!"-nụ cười trên môi Hàn Thế Vinh có điểm thần bí và gian ác, anh là muốn trêu chọc cô thêm một chút, nhưng mà cô gái này cũng không đơn giản chút nào.

Thiên Lam đập tay xuống bàn quyết đoán nhận lời: "Chấp nhận! Bất quá tập thể dục bù lại thôi, ăn chỉ là chuyện nhỏ."

Cuộc thách đấu của họ chính thức bắt đầu thu hút sự chú ý của những người có mặt trong quán, Hàn Thế Vinh thoải mái ngồi nhìn Thiên Lam đang chuẩn bị trước khi cầm miếng lên ăn, xung quanh họ còn có một số người lấy điện thoại ra quay lại cảnh thú vị này.

"Bắt đầu!"

Thiên Lam không vội vã ăn, cô từ tốn xắn từng miếng nhỏ cho vào miệng, lâu lâu nhìn lên anh vờ bày vẻ mặt ngán ngẫm ra trêu, sau đó tiếp tục múc bánh kem cho vào miệng. Nửa ổ bánh kem thoáng chốc đã được cô ăn một cách dễ dàng, tốc độ ăn của Thiên Lam cũng có phần chậm đi nhưng không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

"Em ăn không được thì dừng cố."

Thiên Lam nhún vai đảo tròn mắt chọc tức lại anh, miệng vẫn ăn không ngừng, mọi người bên ngoài nhìn cô đã ăn gần hết cái bánh kenm hứng thú vỗ tay cổ vũ, làm cho người chơi có thêm động lực tiếp tục. Hàn Thế Vinh cẩn nhẹ môi mình, xem ra nếu không có gì thay đổi cô sẽ thắng lợi qua ải. Thiên Lam đáy mắt vui mừng nhanh tay cho một miếng lớn vào miệng nhai kết thúc cuộc chơi này, bất ngờ Hàn Thế Vinh chồm người tới trước áp sát khuôn mặt lại gần cô, mỉm cười cố tình nói to cho mọi người xung quanh nghe thấy: "Em giỏi thật, vì muốn anh chấp nhận lời to tình của mình mà dám ăn hết ổ bánh kem to như thế."

PHỤT

Số bánh kem trong miệng chưa kịp nuốt đã tống ngược ra ngoài phun vào mặt Hàn Thế Vinh, dù bị cô làm bẩn nhưng anh không hề tức giận, khéo môi cong lên một đường đắc ý lấy khăn lau mặt của mình: "Em thua rồi!"

Thiên Lam đỏ bừng mặt tức giận, anh thật giỏi hoạt, dám chơi cô như thế: "Anh..."

Anh nở nụ cười càng rộng hơn chọc tức cô: "Nếu em còn ăn nổi nữa thì có thể chơi lại từ đầu, tôi không ngại đâu."

"Chơi cái đầu anh đó, hừ!"- Thiên Lam bực bội lấy túi xách đứng dậy một mạch rời đi, anh thích thú nói to với cô: "Thời gian và địa điểm tôi sẽ nói sau, em không được nuốt lời đó!"

Thiên Lam mím chặt môi guồng chân bước đi thật nhanh, bụng cô căng cứng đang bắt đầu biểu tình, hôm nay cô đã ăn quá nhiều đồ ngọt rồi.

"Hahaha!"-Kiều Tiểu Ân không ngăn được ôm bụng bật cười to, tay cầm điện thoại vẫn đang bật đoạn video Thiên Lam phun bánh kem vào mặt Hàn Thế Vinh được một người đăng lên mạng.

"Cậu đúng là ăn giỏi thật, không hổ là bạn của tớ."

Thiên Lam thở hắt ra tròng mắt lườm Kiều Tiểu Ân: "Cậu còn cười nữa tớ sẽ bóp cổ cậu đấy."

Kiều Tiểu Ân lấy tay lau nước mắt trào ra, cô cười đến đau cả miệng luôn: "Cậu đối xử tệ với tớ coi chừng mất việc đó."

Thiên Lam bừa bãi ném cái gối vào người Kiều Tiểu Ân: "Cả cậu cũng hiệp đáp tớ."

Kiều Tiểu Ân không chịu thiệt ném gối vào người Thiên Lam đáp lại, sau đó lao tới cù vào hông bạn mình, Thiên Lam cũng quyết liệt phản công, trong căn phòng nhỏ phút chốc trở nên ồn ào với tiếng cười đùa rôm rả của hai cô gái.

"Đủ rồi, tớ đau hông quá!"-Thiên Lam giơ tay xin hàng, cô ngửa cổ dựa lưng ra sau ghế thờ hờn hển. Bên cạnh Kiều Tiểu Ân cũng không khá hơn, cô nằm dài xuống ghế gác chân lên đùi bạn mình.

"Tớ thắng!"

Thiên Lam vỗ mạnh vào bắp chân Kiều Tiểu Ân, nghĩ đến việc bị thua Hàn Thế Vinh cô vẫn còn âm ức, đã vậy lại thiệt thêm lời hứa để cho anh sai khiến trong vòng một ngày.

"Tớ thấy ông tơ đã nhìn trúng cậu rồi."-Kiều Tiểu Ân mỉm cười phàn.

"Cậu còn chọc tớ?"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đưa em đi chơi

Thiên Lam khoanh tay tay trước ngực đứng nhìn Hàn Thế Vinh, chờ đợi yêu cầu anh đưa ra cho mình: "Anh nói đi, bắt đầu từ giờ phút này tôi sẽ làm việc cho anh đến hết ngày hôm nay, anh muốn sai khiến, hành hạ tôi như thế nào tùy ý, nhưng không được xâm phạm thân thể hay bắt tôi làm những việc phạm pháp."

Hàn Thế Vinh đưa tay lên tháo cặp kính mát, đôi mắt thích thú nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiên Lam đang nói chuyện với mình, cô ấy nghĩ anh sẽ bắt cô ấy làm chuyện gì được chứ?

"OK, đầu tiên lên xe đi đã, ở đây là ngoài phố tôi muốn làm gì em cũng không được đâu."-anh mỉm cười tinh nghịch trêu cô, sau đó leo lên chiếc Ducati của mình đưa cho Thiên Lam một cái mũ bảo hiểm khác anh đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Thiên Lam cảnh giác nhận lấy, cô nghe lời ngồi lên xe được anh chở đi: "Anh định đưa tôi đi đâu?"

"Một nơi rất thú vị."-anh đặt tay cô lên eo của mình rồi ga khởi động xe: "Em bám chắc vào!"

Ngồi phía sau lưng được anh chở đi, đột nhiên trong lòng Thiên Lam có một chút cảm giác kỳ lạ không tên, hóa ra anh có một bờ vai rất rộng, lúc anh tập trung chạy xe cũng rất ngẫu, chưa kể đến khuôn mặt điển trai với đôi mắt sáng, bỏ qua những lúc thất tình buồn bã, anh là người rất hay cười. Thiên Lam lắc nhẹ đầu xua đi thứ suy nghĩ vu vơ của mình, cô quên người đàn ông này đang yêu đơn phương bạn thân của mình hay sao? Lại nghĩ đi đâu không biết.

Gạt đi những vương bận của cuộc sống cùng dòng suy nghĩ băng quor, Thiên Lam bắt đầu đưa mắt nhìn con đường họ đi qua, Hàn Thế Vinh đã lái xe ra

khỏi thành phố nhộn nhịp, đoạn đường họ chạy qua là những hàng cây xanh được trồng rất cao nối tiếp nhau, bầu trời hôm nay cũng thật đẹp, ánh nắng không quá gắt gao với những tán mây trời bỗng bành phía trên tạo thành những hình thù ngộ nghĩnh. Lúc nhỏ Thiên Lam rất hay nhìn lên bầu trời đoán xem những hình thù của áng mây giống con vật nào đó, đã lâu lắm rồi cô không còn làm như vậy nữa.

"Anh xem đám mây trên kia có giống con thỏ không?"-cô hào hứng chỉ tay trên bầu trời hỏi anh.

Hàn Thế Vinh mỉm cười, anh trêu cô: "Cô hai à, tôi đang lái xe không rảnh rồi nhìn trời ngắm mây như cô đâu."

"Không ngắm thì thôi, mà sắp tới nơi chưa vậy?"

"Sắp tới rồi."

Chiếc mô tô đậu trước lối vào một khu vườn trái cây, đang trong giai đoạn kết trái, những quả táo đỏ tươi bóng loáng khoe sắc giữa những đám lá xanh um vô cùng bắt mắt, khu vườn trải dài với những hàng cây táo được trồng ngay hàng thẳng lối đập vào mắt Thiên Lam làm cô rất phấn khích. Cởi mũ bảo hiểm đưa cho Hàn Thế Vinh, Thiên Lam chạy tới thỏa sức ngắm nhìn, cô giống như đang lạc trong xứ sở thần tiên của những trang truyện cổ tích.

"Đẹp quá đi!"

Hàn Thế Vinh mỉm cười bước tới, phong thái ung dung dứt hai tay vào túi quần đứng bên cạnh cô: "Khu vườn này toàn bộ là của tôi, tôi biết em rất ham ăn, hôm nay muốn ăn bao nhiêu cứ ăn thỏa thích, toàn là trái cây sạch và ngon."

Thiên Lam thích thú reo lên, anh nói thật sao? Nhưng mà... cô cảnh giác nhìn lại anh: "Sao tự nhiên anh tốt với tôi vậy? Cái này đâu giống trùng phạt hay sai khiến gì?"

Hàn Thế Vinh nụ cười trên môi càng rộng hơn, anh đi tới hái một quả táo vừa lòng bàn tay mong nước đưa cho Thiên Lam: "Em nghĩ tôi lại đi sai em làm gì chứ? Hôm đó chỉ là muốn trêu em thôi."

Thiên Lam nhận lấy quả táo, cô lấy khăn trong túi xách lau qua rồi há miệng cắn một miếng nhỏ ăn, đúng là rất ngọt và giòn.

"Nhà anh cũng giàu thật, thảo nào suốt ngày cứ chạy lòng vòng chơi cũng chẳng lo ăn, lo mặc."

Anh nổi hứng kẻ sát khuôn mặt lại gần Thiên Lam, lên tiếng hỏi: "Em có thích nơi này không?"

"Rất thích!"-cô thành thật đáp.

"Vậy tôi sẽ thuê em ở đây tưới nước và chăm sóc vườn cây này, khi nào tới mùa thu hoạch sẽ có người đến hái đem đi bán. Bên trong là một ngôi biệt thự với đủ tiện nghi, em không lo thiếu thứ gì hết."

Thiên lam bĩu môi: "Nơi này lâu lâu đến chơi thì được, ở đây suốt sẽ buồn lắm, tôi không thích hợp đâu."

Hàn Thế Vinh tự nhiên nắm lấy tay dắt Thiên Lam vào sâu hơn, ẩn sau khu vườn táo rộng lớn là một ngôi biệt thự xinh đẹp màu trắng được xây dựng theo lối kiến trúc Châu Âu sang trọng giữa một hồ trong xanh, Thiên Lam không giấu được vẻ kinh ngạc trước cảnh sắc thơ mộng này.

"Đẹp thật!"

Hàn Thế Vinh nhìn cô gái bên cạnh đang tận hưởng cảnh đẹp nơi đây, đáy mắt cũng thoáng hiện lên ý cười, thì thầm đáp trả: "Đúng là rất đẹp!"

Sau khi đi lòng vòng suốt nửa ngày trời cả hai bắt đầu thấy đói, anh dắt cô vào bên trong ngôi biệt thự, nơi này không một bóng người nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, đồ ăn thức uống không thiếu thứ gì, Thiên Lam mở tủ lạnh ra đã thấy rất nhiều thực phẩm tươi sống được cất bên trong.

"Đúng là không sợ đói, hôm nay coi như anh may mắn, tôi sẽ xuống bếp nấu cho anh ăn."

"Cái đó là điều tất nhiên sau những việc tôi đã làm cho em hôm nay."-anh tỉnh bơ đáp, tay lấy một lon nước trong tủ lạnh, vô tình hay cố ý để ngực mình chạm nhẹ vào lưng Thiên Lam khi cô vẫn còn đang đứng chọn thức ăn.

Thiên Lam giả là lấy đồ đặt lên bếp xóa khi không khí ngượng ngập giữa họ, hai má cô bắt gặp nóng ran lên, tim đánh trống đập liên hồi bên trong lồng ngực, Hàn Thế Vinh cũng không khác hơn, anh áp luôn lon nước lạnh lên má đi ra phòng khách ngồi: "Khi nào có đồ ăn thì gọi cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ra mắt mẹ chồng

Trống ngực đập thình thịch như bị ai đó dùng búa nện vào ngực mình, Kiều Tiểu Ân siết chặt bàn tay đang được Tề Tuấn đan vào, nhìn anh hồi hộp nói: "Hôm nay em trông ổn không?"

Tề Tuấn nheo mắt nhìn bạn gái đang rất căng thẳng của mình, lắc nhẹ đầu: "Không ổn chút nào."

Kiều Tiểu Ân rút mạnh tay về, cô xoay người định bỏ chạy đã bị anh nắm lấy cánh tay ngăn lại: "Em định trốn sao?"

"Hôm nay em cảm thấy không được khỏe, hay để khi khác hãy gặp mẹ của anh đi!"

Tề Tuấn buồn cười bước tới đứng trước mặt Kiều Tiểu Ân, lời nói bông đùa chọc cho cô bốt căng thẳng: "Kiều Tiểu Thư, cô ngủ cũng đã ngủ với tôi rồi, nhân cưới cũng đã đeo trên tay rồi, không gặp mẹ tôi sao chúng ta kết hôn được?"

"Anh..."-cô đỏ mặt mím chặt môi, lời này mà anh cũng có thể nói được sao?

"Chẳng lẽ em định ăn xong rồi bỏ chạy, em phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của anh."-Tề Tuấn tìm đến bàn tay Kiều Tiểu Ân lồng tay mình vào, lời nói trầm ấm trấn an cô: "Mẹ của anh rất hiền, không như em nghĩ đâu, cứ thả lỏng đi!"

Kiều Tiểu Ân hít một hơi sâu, đến khi cảm thấy đã bớt run một chút mới gật đầu theo anh đi vào nhà. Nhìn người phụ nữ trung niên đang ngồi trong phòng khách, nét mặt phúc hậu dễ gần, bà khoác trên người bộ trang phục giản dị nhưng không kém phần quý phái, Tề phu nhân quả đúng như lời anh nói, rất ôn hòa.

"Con chào dì!"

Bà mỉm cười nhìn Kiều Tiểu Ân, vờ không vui: "Bây giờ còn gọi ta là dì sao?"

Anh nhắc khéo: "Phải gọi là mẹ đi là vừa."

Kiều Tiểu Ân ngại ngùng mỉm cười, cô lên tiếng gọi lại: "Dạ, con chào mẹ!"

Bà ngoác tay ý bảo cô ngồi xuống cạnh mình, nở nụ cười đôn hậu hỏi: "Con không nhận ra ta sao?"

Kiều Tiểu Ân nhìn kỹ lại bà trông rất quen nhưng cô vẫn không nhớ ra được: "Con cũng không chắc nữa...mẹ. Trước kia chúng ta từng gặp nhau sao?"

Mẹ Tề Tuấn nhìn lên anh, con bé này thật vô tư, giúp người không cần báo đáp: "Lần trước là con đã cứu ta trên đường khỏi bị chiếc xe đâm vào."

Nói tới đây Tiểu Ân mới ngờ ngờ nhớ ra, cô bẽn lèn mỉm cười, chuyện này cô sớm đã quên lâu rồi, không ngờ lại trùng hợp cứu được mẹ chồng tương lai, đúng là ý trời mà.

Tề Tuấn khoác nhẹ tay lên vai Tiểu Ân ngồi xuống thành ghế bên cạnh cô, nhìn mẹ mình vạch trần bạn gái: "Trên đường tới đây cô ấy cứ căng thẳng suốt, sợ rằng sẽ không vừa mắt của mẹ."

Bà bật cười nắm lấy tay Tiểu Ân, vui vẻ nói: "Nhìn mẹ giống người khó tính lắm sao?"

Kiều Tiểu Ân lén huých đưa tay lên lắc mạnh: "Dạ con không dám có ý đó đâu."

"Mẹ chỉ đùa thôi mà, xem con vẫn còn căng thẳng kìa."

Tề Tuấn mở lời giúp bạn gái: "Mẹ nấu ăn rất giỏi, hôm nay em mau nhờ mẹ chỉ bí kíp nấu ăn đi!"

Kiều Tiểu Ân xấu hổ đánh nhẹ lên hông anh, anh biết cô đang giữ kè với mẹ mình lại luôn tìm cách bêu xấu cô, thật chẳng ra làm sao hết.

Nhìn hai đứa trẻ yêu thương hạnh phúc bên nhau người làm mẹ như bà đã mãn nguyện, anh chọn Kiều Tiểu Ân làm vợ bà không một chút gì gọi là không vừa lòng. Tề phu nhân nắm tay dắt con dâu đi theo mình: "Cũng không còn sớm nữa, con không ngại vào bếp với mẹ chứ?"

"Dạ không có đâu, con rất thích ạ!"

Tề Tuấn nhìn hai người phụ nữ quan trọng nhất đời đang vui vẻ nấu ăn trong bếp cảm thấy thật đầm ấm, gia đình của anh sắp sửa có thêm một thành viên mới rồi.

Trở lại với bàn ăn đầy màu sắc trong ngôi nhà của Hàn Thế Vinh, anh hơi bất ngờ trước tài nghệ nấu ăn của Thiên lam: "Nhìn có vẻ hấp dẫn đó, không nghĩ em chỉ biết ăn không, còn có thể nấu ăn nữa."

Thiên Lam được dịp hất mặt đắc ý: "Sở thích của tôi chính là ăn và nấu ăn mà, anh nếm thử đi!"

Anh không khách sáo gắp một miếng cá lên nếm thử, vị rất vừa ăn: "Ngon!"

Cô hài lòng bắt đầu cầm đũa lên ăn, nhìn sắc mặt của anh đã khá hơn rất nhiều so với những lần gặp trước, có vẻ Hàn Thế Vinh đã suy nghĩ thông suốt chịu buông bỏ tình yêu đơn phương không kết quả.

"Tôi không sao đâu, em là quan tâm cho tôi hay là tò mò vậy?"-ánh mắt anh lém lỉnh nhìn lên Thiên Lam làm cho cô giật mình vội cup mi mắt xuống tránh đi.

"Làm gì có, anh nghĩ nhiều quá rồi."

"Là thật?"

Thiên Lam chợt dạ cảm cúi tập trung ăn, anh cũng thật đáng ghét quá đi, suốt buổi cứ cười cười nhìn cô suốt.

Bỏ gối ngồi trên ghế sofa nhìn ra khung cửa sổ bên ngoài đang đổ mưa như trút nước xuống mặt đường, màu trời cũng đã chuyển mình thay bộ áo màu đen xám xịt thay thế một ngày đẹp trời đã qua đi, Thiên Lam chán nản thì thầm: "Mưa day đặng thật!"

Hàn Thế Vinh từ phòng tắm bước ra, chiếc khăn vẫn còn vắt trên vai lau khô mái tóc mới gội xong, nhìn bộ dạng mèo con đang cuộn tròn trên ghế của Thiên Lam hướng mắt nhìn ra ngoài trời vẫn mưa không dứt, anh nổi hứng muốn trêu cô.

"Kiểu này không thể về được rồi, đêm nay em và tôi phải ngủ lại đây thôi."

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngủ cùng nhau

"Kiểu này không thể về được rồi, đêm nay em và tôi phải ngủ lại đây thôi."

Thiên Lam bị lời nói bất ngờ của anh dọa cho giật bắn người, nhìn lại đã thấy anh tắm gội sạch sẽ, khoác trên người cái áo thun rộng cùng quần thể thao màu đen thoải mái, khuôn mặt rất hớn hờ như muốn chọc tức cô: "Anh không coi dự báo thời tiết sao? Tôi thậm chí còn chẳng có bộ quần áo để tắm nữa."

Hàn Thế Vinh tự nhiên ngồi trên thành ghế bên cạnh chỗ Thiên Lam đang ngồi, đưa tay ra so với chiều dài cánh tay cô: "Quần áo của tôi không thiếu, nhưng em mặc thì chắc sẽ rộng đó."

Thiên Lam lừ mắt liếc Hàn Thế Vinh, cô giựt nhẹ bàn tay đang bị anh nắm ra: "Anh cứ cười đi, tôi đây chẳng biết sợ cái gì đâu."

"Được lắm, vậy tôi lấy quần áo cho em tắm, đêm nay chúng ta sẽ ngủ cùng nhau."-anh vỗ nhẹ lên bả vai Thiên Lam thông báo, nhanh chóng nhìn thấy khuôn mặt biến sắc của cô, anh mỉm cười nói rõ hơn: "Ngôi nhà này chỉ có một phòng ngủ thôi, em đã không sợ gì thì đêm nay chịu khó ngủ chung cùng với tôi đi!"

"Anh gạt người à, cả ngôi nhà rộng như vậy mà nói không có phòng sao?"

"Vẫn còn phòng khách đó, nhưng ban đêm bên ngoài lạnh lắm, ngày mai em chết cóng ngoài đây tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu."

Thiên Lam mím môi, ngón tay chỉ lên khuôn mặt trêu ngươi của Hàn Thế Vinh tức tối nhưng biết không thể làm gì được, cô hậm hực đứng dậy ra lệnh: "Anh lấy cho tôi một bộ đồ đi!"

Anh buồn cười theo cô đứng dậy đi vào phòng lấy đồ, đôi mắt tinh nghịch nhìn tủ quần áo của mình, cố ý chọn một bộ thật rộng rãi cho Thiên Lam mặc, tưởng tượng ra hình ảnh đáng người nhỏ nhắn mặc bộ quần áo anh chọn ắt hẳn sẽ buồn cười lắm đây.

Bàn tay vươn ra lấy một bộ đồ màu trắng thuần khiết, Thiên Lam chun mũi nhìn về mặt ngọc ngà của Hàn Thế Vinh, hất cằm lên: "Anh định chơi tôi sao, không dễ đâu ha."

Hàn Thế Vinh nhếch môi thích thú nhìn Thiên Lam rời khỏi phòng, cô gái này cũng thú vị đó, thêm một điểm giống cô bạn của mình, rất hung dữ. Ánh mắt anh chợt đượm buồn khi nhớ lại bóng hình người ấy, mặc dù dạn lòng phải buông bỏ nhưng cũng không thể nhanh như thế xem như không có chuyện gì.

Hàn Thế Vinh neoh mắt nhìn cô gái nhỏ bước lại vào phòng, cô cũng có mắt chọn lắm, bộ đồ này tuy hơi rộng nhưng cũng không đến nỗi nào, xoắn cao lên một chút có thể mặc được.

Thiên Lam quan sát căn phòng ngủ của cô đêm nay, cái giường coi như cũng rộng rãi đi, nhưng hai người cùng nằm lại có phần hơi nhỏ, thân hình của anh lại không nhỏ bé gì, cuối cùng người bất lợi vẫn là cô thôi.

Hàn Thế Vinh véo nhẹ chóp mũi thu hút sự chú ý của Thiên Lam, nét mặt cao cao tại tại nhìn cô nói: "Tôi không sợ em làm gì mình thì thôi đi, ở đó mà nghĩ ngợi nhiều quá."

Thiên Lam không vui khi bị coi thường, cô cũng có phẩm vị lắm nha, đừng tưởng anh đẹp trai rồi muốn nói gì thì nói. Bước ngang qua người Hàn Thế Vinh cố tình hất vai anh một cái bỏ tức, Thiên Lam trèo lên giường ngồi xuống, lấy một cái gối chần giữa chỗ nằm giữa họ.

Hàn Thế Vinh khẽ cười leo lên nằm xuống bên cạnh, anh gạt cái gối chần giữa họ ra kê lại lên đầu Thiên Lam, khẽ khàng lên tiếng khi cô gái nhỏ đang bất ngờ tròn tròn mắt: "Giường không đủ nằm còn ở đó mà chần, nếu tôi muốn làm gì em em nghĩ một cái gối này đủ ngăn được tôi sao?"

Mí mắt chớp nhẹ trước khoảng cách rút ngắn đột ngột giữa hai người, bây giờ khuôn mặt Hàn Thế Vinh đang rất gần cô, đến khi ánh mắt của anh vô tình chạm trúng cô, một dòng điện xẹt ngang làm cho trái tim cô lại đập nhanh không thể kiểm soát, hai tay bất giác đưa lên che khuôn mặt đang nóng bừng đỏ ửng của mình.

"Anh...làm gì vậy?"

Hàn Thế Vinh nhất thời cũng bị cuốn theo cảm xúc của cô, đến khi nghe Thiên Lam hỏi mới ý thức được hoàn cảnh nhạy cảm hiện tại, nhưng anh lại không có bất kỳ chuyển động nào tách khỏi tình huống dễ gây hiểu lầm này.

"Mặt em sao lại đỏ quá vậy? Bị tôi làm cho hấp dẫn rồi phải không?"

Không khí đang vô cùng nóng lại bị lời nói của anh làm cho nguội đi, Thiên lam nhanh chóng lấy lại vẻ bất cần đưa tay lên đẩy mạnh đầu anh ra xa: "Mơ đi!"

Hàn Thế Vinh đưa tay bắt lấy cổ tay Thiên Lam ngăn lại hạ xuống nệm giường ngang đầu cô, đôi mắt đen cuốn hút xoáy thẳng vào đôi mắt thoảng mở to lên kinh ngạc của cô, giọng anh thì thầm: "Thật ra nhìn kỹ em cũng rất dễ thương, chỉ cần bớt nóng tính một chút nữa sẽ rất tuyệt."

"..."

Đôi mắt híp lại cong lên nụ cười tươi, Hàn Thế Vinh le lưỡi ra chọc Thiên Lam: "Rõ ràng đã bị tôi lay động rồi, nhìn khuôn mặt của em bây giờ khác gì quả cà chua là mấy đâu, hahaha!"

Thiên Lam mím chặt môi tức tối, đôi mắt tròn tròn nhìn anh lăm lăm như muốn ăn tươi nuốt sống, cô dồn toàn bộ sức lực vào cú đá ở chân đập mạnh lên bụng khiến Hàn Thế Vinh ngã nhào xuống giường, nhìn anh đau đớn bò lên, vẻ mặt cô hả hê hất cằm đắc ý: "Tôi xinh đẹp tôi tự biết, nóng tính cũng là tính của tôi. Anh còn đùa giỡn nữa tôi không chỉ đá anh lăn xuống giường, mà còn ném anh ra ngoài phòng khách."

Hàn Thế Vinh nhìn bộ dạng giờ nằm đấm lên đe dọa của Thiên Lam vội nằm ngay ngắn xuống giường giống như khúc gỗ, đôi mắt tội nghiệp nhìn lên cô: "Như vậy đã được chưa?"

Thiên Lam tạm hài lòng kê gối nằm xuống quay lưng về phía anh, tay vurun ra tắt đèn chỉ chừa mỗi đèn ngủ với ánh sáng dịu không quá chói mắt, khóe môi cong lên nụ cười nhỏ.

"Ngủ thôi!"

Hàn Thế Vinh khẽ trở mình kê khủy tay lên sau đầu ngắm nhìn bóng lưng với những nhịp thở đều đặn của cô, mới đó có thể ngủ được rồi sao? Em là ngày thơ không sợ gì hay là tin tưởng tôi không dám làm gì nên mới mau chóng ngủ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ai nhất gan hơn ai

"Thiên Lam, em ngủ chưa?"-Hàn Thế Vinh nhích người lại gần chỗ Thiên Lam đang nằm thò thè sau lưng cô, ngón tay chọt chọt lên bả vai cô lay gọi, cơ thể trước mặt vẫn nằm yên không có phản ứng nào đáp lại lời gọi của anh. Hàn Thế Vinh không bỏ cuộc tiếp tục tự đọc thoại.

"Em ngủ cũng được, chưa ngủ thì cũng không sao. Tôi kể chuyện cho em nghe nha, ban đêm kể chuyện kinh dị có vẻ hợp nhất."-Hàn Thế Vinh đảo mắt một vòng kiểm tra hay chọc Thiên Lam, bây giờ vẫn chưa quá khuya, vừa hay anh lại không ngủ được, phá cô một chút chắc cũng không sao.

"Tại một ngôi nhà nhỏ trong khu rừng hoang vu, bốn bề không một bóng người. Vào mỗi buổi tối, khi màn đêm buông xuống, những tiếng kêu của mãnh thú xung quanh vọng đến làm cho ngôi nhà càng thêm ghê sợ..."

Hàn Thế Vinh vừa kể, mắt nhìn chăm chăm vào dáng người đang dần co ro thu người lại, anh được trón càng kể càng hăng say, cố tình nhấn giọng để câu chuyện thêm phần rùng rợn: "Một ngày nọ, có một đôi nam nữ đã ngoại cảnh may bị lạc trong rừng, may mắn nhìn thấy ngôi nhà nên đã vội vã chạy vào xin tá túc qua đêm. Nào ngờ vừa đặt chân tới trước nhà, cánh cửa đột nhiên mở ập ra. Đôi nam nữ thót tim nắm chặt tay nhau suýt thét lên vì kinh

sợ, nhưng nghĩ đến chuyện phải qua đêm bên ngoài không biết thú dữ đang rình rập khắp nơi, có ngôi nhà để ở vẫn tốt hơn. Họ lấy can đảm rụt rè bước vào bên trong. Ngay lập tức cánh cửa đóng sầm lại cái rầm."

Anh nén cười nhìn hai vai cô run lên bần bật theo lời kể của mình, anh lấy hơi định kể tiếp, bỗng nhiên người nằm bên giường ngồi bật dậy khiến anh thần thốt giựt mình, theo phản xạ lùi lại.

"Ồi mẹ ơi! Em làm cái gì vậy?"-Hàn Thế Vinh bị dọa muốn rớt tim ra ngoài, còn chưa hết bất ngờ, đôi mắt anh tròn tròn lên sững sờ, người trước mặt tóc tai rũ rượi che gần hết khuôn mặt, Hàn Thế Vinh hít một hơi sâu trấn tĩnh, anh nhếch môi cười lấy tay vén tóc Thiên Lam lên nhưng khi vừa nhìn rõ khuôn mặt, anh lại một phen kinh hãi la toáng lên mất hết hình tượng. Dưới đuôi mắt và khóe miệng cô tràn ra hai dòng máu đỏ chảy dài xuống mặt dọa người khác sợ chết khiếp.

Nhìn Hàn Thế Vinh thu người lấy chân nằm sát góc giường, Thiên Lam bật cười ha hả giờ cây son lên khoe: "Đã bảo anh đừng có chơi tôi, anh còn thiếu kém cỏi lắm."

"Em..."-Hàn Thế Vinh tức tới hộc dãi, mắt anh vẫn còn ươn ướt vì sợ hãi, cô gái này cũng độc ác quá đi, anh mà yếu tim đã bị dọa chết luôn rồi. Nhưng mà...

Ngón tay run run chỉ lên bờ vai Thiên Lam, anh lắp bắp: "Con thần lần..."

Thiên Lam không tin gạt tay anh đi: "Anh đừng bày trò nữa, nằm xuống mà ngủ đi!"

"Tôi nói thật, em nhìn đi!"

Thiên Lam bán tín bán nghi thử nhìn lại vai mình, trông thấy con vật màu da người với hai mắt lồi ra ngoài đang nhìn lên mình le lưỡi, Thiên Lam tá hỏa phúi phúi đi nhào tới chỗ Hàn Thế Vinh ôm chặt lấy anh.

"Đuổi nó ra đi, nhanh lên!"

Hàn Thế Vinh vừa sợ vừa bị ôm cứng ngắc khiến anh cũng lúng túng quay đầu, đôi mắt vô tình chạm trúng khuôn mặt dính đầy son của Thiên Lam làm anh càng phát khiếp nhắm chặt mắt lại: "Trời ạ, em mau rửa mặt đi!"

Căn phòng thanh tĩnh bởi vì con thần lần dễ thương trở nên vô cùng sinh động và ồn ào. Mãi một lúc lâu sau, khi cả hai đã thấm mệt không còn sức lực để kêu la nữa nằm gục trên giường, không gian mới chìm vào lặng thinh.

Hàn Thế Vinh đưa tay véo lên má Thiên Lam khi cô đang nằm trên bụng của mình quở trách: "Em mau rửa mặt đi! Định như thế mà ngủ luôn sao?"

Thiên Lam chống tay ngồi dậy, ánh mắt lừ lừ anh đưa dài giờ móng vuốt lên: "Anh sợ nhìn thấy tôi thế này sẽ không ngủ được sao?"

Anh cười khẩy theo cô ngồi bật dậy, ánh mắt gian tà khẽ nhướng lên nhìn khuôn mặt cảnh giác của người trước mặt: "Lúc mới trông thấy tôi đúng là có chút sợ vì khuôn mặt tèm lem này quá xấu xí đi, bây giờ càng nhìn chỉ càng thấy ngứa mắt thôi."

Thiên Lam phát cáu gạt tay Hàn Thế Vinh ra, mục đích vẽ son lên mặt là để dọa cho anh sợ lấy đâu mà đẹp cho được, nhưng anh cũng không cần nói trắng ra như vậy: "Đồ con trai nhát gan."

"Tôi mạnh mẽ hơn em tưởng nhiều đó!"-Hàn Thế Vinh nói với theo khi Thiên Lam đã bước xuống giường đi rửa mặt, nào ngờ vừa mới nói xong, cô ấy bất ngờ quay lại dọa anh lần nữa làm Hàn Thế Vinh bị liệu lấy chân trùm kín đầu.

"Được rồi, em mau rửa cái mặt chết tiệt ấy đi!"

"Còn bảo là không sợ, có ma mới tin."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không có quan hệ gì hết

Kiều Tiểu Ân nhìn khuôn mặt phụng phịu của Thiên Lam sau khi đi cùng Hàn Thế Vinh trở về, cô mỉm cười đem đĩa trái cây vừa gọt xong đặt xuống bàn gần chỗ họ ngồi.

"Anh ta chọc tức gì cậu nữa vậy?"

Thiên Lam bĩu môi, cô gác chân lên đùi Kiều Tiểu Ân với tay lấy miếng táo bỏ vào miệng ăn, đây là chiến lợi phẩm cô đem về từ chuyến đi đến nhà của Hàn Thế Vinh: "Anh ta không có cửa đầu lại tở đầu, nhưng mà cả đêm cứ phá phách thì thâm suốt khiến tớ không thể ngủ được, đến giờ vẫn chẳng có

tình thần làm gì cả."

Nở nụ cười thâm thúy, Kiều Tiểu Ân cũng lấy miếng táo lên ăn thử khôi chuyện trêu chọc bạn mình: "Anh ta đúng là kỳ quái thật, rõ ràng có thể được lợi sai khiến cậu một ngày, đằng này lại đưa cậu đến nhà ăn chơi thỏa thích, ngoài sự cố trời mưa ra tớ thấy không có ý đồ xấu nào hết. Cậu còn trách hờn gì nữa?"

"Thôi đi cô nương, cô tưởng tui không biết cô không thể đáp lại tình cảm của người ta nên đã đẩy sang cho tui sao?"

Kiều Tiểu Ân dừng dừng đáp lại: "Nhưng cũng phải có người đồng ý mọi chuyện mới diễn ra suông sẽ như vậy."

Thiên Lam bắt mắt ngồi bật dậy cãi: "Lúc đó nhìn về mặt anh ta tội nghiệp quá nên tớ mới lòng thương xót, nhưng bây giờ xem ra anh ta đã không sao rồi, tớ không rảnh rồi lo chuyện bao đồng nữa."

Kiều Tiểu Ân nhìn bộ dạng phớt lờ của Thiên Lam bóng gió nói, Hàn Thế Vinh thật sự là người đàn ông tốt, nếu Thiên Lam và anh ấy có thể thành đôi là chuyện rất tốt: "Từ ngoại hình đến gia thế của anh ta không phải rất hợp với tiêu chí chọn bạn trai của cậu sao? Chưa gì đã phũ tay không sợ sau này hối tiếc à?"

Thiên Lam không phải chưa từng nghĩ qua về anh ta, nhưng có một điểm khiến cho cô không thích ở con người này, đó là quá si tình yêu phải bạn thân của cô. Nếu một người đã không có cô trong mắt, cho dù có tốt đến mức độ nào đi nữa cũng không còn tốt nữa.

"Đừng nhắc tới anh ta nữa, nói về hai người đi, khi nào định tổ chức đám cưới đây?"- Thiên Lam lạnh trí chuyển sang chủ đề khác, nhìn hai má ửng hồng của Kiều Tiểu Ân, cô tin chắc ngày cưới của họ sẽ không còn xa nữa.

"Không nhanh như vậy đâu, Tuấn chỉ vừa mới ngồi lên chiếc ghế chủ tịch, bây giờ kết hôn sẽ không tốt lắm."- Tiểu Ân đẩy khuôn mặt Thiên Lam ra xa khi cô ấy có ý nhìn cô chăm chăm soi mói, cô và Tề Tuấn đã trải qua nhiều sóng gió rồi, còn gì không thể vượt qua được nữa. Mẹ của anh cũng đã chấp nhận đưa con dâu này, cô lẽ nào không thể chờ thêm chút nữa để anh ổn định sự nghiệp.

"Xem cậu chưa gì đã lo nghĩ cho chồng rồi kìa, đúng là cái số không làm được chuyện lớn, suốt đời dưới cơ Tề Tuấn."- Thiên Lam suýt lú lờ khi vừa mới nói xong cánh cửa nhà bật mở, người họ đang nhắc tới bước vào đang đi về phía cô, Thiên Lam giả là mỉm cười chào anh.

"Chào chủ tịch Tề, không làm phiền hai người nữa, tôi về trước đây!"

Tề Tuấn chỉ gật nhẹ đầu chào Thiên Lam có lẽ, cô gái này thoát cái đã chạy khỏi nhà nhưng không gian cho anh và bạn gái với nhau. Anh vòng qua ghế ngồi xuống bên cạnh Kiều Tiểu Ân, nhìn sắc mặt tươi tắn của cô lên tiếng hỏi: "Đang nói xấu gì anh sao? Bạn của em chạy về nhanh thật đấy!"

"Anh mặc kệ cậu ấy đi, Thiên Lam đi chơi cùng Thế Vinh cả ngày qua tới giờ cũng mệt rồi, cho cậu ấy về nhà nghỉ cũng tốt."- cô lấy miếng táo đút cho anh ăn nhưng đã bị anh từ chối, Tề Tuấn cầm lấy tay Kiều Tiểu Ân đút ngược miếng táo cho cô ăn: "Em đó, đã bảo ăn nhiều vào một chút không nghe, cả mẹ của anh cũng bảo em ốm quá rồi."

Kiều Tiểu Ân chun mũi, miệng nhai miếng táo nuốt xuống: "Anh không thấy em ăn không ngừng nghỉ hay sao, chỉ tại cơ thể của em nó không chịu mập lên chứ bộ? Anh có trách thì trách nó đi, đừng có trách em tội nghiệp."

Tề Tuấn khẽ cười gõ nhẹ lên đầu cô: "Trách nó với trách em khác nhau chỗ nào? Đừng có giả ngốc nữa. Em thay đồ đi, anh đưa em đi ăn tối. Hôm nay anh đã cắt hết lịch trình để dành thời gian riêng bên cạnh em thôi."

Kiều Tiểu Ân không giấu được sự vui mừng trong đáy mắt, cô rướn người tới hôn lên má anh thưởng cho bạn trai mình một cái: "Được, vậy anh đợi em một chút, em sẽ ra ngay."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Không dứt ra được

Thiên Lam thả bộ trên con phố đông đúc về đêm, thời trước mỗi lúc tan làm cô và Kiều Tiểu Ân hay la cà rủ nhau đi ăn uống hay dạo phố cùng nhau, giờ bạn cô sắp có chồng rồi, chỉ còn mình Thiên Lam này một thân một mình thôi.

"Tôi rủ em đi ăn em nói bận, giờ lại đi một mình như thế à?"- Hàn Thế Vinh cười chiếc mô tô của mình chạy song song với cô, lúc chiều anh đã gọi điện rủ cô đi ăn nhưng đã bị Thiên Lam từ chối, không ngờ lại gặp cô ấy buồn bã đi trên phố, rõ ràng là muốn tránh mặt anh.

"Anh theo dõi tôi sao?"

"Ai rảnh theo dõi em chứ? Mà tôi chọc giận gì em sao? Dạo gần đây tôi rủ đi chơi chẳng thấy em hưởng ứng gì hết?"

Thiên Lam kéo cao túi xách trên tay, chân bước nhanh đến quán ăn lẻ đường gần đó: "Chúng ta đâu có thân thiết gì mấy, anh rù là tôi phải đi theo anh sao?"

Hàn Thế Vinh cảm nhận được Thiên Lam muốn lánh mặt mình, anh khó hiểu tấp xe vào lẻ đường theo cô ngồi vào quán nhưng không ồn ào tranh hỏi nữa.

Thiên Lam gọi một tô hủ tiếu ăn mặc kệ người ngồi bên cạnh, anh cũng gọi phần tương tự giống cô, khi vừa có phần liền cầm đũa gấp cho cô miếng thịt to.

"Anh thích tôi phải không?"

Câu hỏi thẳng thắn của Thiên Lam khiến Hàn Thế Vinh đang ăn khựng lại.

"Suốt ngày rù tôi đi chơi, đi ăn thì trả tiền cho tôi, còn biết hết sở thích ăn uống của tôi nữa. Anh làm ơn đi, nếu không thích tôi đừng đối xử tốt với tôi quá, tôi nhận không nổi đâu."-Thiên Lam tuôn ra một tràng dài, sau đó im lặng ngồi ăn hết tô hủ tiếu, để lại một người ngồi đó không thể nuốt trôi nổi miếng nào.

Lời nói của Thiên Lam làm cho Hàn Thế Vinh phải suy nghĩ rất nhiều, vì sao dạo gần đây anh lại luôn để ý và muốn gặp mặt cô gái này như vậy? Không phải là để che lấp đi khoảng trống về đoạn tình cảm đơn phương với Kiều Tiểu Ân?

Nhìn khuôn mặt thất sắc trầm tư củ anh, Thiên Lam mím môi thở nhẹ ra, cô đứng dậy tính tiền rồi rời khỏi quán, sớm muộn gì cũng phải nói, chi bằng nói luôn hôm nay để tránh đêm dài lắm mộng.

"Thiên Lam, mày đã làm rất tốt!"-cả đoạn đường ngồi trên xe buýt trở về nhà tâm trí của Thiên Lam luôn quanh quẩn với sắc mặt Hàn thế Vinh lúc đó, rõ ràng luôn tự ca ngợi bản thân đã làm rất tốt nhưng cô vẫn cảm thấy không ổn chút nào, ngực cô có chút nhói lên bứt rứt khó tả.

"Lúc nãy mình ăn nhiều quá sao?"

Thiên Lam thất thiểu đi trên con hẻm vắng về nhà, đèn đường mấy hôm nay bị hư vẫn chưa được sửa làm cho nơi này càng thêm tối tăm, bình thường Thiên lam cũng có chút sợ hãi sẽ chạy nhanh về phòng, nhưng hôm nay tâm trạng cô không được tốt nên chẳng còn màng đến nữa.

"Cô em, đưa tiền cho anh đây muốn đi đâu thì đi!"-hai gã thanh niên từ đâu xuất hiện đứng chắn giữa đường.

Thiên Lam bây giờ mới lảm lét mặt mày lù lị, ánh mắt dáo dác nhìn xung quanh, cả khu phố tối om không còn ai, e rằng có la lên cũng chẳng ai ra cứu.

"Tôi... không có tiền..."

Một gã cười khẩy bước tới gần, ánh mắt dâm dăng nhìn Thiên lam đánh giá: "Không có tiền sao? Nhìn cũng không tới nổi nào..."

BỘP

Bàn tay thô ráp sắp sửa chạm vào khuôn mặt Thiên Lam đã bị một bàn tay khác chặn lấy, Hàn Thế Vinh từ phía sau Thiên Lam bước tới bẻ mạnh tay gã, khuôn mặt dăng dăng sát khí trừng mắt nhìn hai gã cảnh cáo: "Ai cho bọn bây động vào cô ấy?"

Hai gã nhìn anh hùng hổ như vậy không muốn làm lớn chuyện đã rút đi, anh cảnh giác nhìn bọn chúng thật sự rồi đi mới quay sang cô định trách mắng nhưng nhìn bộ dạng co ro chưa hết sợ hãi của Thiên Lam, anh đã nuốt xuống cơn giận nắm lấy cổ tay cô kéo đi.

"Đi thôi, còn muốn đứng đó đến bao giờ nữa?"

Thiên Lam mím chặt môi rụt rè nhìn lên bóng lưng to lớn của người đàn ông trước mặt, bây giờ ngay cả mở miệng nói lời cảm ơn cô cũng không nói được, chỉ im lặng đi theo anh.

"Cảm ơn, tới nhà tôi rồi!"-Thiên Lam chặn lại khi Hàn thế Vinh định theo cô vào trong nhà.

"Tôi đã giúp em, em không thể mời tôi vào nhà uống chút gì sao?"

"Ban đêm ban hôm, tôi mời anh vào nhà của mình mới có vấn đề."

Anh nhếch môi cười khẩy: "Đâu phải chúng ta chưa từng ngủ qua đêm cùng nhau."

Nhận thấy cái lườm của Thiên Lam, anh biết cô đã bình tĩnh trở lại, anh chuyển sang chủ đề khác: "Lúc nãy tôi ăn không no, em nấu cho tôi ăn gói mì rồi tôi sẽ trở về ngay."

"Thật là, phiền phức quá đi!"-Thiên Lam lăm bằm mở cửa, nhưng cô cũng không ngăn anh bước vào bên trong.

Ngôi nhà của cô có vài điểm hao hao giống nơi Kiều Tiểu Ân đang ở, chỉ vừa đủ cho một người, tiện nghi tương đối đầy đủ, có điều an ninh ở đây thật sự rất tệ.

"Anh ngồi đó đi, tôi đi nấu mì!"

"Cho tôi trứng với xúc xích nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Làm bạn gái anh

Hàn Thế Vinh nhìn tô mì nghi ngút khói về mặt không vui nhìn lên Thiên Lam trách: "Trứng và xúc xích của tôi đâu?"

"Hết rồi!"-cô cụt ngủn trả lời, sau đó đến ghế ngồi xuống mở TV lên xem ca nhạc: "Anh ăn mau đi rồi về, tôi còn phải nghỉ ngơi nữa."

Hàn Thế Vinh nhìn lại tô mì sắp nở ra rồi nhìn lại người tình bơ xem anh như người vô hình chẳng để tâm tới, anh bức bối mang tô mì đến ngồi kế bên Thiên Lam: "Ngày mai em mua thêm xúc xích và trứng đi!"

"Vì sao?"

"Sau này tôi sẽ đưa em về nhà, tôi chỉ cần em nấu mì trả công cho tôi thôi."

Thiên Lam quay phắt sang nhìn về mặt hiền nhiên nói điều tất yếu cô phải làm cho mình: "Tôi đâu có mượn anh đưa tôi về nhà."

"Ha, hồi nãy không nhớ có tôi xem ai đó chết chắc rồi, giờ mạnh miệng ghê."-anh hút vội đũa mì trả treo lại, nhìn ánh mắt né tránh của Thiên Lam, Hàn Thế Vinh đắc ý nói tiếp: "Còn không thì dọn qua nhà của tôi ở đi, nhà tôi có rất nhiều phòng, còn có nhiều xúc xích và trứng, lúc nào em muốn nấu mì cũng được."

"Anh còn lo cho tôi như vậy người khác sẽ nghĩ anh là bạn trai của tôi đấy."-Thiên Lam lên tiếng cắt đứt dòng cảm xúc của Hàn Thế Vinh, cô hướng mắt trở lại TV giục anh: "Anh mau ăn mì đi!"

"Chúng ta thử quen nhau đi!"

"..."-Thiên Lam bị sốc với lời nói đường đột của anh, anh mới bảo họ quen nhau sao?

"Đây không phải là cảm xúc nhất thời của anh đâu, lúc nãy ở quán hủ tiếu khi em nói với anh anh đã suy nghĩ lại tất cả những gì chúng ta cùng trải qua với nhau. Khoảng thời gian bên cạnh em khiến anh rất vui vẻ và thoải mái, thứ người yêu mang lại cho nhau cũng chỉ như vậy thôi."

"Có thể anh đang ngộ nhận về tình bạn với tình yêu?"

"Anh đã đối diện với tình cảm thật của mình, em cũng hãy mở lòng cho bản thân cơ hội. Em tốt đẹp và xứng đáng có được hạnh phúc. Khi nhìn thấy em bị kẻ xấu ức hiếp anh mới nhận ra em quan trọng như thế nào đối với mình."-Hàn Thế Vinh đứng dậy ngồi sát bên Thiên Lam, đôi mắt chân thành nghiêm túc nhìn lên khuôn mặt vẫn chưa hết kinh ngạc với màn tỏ tình đột ngột của mình, nắm lấy bàn tay của cô đưa lên: "Anh là rất nghiêm túc khi nói ra lời này, anh không cần em trả lời ngay đâu, anh đã quen đợi chờ người khác rồi."

Thiên lam mím môi, trái tim của cô đang đập loạn xạ lên đây, sau nỗi bất ngờ tâm trạng của Thiên Lam hiện tại đang rất kích động vì vui sướng, nhưng cô cố kiềm chế lại không thể hiện ra quá lộ liễu, nhưng cái tên Kiều Tiểu Ân hiện ra khiến cho cô có chút chùng bước: "Anh đã quên cậu ấy thật sự?"

Hàn Thế Vinh áp bàn tay của cô lên ngực trái của mình, nhìn sâu vào đôi mắt chờ đợi của cô đang chăm chú nhìn mình: "Cảm giác khi bên cạnh em không giống khi bên cạnh cô ấy, nếu cứ cố chấp vào một người không thể đáp lại tình cảm của mình, tại sao anh cứ phải làm khổ bản thân trong khi anh đã nhận ra có người khác có thể mang lại hạnh phúc cho anh."

Thiên Lam đỏ mặt rút tay lại: "Ai nói yêu anh đâu chứ?"

Hàn Thế Vinh mỉm cười rướn người tới kề sát mặt lại gần khuôn mặt càng lúc càng đỏ của cô nâng cằm để cô nhìn thẳng vào khuôn mặt mình: "Không yêu nhưng ít nhất cũng có chút cảm giác nào chứ."

"Không biết đâu!"-Thiên Lam gạt nhẹ ngón tay anh đang chạm lên cằm mình ra, bất ngờ đôi môi bị môi anh hôn lên, Thiên Lam kinh ngạc tới nỗi bất động không biết làm gì, từ trước tới nay không phải cô chưa từng hôn ai, chỉ là loại cảm giác lạ lẫm này khiến cô bối rối vô cùng khó tả.

Anh hôn cô rất nhẹ nhàng, không nhận được phản kháng của cô, anh từ tốn dẫn dắt, đẩy nụ hôn lên một cao trào mới. Thiên Lam cũng dần bị nụ hôn của anh lay động, mi mắt chậm chậm khép lại hưởng thụ cảm giác ấm áp từ nụ hôn của anh.

Tách khỏi nụ hôn ngọt ngào, anh tựa trán mình lên trán cô thì thầm: "Đến nhà anh đi, anh không thể chịu đựng được nữa khi nghĩ đến em về nhà trên đoạn đường nguy hiểm này."

Thiên Lam ngại ngùng khẽ gật đầu, nhưng nhanh chóng liền cảnh giác nhìn người lùi lại: "Nhưng anh đừng hòng có ý đồ xấu gì với em, Tiểu Ân có dạy em một ít võ phòng thân đó."

"Võ mèo của em sao?"-anh bật cười xoa đầu cô, nhớ lại nét mặt lấm lét khi bị bọn thanh niên kia trêu ghẹo của cô còn dám lớn tiếng lên mặt với anh, cô cũng đáng yêu quá đi.

"Được, anh không dám giờ trò xấu xa gì với em đâu..."-Thế Vinh áp hai tay lên khuôn mặt cô kéo lại gần: "Anh chỉ hôn em thôi!"

Thiên Lam né tránh môi anh nhưng anh cứ cố tình trêu đùa không buông tha cô, đến khi hôn thêm một cái vào môi Thiên lam, Hàn Thế Vinh mới hài lòng thả cô ra.

"Không còn sớm nữa, anh cũng về nhà đi!"

"Em nghỉ ngơi sớm đi nha, ngày mai anh sẽ cho người qua thu dọn đồ giúp em, anh không thể chờ đợi thêm được nữa đâu."-anh tình nghịch nháy mắt với cô, sau đó luyến tiếc đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Dọn đến nhà anh

Kiều Tiểu Ân hôm nay rảnh rỗi buồn chán đến nhà rủ Thiên Lam đi chơi vào cuối tuần, không ngờ bước vào lại thấy cô đang thu dọn đồ đạc giống như sắp sửa dọn nhà.

"Cậu định đi đâu vậy?"

Thiên lam nhìn Kiều Tiểu Ân ngạc nhiên bước tới, cô thần nhiên đáp, tay vẫn lo thu dọn đồ đạc bỏ vào vali: "Tớ sang nhà bạn ở vài hôm, nơi này ban đêm nguy hiểm quá, khi nào an ninh tốt hơn hay tìm được nhà phù hợp tớ sẽ chuyển đi."

"Bạn?"-Kiều Tiểu Ân nhướn mày nghi ngờ, cô ngồi xuống đối diện bạn mình dò xét: "Ngoài tớ ra cậu còn có ai thân thiết để ở chung sao? Hay là..."-một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Kiều Tiểu Ân, cô còn chưa kịp nói ra bên ngoài Hàn Thế Vinh đã bước vào nhà.

"Thiên Lam, em thu dọn xong chưa?"

Kiều Tiểu Ân tuy đang nghĩ tới anh nhưng tận mắt nhìn thấy cũng không khỏi sốc, ánh mắt trêu chọc nhìn sang đứa bạn đang đỏ mặt của mình thúc khủy tay vào hông Thiên Lam: "Hai người tiến triển nhanh thật, đã dọn qua ở chung rồi sao?"

Hàn Thế Vinh nhìn bạn gái đỏ mặt mở lời thay: "Chúng tôi mới bắt đầu thôi, em và Tề Tuấn chiều nay có rảnh không? Bốn người chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi, hôm nay anh mời, xem như là tiệc ra mắt bạn gái."

Thiên Lam nghe vậy chột cắt ngang chia hướng sang Tiểu Ân: "Hình như có người vẫn chưa ra mắt bạn trai, giờ sắp lấy chồng luôn rồi."

Tiểu Ân nhún vai: "Được thôi, vậy lần này tại tớ sẽ ra mặt trước, hai bữa ăn tôi nợ anh hôm nay cũng nên thanh toán dứt điểm rồi nha. Nhưng tối mai đi, tối nay Tuấn có buổi tiệc rượu không đi được rồi."

"OK, em thu dọn xong chưa Thiên Lam, anh đưa em về nhà trước."

Thiên Lam vừa đặt chân tới cổng nhà đã bị choáng chập trước vẻ đồ sộ và uy nga của ngôi biệt thự, đến khi đặt chân vào bên trong, cô chỉ biết mở to mắt há hốc mồm ngắm nhìn khung cảnh rộng rãi và rộng lớn bên trong, lối kiến trúc châu Âu sang trọng với gam màu trắng chủ đạo, vật dụng bày trí nhìn sơ qua toàn là đồ cổ có giá trị hàng trăm triệu. Thiên Lam nuốt khan nhìn sang vẻ bình thản của bạn trai cô: "Hay là em trở về nhà cũ của mình, nơi này lỡ như không cẩn thận làm bể món gì cả đời này em cũng không đền nổi đâu."

Hàn Thế Vinh thích thú mỉm cười nhìn vẻ mặt căng thẳng của Thiên Lam, anh kề sát khuôn mặt tới gần cô trêu chọc: "Cô gái không biết sợ trời không biết sợ đất của anh đâu mất tiêu rồi."

Cô chun mũi áp tay xoay mặt anh ra đi tới ghế sofa giữa phòng khách ngồi xuống: "Cái này không giống nhau, niềm tin phải xuất phát từ khả năng của bản thân mình, tài chính của em căn bản không là gì hết."

Anh gật gù hiểu ra vấn đề, bàn tay đưa lên búng cái bốc hơ gọi, quản gia lập tức bước ra: "Cậu chủ gọi tôi!"

"Chú cho người đem hết những thứ có giá trị lớn gom vào tủ cất đi, để tránh bạn gái của tôi không cẩn thận làm vỡ sẽ bỏ chạy mất."

Thiên Lam nghe xong liền lừ Hàn Thế Vinh, anh vẫn đang chế giễu cô, nhưng như vậy cũng tốt đi. Bây giờ cô lại tò mò công việc của bạn trai mình rồi: "Anh nói cho em biết đi, anh không làm ăn phi pháp chứ? Còn nhỏ tuổi mà lại giàu có như vậy. Em lên mạng tìm rồi, không có bất kỳ thông tin nào về anh hết."

Hàn Thế Vinh tỏ ra tập trung theo câu hỏi nghiêm túc của Thiên Lam, anh ngoắc tay bảo cô sát lại mình thì thầm khẽ, Thiên lam đang chú tâm chờ nghe nên không suy nghĩ làm theo lời của anh, khuôn mặt càng tập trung hơn lắng nghe.

"Nhìn anh đâu giống kiểu người có máu mặt làm được mấy chuyện lớn lao kia."

Thiên Lam cảm thấy cũng đúng, cô càng tò mò hơn muốn biết nhiều về Hàn Thế Vinh: "Vậy anh làm gì?"

Anh mỉm cười chu nhẹ môi ra kỳ kèo: "Hôn anh một cái đi rồi anh sẽ nói."

Thiên Lam đỏ mặt nhìn quần gia còn đang đứng trong phòng, ông biết điều vội trở vào bên trong không làm phiền không gian của hai người đang yêu nhau nữa. Anh vui vẻ để cô đánh vào vai mình một cái, môi vẫn chu ra chờ đợi, Thiên Lam mỉm môi lướt mắt nhìn quanh khắp phòng, không thấy ai mới dám rướn người tới hôn lên môi anh.

Được bạn gái chấp thuận, Hàn Thế Vinh tham lam áp tay lên má cô đẩy nụ hôn thêm phần mãnh liệt khi cô ấy định tách khỏi nụ hôn ngắn, Thiên Lam có chút phản kháng nhưng cuối cùng cũng bị anh lấn át, cô khẽ cười vòng tay ôm lấy eo anh nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này.

"Đàn ông các người thật xấu xa."-đôi mắt lưu ly nhìn lên anh hờn trách, môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ lên mới chịu buông tha, vừa mới bước vào nhà Thế Vinh đã bị anh ức hiếp rồi.

Hàn Thế Vinh đưa tay miết nhẹ lên gò má phỉếm hồng, giọng nói trầm ấm đều đều lên tiếng: "Bạn trai của em làm chủ tịch tập đoàn game WFT, đáp án này em hài lòng không?"

Thiên Lam ngạc nhiên như không tin vào tai mình, nhưng nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, chủ tịch tập đoàn WFT chưa bao giờ lộ diện trước giới truyền thông và mọi người, lại là anh ấy sao? Bạn trai của cô?

Hàn Thế Vinh rời ngón tay xuống cảm nâng lên khép miệng Thiên Lam lại, anh hôn phớt lên môi cô lần nữa tình nghịch nói: "Hết sức rồi thì thu xếp đồ đạc xuống nhà ăn cơm cùng anh. Anh đã dặn người làm nấu rất nhiều món em thích."

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Cảm ơn em đã bước vào thế giới của anh

Kiều Tiểu Ân tra chìa khóa mở cửa bước vào nhà, vì hôm nay Tề Tuấn nói rằng công ty có tiệc rượu không thể về nhà sớm nên Kiều Tiểu Ân cũng lười nấu ăn, cô đã ghé qua quán ăn nhanh ăn trước khi về đây.

Với tay tìm công tắc bật đèn lên, đôi mắt nai đen lấy chợt mở to kinh ngạc nhìn lối vào được trải đầy những cánh hoa hồng đỏ dẫn đến phòng ngủ, sau một thoáng kinh ngạc cô cũng biết chủ nhân của việc làm sến súa này là ai, anh dám gạt cô để chuẩn bị những thứ này sao?

Khẽ cười từng bước đi theo lối đã được anh trải hoa, Kiều Tiểu Ân đã chuẩn bị tâm lý đón chờ thêm bất ngờ khác nhưng cũng không tránh khỏi ngây ngốc trước vẻ đẹp lung linh trong căn phòng ngủ được anh gắn đầy đèn led lấp lánh, đứng trước giường, Tề Tuấn với bó hoa hồng trên tay nhìn cô mỉm cười ngọt ngào, bộ đồ vest sang trọng màu đen được cắt may vừa vặn tôn lên dáng vẻ anh tuấn tiêu soái của vị chủ tịch trẻ tuổi, Kiều Tiểu Ân mỉm môi thầm trách, anh muốn tạo bất ngờ cho cô nhưng lại vô tình làm cô trở nên quá nhỏ bé không xứng để đứng trước mặt anh với bộ dạng bình dị này.

Tề Tuấn bước thêm một bước đi tới đưa cho cô bó hoa hồng đỏ thắm, giọng nói trầm ấm thì thầm lên tiếng: "Trong mắt của anh, em là cô gái xinh đẹp và tuyệt vời nhất rồi, em là tất cả của cuộc đời anh."

Kiều Tiểu Ân ngượng ngừng đưa tay che miệng Tề Tuấn ngăn anh tiếp tục nói những lời sến súa nôm da gà nhưng anh đã gạt nhẹ tay cô xuống: "Giữa chúng ta anh không cần nói những lời này đâu."

Tề Tuấn nhìn Kiều Tiểu Ân cầm bó hoa mình đưa cho, anh hài lòng nắm lấy bàn tay cô nghiêm túc nói: "Không thừa đâu, anh sẽ không ngại nếu như vợ của anh muốn cho cả thế giới biết tình yêu của anh dành cho em. Người trong lòng anh chỉ có một, người đó là em. Cảm ơn em đã bước vào thế giới của anh!"-trải qua bao nhiêu sóng gió, Kiều Tiểu Ân vì anh biết bao lần chịu khổ có lúc nguy hiểm đến tính mạng, dù không nói ra hay nhắc lại đến chuyện buồn này nhưng anh vẫn muốn có cơ hội bù đắp cho cô: "Lần trước cầu hôn em trong bệnh viện quá sơ sài rồi, anh không để người mình yêu chịu thiệt thòi nào đâu."

Cô sao lại cảm thấy thiệt thòi được, tình yêu của anh đã quá lớn lao để Kiều Tiểu Ân này được thỏa mãn, cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian rồi. Kiều Tiểu Ân giờ bàn tay đeo chiếc nhẫn cưới anh trao cho lên khoe.

"Cái này là đủ rồi."

Tề Tuấn cong nhẹ khoe môi, ánh mắt yêu thương trao cho cô nồng ấm, anh dắt cô đến gần cửa sổ mở bung rèm ra, toà chung cư đối diện đang sáng đèn chột tói om lạnh lẽo. Kiều Tiểu Ân kinh ngạc nhìn Tề Tuấn nheo mắt nghi hoặc, anh nhẹ nhàng áp tay lên má quay mặt cô trở về tòa chung cư, giọng đều đều nói: "Em cứ nhìn tiếp đi!"

Trong đôi mắt nai đen láy sáng bừng lên dòng chữ *T yêu A* được thấp sáng kỳ công từ những ô cửa sổ vọng ra. Ánh mắt anh ôn nhu nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Kiều Tiểu Ân.

Sở dĩ anh chọn nơi này để cầu hôn thay vì một nơi sang trọng và đặc tiền khác vì nó là nơi chứa đựng những kỷ niệm của cô, một nơi thân thuộc sẽ đem đến cảm giác thoải mái và ấm áp, mọi thứ Tề Tuấn làm đều đặt cảm nhận của cô lên hàng đầu.

Kiều Tiểu Ân hơi tựa người ra sau dựa vào lồng ngực săn chắc của Tề Tuấn khi cả hai đang ngồi trên giường ngắm nhìn những ánh đèn led lung linh trên trần nhà, hai bàn tay đan vào nhau vừa khít đặt trước bụng cô: "Lời cầu hôn này có làm em hài lòng không, phu nhân?"

Từ "phu nhân" được thốt ra từ miệng anh rất nhẹ nhàng nhưng lại thành công làm cho cô ngại ngùng đỏ cả mang tai, hai má nóng bừng lên bẽn lẽn mỉm cười: "Phu nhân cái gì chứ? Em còn chưa gả cho anh mà."

Bàn tay anh dịu dàng xoay mặt cô nhìn lên mình, đôi mắt sâu cuốn hút chạm vào đôi mắt nai trong sáng long lanh của cô, anh vui vẻ đáp: "Bây giờ gọi là vừa, để sau này em gả cho anh rồi nghe quen tai không còn bỡ ngỡ."

Kiều Tiểu Ân định nói gì thêm nhưng lời chưa kịp nói đã bị Tề Tuấn cướp lấy hôn lên đôi môi đỏ thắm, nụ hôn ngọt ngào chất chứa tình cảm của anh dành cho cô, người con gái hoàn hảo nhất trong lòng anh.

"Tuấn, anh yêu em bắt đầu từ khi nào thế?"-cô thật sự tò mò muốn biết, có nghĩ mãi cô cũng không nghĩ ra mình thu hút anh ở điểm nào nữa.

Tề Tuấn miết nhẹ ngón cái lên má cô, giọng trầm thấp thì thầm: "Một cô gái dũng cảm không ngại nguy hiểm kéo mẹ anh khỏi chiếc ô tô sắp đâm vào bà. Từ lúc đó anh đã bắt đầu để ý tới cô ấy."

Kiều Tiểu Ân gật gù thông suốt, ông trời cũng khéo sắp đặt thật, để cô cứu được mẹ của anh, còn để cho anh vô tình nhìn thấy, anh không xiêu lòng cô cũng khó.

Nhìn nét mặt đang phờ của cô, anh nói tiếp: "Từ đó cũng phát hiện ra nhiều tật xấu của cô gái đó. Ăn rất nhiều, hậu đậu nữa, có khi còn lười tắm ngủ lại ở văn phòng không chịu về."

Sắc mặt Kiều Tiểu Ân tối dần theo lời nói của anh, cô giả là đáp: "Cô gái nào vậy ta, chắc em không biết cô ấy đâu."

Anh thích thú ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô, nữ nhân này thành người hai mặt mất rồi, lật mặt nhanh thật: "Không quen thật sao?"

"Không quen, không quen chút nào."-cô sượng sùng né tránh ánh mắt như xuyên thấu của anh nhưng Tề Tuấn này cũng thật là, cứ nhìn mãi cô không buông tha.

"Được rồi, không quen thì thôi vậy, cái gì khó quá thì bỏ qua đi, chúng ta ngủ thôi phu nhân."-nở nụ cười gian tà, anh kéo chăn trùm kín cơ thể cả hai làm cô không kịp phản ứng, đầu đó chỉ nghe được vài tiếng kêu khê bên trong lớp chăn dày.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Xem phim cùng anh

Thiên Lam sau khi cùng Hàn Thế Vinh ăn xong buổi cơm tối liền một mạch chạy vào phòng chốt cửa lại leo lên giường nằm xuống. Nếu không phải được trực tiếp hưởng thụ ở một nơi cực kỳ tốt đến không dám ngờ, Thiên Lam không thể nào tin nổi người yêu của cô lại là nhân vật xuất chúng như vậy, suốt bữa ăn mà trống ngực của Thiên Lam cứ đập liên hồi sắp nổ tung tới nơi.

"Không được rồi, phải giữ gìn hình tượng của mình lại, mình phải có khí chất, không được như Tiểu Ân có người yêu là đại thần liền cái gì cũng nghe theo ý anh ấy."

"Phải rồi, ngủ một giấc, sáng mai cứ xem anh ta như người bình thường đối xử bình thường, rất tốt!"

Thiên Lam lẩm bẩm một mình, đầu liên tục gật gù với chủ ý cô đang nghĩ tới, nhưng lẩn qua lộn lại mấy vòng vẫn chưa thể ngủ được, cả người cuộn tròn trong chăn như nhộng.

Ánh mắt thoáng kích động khi điện thoại bên cạnh hiển thị dòng tin nhắn của Thế Vinh, hai tay của cô lúc này bị mắc kẹt trong chăn không thể chui ra được, Thiên Lam chật vật cố lặn ngược lại thoát khỏi cái chăn bông dày, không ngờ vì cú xoay quá đà đã lăn luôn xuống giường đập đầu vào sàn nhà đau đớn.

Bàn tay run run mò mẫm lên giường lấy điện thoại xem tin nhắn, mi mắt chớp chớp mấy cái để nhìn rõ được dòng chữ, bị va vào đầu đau quá, mắt cô hoa hết cả lên.

"Thật là, đau quá đi!"

"Vẫn còn sớm, ra ngoài phòng khách xem phim với anh đi, anh đợi em!"

Tim của Thiên Lam vừa mới bình ổn được giây lát đã bị dòng tin nhắn kích hoạt làm bấn loạn nháo nhào lần nữa, mắt nhìn chăm chăm vào dòng chữ đề nghị của anh.

"8 giờ đêm rồi mà còn sớm, trai đơn gái chiếc xem phim ngoài phòng khách không hay chút nào. Tốt nhất không nên đi."

Ánh mắt chần chừ kiên định từ chối, ngón tay Thiên Lam gõ trên bàn phím đáp trả lại anh, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ vọng vào làm cô giật mình.

"Thiên Lam, ra ngoài đi, anh đã chuẩn bị xong hết rồi!"

Thiên Lam mím chặt môi định lên tiếng từ chối nhưng lời vừa thốt ra đã bị mắc nghẹn ở cổ họng, anh ấy vì cô đã chuẩn bị mọi thứ, cô có phải suy nghĩ quá nhiều rồi không? Chỉ là xem phim cùng nhau thôi mà, giữ kè quá thành ra càng chứng tỏ cô muốn tạo khoảng cách rõ ràng với bạn trai.

Ngồi giữa phòng khách rộng lớn, Hàn Thế Vinh và Thiên Lam đang xem phim rất chuyên tâm, đúng hơn là chỉ có mỗi Thiên Lam tập trung dán mắt vào TV xem bộ phim hành động kịch tính, người còn lại đang mãi mê ngắm nhìn cô đâu hay biết gì nội dung trước mặt.

Sở dĩ Thiên Lam chọn thể loại phim này một phần cũng vì không muốn rơi vào những tình huống ái muội vẫn thường xảy ra khi xem phim tình cảm hay thể loại kinh dị hãi hùng. Thế nhưng khi ánh mắt Thiên Lam vô tình chạm phải đôi mắt mơ màng đang say đắm nhìn mình, tim của cô suýt ngừng đập theo khi bị cuốn vào hồ sâu bất tận ấy, cô bối rối đưa tay xoay mặt anh trở lại nhìn lên TV: "Anh nhìn em làm gì, xem phim tiếp đi!"

Hàn Thế Vinh nắm lấy bàn tay Thiên Lam khi cô định thu về, trong không khí tĩnh lặng hiện tại, ánh sáng duy nhất thấp sáng căn phòng chính là những thước phim từ màn hình TV, nhưng âm thanh vang lên đều không còn được Thế Vinh và Thiên Lam nghe thấy.

Nhìn vào mắt đối phương, khuôn mặt cả hai hiện lên một cách chân thực và rõ ràng, anh áp bàn tay to lớn của mình lên má cô, khẽ cười thì thầm nói: "Khuôn mặt em nhỏ thật!"

"Ai cũng nói em có khuôn mặt mium mium, dạo này anh cho em ăn nhiều quá em lên thêm vài kg rồi."-lời nói đáng yêu của cô phần nào dịu đi sự lảng mạn được anh tạo ra, nhưng không vì thế khiến anh mất đi hứng thú với cô gái của mình, ánh mắt lộ rõ ý cười hơi cong lên, anh gật gù đồng tình: "Đúng là có chút tròn hơn trước."

Thiên Lam nheo mắt không vui, anh cũng vừa phải thôi, mới khen cô xong giờ lại hùa theo chê cô tròn. Thiên Lam kéo bàn tay Hàn Thế Vinh khỏi khuôn mặt mình, hộp bắp rang đang đặt trên đùi đẩy sang cho anh: "Phải rồi, em tròn lắm nên không thể ăn nữa đâu, anh ăn hết đi!"

Hàn Thế Vinh mỉm cười thành tiếng vòng tay kéo bạn gái sát vào người mình, tay còn lại cầm hạt bắp đưa lên đút Thiên Lam, nhẹ nhàng lên tiếng: "Không béo chút nào, bây giờ trông em có da có thịt ồm ồm thích hơn, là anh cố tình nuôi cho em được như vậy, anh rất thích điều đó mà."

Thiên Lam lườm Hàn Thế Vinh, nhìn vẻ mặt bình chân như vại của anh làm cô không biết anh là đang khen hay đang chế giễu mình nữa: "Đã bảo là không ăn, nếu anh không xem phim nữa em về phòng ngủ đây, mai em còn phải dậy đi làm nữa."

Vòng tay ôm lấy eo Thiên Lam càng siết chặt hơn giữ cô lại khi chủ nhân của nó muốn rời đi, Hàn Thế Vinh đặt hộp bắp rang lên bàn, sau đó ôm luôn cơ thể nhỏ nhắn của Thiên Lam vào lòng, sau một chút phản kháng yếu ớt, cuối cùng cô cũng nằm yên trong vòng tay anh.

"Thiên Lam, anh chỉ muốn được gần gũi em thêm một chút nữa thôi, chúng ta cứ như thế này một lúc đi!"

Bàn tay trắng mềm mại của cô bầu nhẹ lên vạt áo anh gật nhẹ, Hàn Thế Vinh không để ý vẫn ôm chặt bạn gái, tiếp tục thốt lên những lời đường mật đã được quân gia làm quân sư chỉ dạy lúc chiều: "Có thể bắt đầu cho tình yêu của chúng ta không thật hoàn hảo, nhưng khi đã xác định em là người yêu của anh, anh tuyệt đối cho em những thứ tốt nhất trên đời."

Bàn tay ấy dờn lên vỗ vỗ lưng anh, không hề có chút phản ứng nào từ đối phương, Thiên Lam dùng hết sức đẩy mạnh người anh ra thở hổn hển, miệng lầm bầm mắng: "Thiếu gia nhà anh muốn mưu sát bạn gái à, ôm em đến suýt ngạt chết mất..."

Mi mắt chớp nhẹ nhìn khuôn mặt hơi tái của cô, Hàn Thế Vinh đoán đo hỏi: "Nãy giờ em không nghe gì hết sao?"

"Nghe cái mông nhà anh, em thờ còn không được nữa là."-Thiên Lam đứng bật dậy, khi anh định đi theo cô đã bị bàn tay Thiên Lam đưa ra tạo khoảng cách ngăn lại: "Không được đi theo em nữa!"

Dù bị căm tức nhưng khi cô quay lưng bỏ đi anh vẫn mặt dày đi theo sau, miệng nói không ngừng: "Anh mới ôm em một chút mà em đã bị ngạt rồi, sức khỏe của em không được tốt, nói đúng hơn là hơi của em không dài, chúng ta cần phải thường xuyên tập luyện để nâng cao..."

CÁCH

Hàn Thế Vinh mãi mê nói mặc cho đối phương không có ý định muốn nghe tiếp, Thiên Lam vừa mở cửa vào phòng liền đóng mạnh cửa lại, ánh mắt đằng đằng sát khí trừng anh, cũng may anh kịp thắng lại, không thì mặt tiền của anh đã bị cô phá hỏng rồi.

"Minh nói không sai mà, em ấy nổi giận vì điều gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ôn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chỉ ngắm em thôi

"CẶN LY!"

Bốn người vui vẻ ngồi trong một nhà hàng sang trọng nâng ly chúc mừng. Hàn Thế Vinh cất xong đĩa bát tét của mình đã chuyển sang đưa cho Thiên Lam, quan tâm nói: "Em cứ ăn thoải mái đi, hôm nay có người mời chúng ta mà."

Kiều Tiểu Ân thích thú nhìn đĩa bạn của mình đang hạnh phúc, lên tiếng trêu đùa: "Anh cứ yên tâm đi, ở đây có tới hai cái máy ăn mà, chỉ sợ nhân viên đem lên không kịp để chị em chúng tôi ăn thôi."

Tề Tuấn cảm lấy ly rượu được nhân viên rót thêm vào ly của mình đưa lên uống, tâm tình bạn gái vui nên anh cũng vui lây, đặc biệt hơn khi tình địch của anh đã có bạn gái, sau này không còn mối nguy hiểm tiềm ẩn nữa.

"Sao lại uống một mình vậy?"-Hàn Thế Vinh đưa ly rượu ra cộng vào ly của Tề Tuấn, sắp tới đây giữa họ sắp có một dự án sẽ hợp tác cùng nhau, mối quan hệ này dần chuyển sang giai đoạn khác tích cực hơn.

Ngồi cạnh nhau, Kiều Tiểu Ân tranh thủ trao đổi bằng mắt với Thiên Lam, tính ra hai người họ dọn về nhà Hàn Thế Vinh cũng được hai hôm rồi, không biết có trò vui gì không.

Thiên Lam giả là lơ đi ánh mắt soi mói của Kiều Tiểu Ân, ai kêu bình thường cô thích trêu chọc đứ bạn của mình như thế, đến khi đụng chuyện mới biết da mặt cô cũng mỏng như vậy.

"Hai người cũng tiến triển nhanh thật, cứ đà này không khéo sẽ kết hôn luôn đấy."-Tiểu Ân thích thú tiếp tục trêu chọc Thiên Lam, tay giờ chiếc nhẫn lên lấp lấp khoe trước mặt bọn họ.

Hàn Thế Vinh nhìn về mặt phụng phịu đáng yêu của Thiên Lam mỉm cười vòng tay qua eo bạn gái, ân cần quan tâm: "Môi em dính thức ăn kìa!"

Thiên Lam định lấy khăn lau miệng nhưng tay Thế Vinh đã nhanh hơn lau giúp cô, sau đó còn đưa ngón tay ấy lên miệng mút làm cho hai người ngồi đối diện được rửa mắt xem thước phim tình cảm lãng mạn. Không cần xem gương Thiên Lam cũng biết bây giờ mặt mình đỏ như thế nào.

"Cả anh cũng hùa theo bọn họ trêu em sao?"

Hàn Thế Vinh tránh đi ánh mắt trách tội của Thiên Lam nhìn sang Tề Tuấn và Kiều Tiểu Ân mắng chuyền: "Hai người lo ăn đi, không được chọc giận Thiên Lam của tôi nữa."

Nhếch môi nở nụ cười khinh thường, Tề Tuấn chẳng thèm trả lời lại Hàn Thế Vinh, anh nghiêng đầu sang Kiều Tiểu Ân bóng gió nói: "Em rất có mắt chọn chồng đó, Tiểu Ân."

Đang ngượng ngập xấu hổ nghe tổng tài có ý vui đập bạn trai của mình, Thiên Lam không đợi Hàn Thế Vinh lên tiếng đã thể hiện động thái, cô vòng cánh tay anh siết chặt, tình tứ nói: "Tuy chưa quen lắm nhưng em rất thích cảm giác được bạn trai chăm sóc chu đáo như vậy, kết hôn nhanh quá không tốt lắm đâu, phải không anh."

Hàn Thế Vinh mỉm cười vuốt tóc Thiên Lam khen ngợi, bạn gái của anh cũng rất biết phối hợp giữ thể diện cho mình còn gì: "Ngoan, anh bây giờ đã là người của em, em nói gì anh cũng sẽ nghe theo hết."

Kiều Tiểu Ân rùng mình không thể ngồi xem tiếp được nữa, cô kéo Tề Tuấn đứng dậy: "Chúng ta về thôi anh, ở đây nữa em sẽ nôn hết những gì vừa ăn được mất."

"Được, chúng ta về nhà thôi."

Nhưng trước khi đi, Kiều Tiểu Ân không quên ghé miệng vào tai bạn thân của mình cẩn trọng căn dặn, dù sao họ cũng mới tìm hiểu nhau chưa lâu, cô cũng không muốn bạn của mình dễ dãi quá: "Cậu uống ít rượu thôi, sống chung nhà với anh ấy đừng để bị dụ dỗ đó."

Thiên Lam đỏ mặt đẩy vai Tiểu Ân ra xa: "Tớ biết rồi."

Hàn Thế Vinh ngơ ngác không hiểu gì, chỉ nhìn thấy Thiên Lam bối rối cúi đầu tập trung ăn, đưa ly rượu sang cho cô: "Em ăn từ từ thôi, uống một chút cho tiêu đã."

"Không cần đâu, em quen uống nước lọc rồi."

Đáy mắt thâm thúy khẽ nheo lại, dường như anh đã đoán ra lời Kiều Tiểu Ân nói với bạn gái mình là gì rồi. Đột ngột kẻ sát khuôn mặt lại gần khuôn mặt Thiên Lam, Hàn Thế Vinh nở nụ cười tà mị như rồng mây nhìn cô: "Em sợ anh sẽ làm gì em sao?"

"Làm gì có, anh tránh ra đi... Em đang ăn mà."

Anh không có ý định nghe theo cô, ngược lại còn tiến sát hơn, nếu Thiên Lam không kịp tựa lưng vào ghế môi cô đã chạm phải môi anh rồi: "Anh làm gì vậy, ở đây là nơi công cộng đó?"

"Thì sao nào? Anh nắm bạn gái của mình không được sao? Hay là em nghĩ anh muốn làm gì khác?" - những ngón tay suông dài chỉnh lại mái tóc cho Thiên Lam, anh thản nhiên ngồi ngay ngắn lại nhìn về mặt đỏ lựng của cô, mấy cô khi yêu thật giống nhau, rất dễ thương a.

TBC.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Trở lại khu vui chơi

"Anh đưa em đi đâu vậy?" - Thiên Lam có uống một chút rượu nhưng đầu óc của cô vẫn còn rất tỉnh táo, đây không phải hướng đi trở về nhà anh.

Hàn Thế Vinh mỉm cười tỏ ra vẻ nguy hiểm nghiêng đầu nhìn sang Thiên Lam đang ngồi trên ghế phụ trong xe: "Bất cóc em đó, sợ chưa?"

Thiên Lam chun mũi, cô gờ hai bàn tay lên trước mặt lè lưỡi ra giả làm ma khôi lại chuyện họ ở cùng nhau trong buổi tối lần trước: "Em nhớ ai đó rất là sợ ma, hôm bữa hét lên bắt chấp hình tượng luôn mà."

Hàn Thế Vinh lấy trong hộp xe ra chai nước suối đưa cho cô, sau đó hướng mắt nhìn sang đường phố chuyên tâm lái xe: "Em uống chút nước đi, lúc nãy anh thấy em uống rất ít, toàn ăn thôi."

Thiên Lam nhận lấy chẳng buồn đáp lại lời trêu ghẹo của bạn trai, đúng là cô đang rất khát nước nên mở nắp ra liền uống một ngụm lớn.

"Không sợ anh bỏ thuốc vào nước sao?"

Đôi mắt sắc bén phóng điện về phía người đàn ông vừa thốt ra câu nói đùa, trong người Thiên Lam sẵn có chút hơi men nên cô trở nên táo bạo hơn bình thường. Nhếch môi kéo lệch vai áo khoác ngăn móng màu kem để lộ xương đòn gợi cảm, Thiên Lam hất tóc ra sau, ánh mắt là lời nhìn Hàn Thế Vinh câu dẫn: "Em chẳng có gì cho anh ngoài nhan sắc của mình cả, nếu anh xin thì em cho, không cần phải hèn hạ đến mức bỏ thuốc đâu."

"Hahaa." - Hàn Thế Vinh không ngăn được bản thân bật cười thành tiếng, nhìn lại khuôn mặt lạnh tanh của Thiên Lam mới hắng giọng gượng lại: "Tiểu thư à, cô có nhan sắc sao?"

Thiên Lam chỉnh lại áo của mình ngay ngắn, buồn bực cao giọng: "Rốt cuộc anh đưa em đi đâu vậy?"

Chiếc ô tô của họ đậu trước lối vào khu vui chơi, Thiên Lam thắc mắc quay sang hỏi: "Tối rồi anh đưa em đến đây làm gì?"

Khuôn mặt anh bỗng trở nên nghiêm túc: "Anh còn nhớ rất rõ lúc tâm trạng của anh thảm hại nhất, có một người con gái đã kéo anh tới nơi này. Không nói một lời an ủi nào nhưng bên cạnh cô ấy, trái tim đau đớn của anh đã được xoa dịu thanh thản đi rất nhiều."

"..." - Thiên Lam xúc động nghe những lời bạch chân thành của Hàn Thế Vinh, lúc đó một phần vì Kiều Tiểu Ân nài nỉ cô giúp anh, phần khác nhìn anh khổ sở với mối tình đơn phương không kết quả, cô cũng muốn làm một chút gì đó cho người đàn ông ngốc nghếch này. Một khi đầu đơn giản không ngờ lại thành một mối nhân duyên về sau, cái này không ai có thể ngờ tới, Thiên Lam càng không ngờ được người đàn ông này lại có quyền lực lớn như vậy, có được anh, Thiên Lam ngỡ rằng mình đã có được cả thế giới trong tay.

BỐC

Hàn Thế Vinh búng tay cái rờ kêu, đôi mắt tự tin nhìn bạn gái vẫn còn đang xúc động nhìn mình, nhưng chưa được bao lâu liền có cảm giác không đúng.

Thiên Lam cũng có cảm giác như Hàn Thế Vinh, trong trường hợp này đáng lý ra đèn trong khu vui chơi sẽ sáng lên rực rỡ chào đón bọn họ bước vào, sao trước mắt vẫn tối đen như mực.

Anh cười sượng giả là: "Anh đưa em đi hóng gió sẵn ôn lại kỷ niệm một chút. Cũng khuya rồi, chúng ta về nghỉ thôi."

Hàn Thế Vinh nhìn lại đồng hồ, rõ ràng là đã nói trước, Hoàng Phong chết bầm, đúng là không thể tin tưởng được.

Thiên Lam dường như đã nhìn ra được vẻ chán ghét cố che giấu đi của anh, cô mỉm cười nắm lấy bàn tay đang siết chặt lên vô lăng, đôi mắt ấm áp mang theo yêu thương khẽ khàng nói: "Đối với em như vậy là đủ rồi, hôm nào rảnh chúng ta sẽ đến đây chơi cả ngày luôn, được chứ?"

"Anh đã nói em muốn gì anh đều chiều theo em hết mà."

Chiếc xe khởi động, Hàn Thế Vinh cho lui xe để quay đầu lại, đột nhiên cả bầu trời đêm rực sáng lên bởi những ánh đèn bên trong khu vui chơi, Hàn Thế Vinh đơ người nhìn sang Thiên Lam, nắm lấy bàn tay cô đề nghị: "Không cần đợi nữa, bây giờ chúng ta vào thôi!"

Đứng ở một góc nhìn đôi tình nhân trẻ đang hạnh phúc bên nhau chơi những trò chơi trong khu vui chơi của mình, Hoàng Phong kéo Đông Nghi sát vào người mình ôm chặt, thích thú nói: "Hôm nào chúng ta cũng đưa tiểu Lam đến đây chơi."

Đông Nghi khẽ cười nhìn vẻ mặt hơi ganh tỵ của chồng mình, đó cũng là lý do anh ấy cố tình chơi Hàn Thế Vinh để đèn bật trẻ hơn kế hoạch ban đầu sao?

"Được, Tiểu Lam cũng muốn đi chơi cùng gia đình lâu rồi, dạo này em và anh đều bận quá."

Hoàng Phong đắp áo khoác dài lên người vợ, hôm nay cả hai vừa từ buổi tiệc rượu trở về đã nhận được điện thoại của Hàn Thế Vinh muốn mượn khu vui chơi một tối để cho bạn gái anh được vui, Hoàng Phong nửa tò mò muốn nhìn xem bạn gái của Hàn tổng là ai nên đã dắt Đông Nghi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Lời đường mật

Dạo này Tề Tuấn cảm nhận được tâm tình của bạn gái anh rất lạ, những lúc về nhà vô tình nghe được vài cuộc trò chuyện qua điện thoại của Kiều Tiểu Ân và Thiên Lam với nhau làm cho anh càng thêm lo ngại, anh có thể nhìn ra được ánh mắt ngưỡng mộ và ganh tỵ len lỏi trong đôi mắt nai kia khi bạn thân của mình đang hạnh phúc bên cạnh người yêu. Ngẫm lại khoảng thời gian qua, bởi vì quá bận rộn với công việc, anh dường như đã không còn quan tâm cô chu đáo như trước đây, khoảng thời gian bên nhau của hai người cũng ngày một ít đi.

"Tiểu Ân, chúng ta sang Thái chơi một chuyến đi, ngài Zae và phu nhân cũng luôn nhắc về chúng ta suốt mỗi khi anh bàn công việc với ông ấy."-Tề Tuấn vuốt ve lưng cô khi cả hai đang nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

Lời đề nghị của anh khiến cho cô ngạc nhiên, những ngày gần đây anh thậm chí còn không có thời gian cùng với cô đi ăn vào cuối tuần lấy đâu thời gian đi du lịch được: "Còn công việc của anh thì sao?"

Anh mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô: "Công việc làm mãi cũng không hết được, với lại thời gian qua anh phải chấn chỉnh lại nề nếp công ty nên không có thời gian bên cạnh em được nhiều, bây giờ mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo rồi, anh không để bạn gái của mình chịu thiệt thòi nữa đâu."

Kiều Tiểu Ân không giấu được ánh mắt hạnh phúc vòng tay ôm chầm lấy cơ thể to lớn của anh nép sát vào lồng ngực vững chắc, như thế có phải tốt hơn không, cô xưa nay không phải là người tham lam, nhưng từ khi yêu anh cô trở nên tham lam hơn rất nhiều, chỉ muốn được ở cạnh anh càng lâu càng tốt, ai bảo bạn trai của cô vừa giỏi giang lại vừa đẹp trai làm chi.

"Tiểu Ân!"-giọng anh thì thầm bên tai gọi tên cô thân thiết.

"Dạ!"

Anh đưa ngón tay nâng nhẹ chiếc cằm nhọn của cô để ánh mắt đen láy ấy nhìn thẳng vào đôi mắt của mình: "Em có thấy gì không?"

"..."-Tiểu Ân nheo mắt không hiểu rõ ý của Tề Tuấn.

"Trong đôi mắt của anh chỉ chứa đựng mỗi hình bóng của em, anh chính là toàn tâm toàn ý mà yêu em, Tiểu Ân."

Kiều Tiểu Ân xấu hổ hai má đỏ ửng lên đưa tay đánh yêu vào ngực Tề Tuấn: "Sao tự nhiên hôm nay học đòi người khác sáo lộ như vậy, làm em nghe không quen tai chút nào."

Anh mỉm cười hân hân lên trán cô lần nữa: "Con gái không phải thích nghe những lời như thế từ người mình thích sao? Anh cũng có chút không quen nhưng nghĩ rằng em thích nghe nên anh đã học, nếu em không thích sao này anh sẽ không nói nữa."

Kiều Tiểu Ân nhìn nét mặt nghiêm túc của Tề Tuấn khi nói ra những lời này vừa thấy vui vui trong lòng vừa cảm thấy buồn cười, đúng là cô nghe không quen tai thật từ một người cương nghị điềm đạm như anh, nhưng nghe qua cũng rất sướng tai a.

"Không đâu, anh đã có lòng vì em như vậy em rất thích mà, anh còn học được câu gì nữa không? Em muốn nghe thêm."

Tề Tuấn gạt gù giấu lại những câu nói tình tứ lúc chiều có đọc được trên mạng, tay vẫn về những ngón tay của Kiều Tiểu Ân xoa nhẹ tiếp tục: "Có thể anh nói ra nghe sẽ rất buồn cười đó, anh không có kinh nghiệm cho chuyện này đâu."

"Không sao, em rất dễ dãi với trai đẹp mà."

"Hửm?"

Cô mỉm cười sửa lại: "Ý em là với bạn trai tuần tú của mình."

Tề Tuấn buồn cười nhìn về mặt khẩn trương của cô, lên tiếng nói: "Anh đã dùng hết may mắn của cuộc đời mình để có thể gặp được em. Anh nguyện rằng sẽ dùng nốt may mắn của kiếp sau, kiếp sau nữa để được hạnh phúc bên cạnh em trọn kiếp này."

"A, không được rồi, anh làm em đau tim quá đi, em sẽ bị sâu răng mất thôi."-Kiều Tiểu Ân ôm lấy hai má càng lúc càng đỏ của mình nép sát vào ngực Tề Tuấn hơn, sao mà cô có thể nhìn trực diện một người đàn ông đẹp trai như vậy nói những lời ngọt ngào với mình được, tim cô sẽ nổ tung vì hạnh phúc mất thôi.

Tề Tuấn nhìn biểu cảm của bạn gái càng nổi hứng muốn đùa giỡn nhiều hơn nữa, anh lật người lại để Kiều Tiểu Ân nằm bên dưới mình, ánh mắt sâu đậm vẫn nhìn cô say đắm: "Sâu răng cũng được, chỉ cần em vui vẻ là được, đừng để bản thân không thoải mái, anh sẽ đau lắm đấy."

"Đáng ghét, anh cứ như vậy em sẽ không nỡ để anh đi đâu, em sẽ bám lấy anh như kẹo cao su mất."-cô câu lấy cổ anh kéo gần khoảng cách giữa hai người lại.

"Không sao, cả đời này trái tim của anh đã bị em trói chặt lại rồi, không thể chạy đi mất được đâu."-Tề Tuấn vừa nói xong đã bị Kiều Tiểu Ân kéo xuống dùng môi mình ngăn lời nói đường mật của anh lại, cô không thể nghe tiếp được nữa rồi.

TBC.

Có ai bị sâu răng chưa ta, ngọt vậy có chán không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ơn Em Đã Bước Vào Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.